

د شمېر کتاب - د تورات شریف څلورم کتاب

پېژندګلو

د شمېر په کتاب کېښې حضرت موسیٰ علیه السلام د کنعان د سفر قيصه بیانوي، کوم سفر چې هغوی لوظ کړې شوی وطن ته کړې وو. اګر چې د مصر نه تر وعده شوی ملک پورې سفر دومره اوږد نه دی خو هلته په رسېدو کېښې بنی اسرائیلو څلوېښت کاله وخت واخستلو. هم په دې کتاب کېښې د دې وجه هم بیان شوې ده. د بنی اسرائیلو د نافرمانۍ او د ایمان د کمزورتیا په وجه خدای پاک هغوی په بیابان کېښې سرگردانه وګرځول. په ټول کتاب کېښې خدای پاک ته خپل هغه لوی مقام حاصل دی څوک چې بې اعتقادی او بغاوت نه نظرانداز کوی خو هغه داسې هم څرګندېږي څوک چې خپل لوظ په وفادارۍ سره قانموي او په صبر سره د خپلو خلقو حاجتونه پوره کوي. کوم سفر چې مونږ ته دا هم رايادوي چې خدای پاک زمونږ مل دی لکه څنګه چې زمونږ سفر د جنت طرف دی. د حفظ کولو دپاره شمېر ۱۹:۲۳ آیت، ”خدای پاک د بنی آدم په شان نه دی، چې دروغ ووايي، هغه بنی آدم نه دی چې خپله فېصله بدله کړي. هغه چې کومه وعده وکړي، نو هغه پوره کوي، هغه چې څه وائي، نو هغه کوي.“

د بنی اسرائیلو اوله مردم شماری

۱ د دویم کال د دویمې میاشتې په ورومۍ ورځ بنی اسرائیلو د مصر ملک پرېښودو نه پس، د سینا په بیابان کېښې مالک خدای د خپل حضور په مقدسه خېمه

کښې موسی ته وفرمائیل، ﴿٢﴾ ”ته او هارون د ټولو بنی اسرائیلو د قبیلو او کورنو
مردم شماری وکړئ. د هغه ټولو سړو نومونه ولیکئ ﴿٣﴾ چې عمر یې شل کاله یا د دې نه
زیات وی او چې جنگ کولې شی. ﴿٤﴾ د هرې قبیلې نه یو یو مشر راوغواړه چې ستا
مدد وکړی.“ ﴿٥﴾-﴿١٦﴾ دا هغه سړی دی چې د خپلو قبیلو مشران دی، کوم چې ستاسو د
ملګرتیا دپاره د قوم نه خوښ کړې شوی دی یعنې د روبین د قبیلې نه الیصور د شدیور
زوئ، د شمعون د قبیلې نه سلومی اېل د صوری شدي زوئ، د یهوداه د قبیلې نه نحشون د
عمی نداب زوئ، د یساکار د قبیلې نه ننتی ایل د ضعر زوئ، د زبولون د قبیلې نه الیاب د
حیلون زوئ، د افرائیم د قبیلې نه الیسمع د عمیهود زوئ، د منسی د قبیلې نه ګملی اېل د
فداهصور زوئ، د بنیامین د قبیلې نه ابدان د جدعونی زوئ، د دان د قبیلې نه اخیعزر د
عمی شدي زوئ، د آشر د قبیلې نه فجعی اېل د عکران زوئ، د جاد د قبیلې نه الیاسف د
دعواېل زوئ، د نفتالی قبیلې نه اخیرع د عینان زوئ. ﴿١٧﴾ د دې دولسو سړو په مدد سره
موسی او هارون، ﴿١٨﴾ د دوېمې میاشتې په اوله ورځ د بنی اسرائیلو ټول قوم راغونډ کړو
او د ټولو خلقو نومونه یې د قبیلو او کورنو په مطابق ولیکل. د هغه ټولو سړو نومونه
ولیکلې شول او وشمېرلې شول چې عمر یې شل کاله یا د دې نه زیات وو، ﴿١٩﴾ هم
هغه شان چې څنگه مالک خدای حکم ورکړې وو. د سینا په بیابان کښې، موسی خلق
و شمېرل. ﴿٢٠﴾-﴿٤٦﴾ هغه ټول سړی چې عمر یې شل کاله یا د شلو کالو نه زیات وو او
چې جنگ یې کولې شو نو د هغوئ نومونه د قبیلو او کورنو په مطابق ولیکلې شول،
شروع د روبین د قبیلې نه وشوه، چې د یعقوب مشر زوئ وو. ټول شمېر دا دے. د
روبین اولاد شپږ څلوېښت زره او پینځه سوه کسان وو، د شمعون اولاد یو کم شپېته
زره او درې سوه کسان وو، د جاد اولاد پینځه څلوېښت زره شپږ سوه او پنځوس کسان
وو، د یهوداه اولاد څلور اويا زره او شپږ سوه کسان وو، د یساکار اولاد څلور پنځوس
زره او څلور سوه کسان وو، د زبولون اولاد اووه پنځوس زره او څلور سوه کسان وو،
د افرائیم اولاد څلوېښت زره او پینځه سوه کسان وو، د منسی اولاد دوه دېرش زره او
دوه سوه کسان وو، د بنیامین اولاد پینځه دېرش زره او څلور سوه کسان وو، د دان

اولاد دوه شپېته زره او اووه سوه کسان وو، د آشر اولاد يو څلوېښت زره او پينځه سوه کسان وو، د نفتالي اولاد درې پنځوس زره او څلور سوه کسان وو. دا ټول په شمېر کښې شپږ لاکه درې زره او پينځه سوه پنځوس کسان وو. (۴۷) د ليويانو نومونه د نورو قبيلو سره نه وو ليکلې شوي، (۴۸) ځکه چې مالک خدای موسی ته فرمائيلی وو چې، (۴۹) ”کله چې ته د هغه سپرو مردم شماری کوې چې جنگ کولې شي، نو د ليوی قبيله په کښې مه شاملوه. (۵۰) خو ليويان زما د حضور مقدسې خېمې او د دې د ټول سامان مشران مقرر کړه. هغوی به خېمه او د دې سامان وړی، خدمت به کوی او د دې نه گېرچاپېره به خېمې لگوي. (۵۱) هر کله چې تاسو خېمې بل ځای ته اوړئ نو ليويان به مقدسه خېمه راټولوي او په هر يو نوی ځای کښې به يې لگوي. بل هر څوک چې مقدسې خېمې ته ورنزدې شي نو وبه وژلې شي. (۵۲) او نور اسرائيليان به قبيله په قبيله خېمې ودروي، هر يو سرې به د خپلې قبيلې سره وي او د خپلې جنډې لاندې به وي. (۵۳) خو ليويان به د مقدسې خېمې د حفاظت دپاره د دې نه گېرچاپېره خېمې ولگوي، چې څوک نژدې رانه شي، هسې نه چې د بنی اسرائيلو قوم ته زه په قهر شم.“ (۵۴) نو بنی اسرائيلو هم هغه شان وکړل څنگه چې مالک خدای موسی ته حکم کړی وو.

هرې قبيلې ته د خېمو ځايونه په نښه کول

۲ (۱) بيا مالک خدای موسی او هارون ته دا اصول وښودل. (۲) کله چې اسرائيليان کېمپ جوړوي، نو هر سرې به د خپل لښکر د جنډې لاندې خېمه ودروي. خېمې به د مقدسې خېمې نه گېرچاپېره لگولې شي. (۳) - (۹) نمرخاته طرف ته، چې څوک د يهوداه د لښکر د جنډې لاندې وي نو هغوی به په خپلو ډلو کښې خېمې ودروي، د هغوی د قبيلو د مشرانو نومونه دا دي. د يهوداه قبيلې مشر نحشون زوی د عمی نداب، د قبيلې شمېر څلور اويا زره او شپږ سوه کسان دي، د يساکار قبيلې مشر نتنی ایل زوی د ضعر، د قبيلې شمېر څلور پنځوس زره او څلور سوه کسان دي، د زبولون قبيلې مشر ایاب

زوئ د حيلون، د قبيلې شمېر اووۀ پنځوس زره او څلور سوه کسان دی. دا ټول په شمېر
 کښې يو سل او شپږ اتيا زره او څلور سوه کسان دی. د يهوداه لښکر به مخکښې روان
 وی. (۱۰-۱۶) جنوب طرف ته، څوک چې د روبين د لښکر د جنډې لاندې وی نو هغوی
 به په خپلو ډلو کښې خېمې ودروی، د هغوی د قبيلو د مشرانو نومونه دا دی. د روبين
 قبيلې مشر اليصور زوئ د شديور، د قبيلې شمېر شپږ څلوېښت زره او پينځۀ سوه
 کسان دی، د شمعون قبيلې مشر سلومي اېل زوئ د صوري شدي، د قبيلې شمېر يو کم
 شپېتۀ زره او درې سوه کسان دی، د جاد قبيلې مشر الياسف زوئ د دعواېل، د قبيلې
 شمېر پينځۀ څلوېښت زره شپږ سوه پنځوس کسان دی. دا ټول په شمېر کښې يو سل او
 يو پنځوس زره او څلور سوه پنځوس کسان دی. دوېم به د روبين لښکر روان وی. (۱۷)
 بيا دې د اولنو دوه لښکرو او د وروستنو دوه لښکرو په مينځ کښې ليويان روان شی چې
 مقدسه خېمه يوسی. هر يو لښکر به هم په هغه ترتيب روان وی چې څنگه خېمې ودروی،
 هر يو به په خپل خپل ځای د خپلې جنډې لاندې وی. (۱۸-۲۴) نمرپرېواتۀ طرف ته،
 څوک چې د افرائيم د لښکر د جنډې لاندې وی نو هغوی به په خپلو ډلو کښې خېمې
 ودروی، د هغوی د قبيلو د مشرانو نومونه دا دی. د افرائيم قبيلې مشر اليسمع زوئ د
 عميهود، د قبيلې شمېر څلوېښت زره او پينځۀ سوه کسان دی، د منسی قبيلې مشر
 گملی اېل زوئ د فداهصور، د قبيلې شمېر دوه دېرش زره او دوه سوه کسان دی، د
 بنيامين قبيلې مشر اېدان زوئ د جدعونی، د قبيلې شمېر پينځۀ دېرش زره او څلور سوه
 کسان دی. دا ټول په شمېر کښې يو سل او اته زره او سل کسان دی. درېم به د افرائيم
 لښکر روان وی. (۲۵-۳۱) شمال طرف ته، څوک چې د دان د لښکر د جنډې لاندې وی
 نو هغوی به په خپلو قبيلو کښې خېمې ودروی، د هغوی د قبيلو د مشرانو نومونه دا دی.
 د دان قبيلې مشر اخيعزر زوئ د عمی شدي، د قبيلې شمېر دوه شپېتۀ زره او اووۀ سوه
 کسان دی، د آشر قبيلې مشر فجعی اېل زوئ د عکران، د قبيلې شمېر يو څلوېښت زره او
 پينځۀ سوه کسان دی، د نفتالی قبيلې مشر اخيرع زوئ د عينان، د قبيلې شمېر درې
 پنځوس زره او څلور سوه کسان دی. دا ټول په شمېر کښې يو لاک اووۀ پنځوس زره او

شپږ سوه کسان دی. په آخر کښې به د دان لښکر روان وی. (۳۲) د بنی اسرائیلو د ټولو لښکرو شمېر شپږ لاکه درې زره پینځه سوه او پنځوس کسان وو چې قبيله په قبيله د هغوی نومونه ولیکلې شول. (۳۳) هم هغه شان چې څنگه مالک خدای موسی ته حکم کړی وو، لیویان د نورو بنی اسرائیلو سره یو خای ونه شمېرلې شول. (۳۴) بنی اسرائیلو هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای موسی ته حکم کړی وو. هغوی هر یو د خپلې جنې لاندې خېمې ودرولې او هر یو د خپلې قبیلې سره روان وو.

د حضرت هارون زامن

۳ (۱) دا د هارون او د موسی د خاندان د هغه وخت خبره ده کله چې مالک خدای د سینا په غره باندې د موسی سره خبرې وکړې. (۲) د هارون څلور زامن وو، ندب چې د ټولو مشر وو، ابیهو، الی عزر او اتمر. (۳) د هغوی سرونه غوړ کړې شول او د امامانو په توګه مقرر کړې شول، (۴) خو ندب او ابیهو هغه وخت ووژلې شول چې کله هغوی د سینا په بیابان کښې مالک خدای ته هغه اور پېش کولو چې د هغې اجازت نه وو. د هغوی هیڅ اولاد نه وو، نو الی عزر او اتمر د خپل پلار هارون په ژوندون کښې د امامانو په توګه خدمت کولو.

د لیویانو ذمه واری

(۵) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۶) ”د لیویانو قبيله نزدې راوله او هغوی د هارون امام دپاره خدمتګاران مقرر کړه. (۷) هغوی به زما د حضور په مقدسه خېمه کار کوی او د امامانو او د ټول قوم دپاره به ذمه واری پوره کوی. (۸) هغوی به د مقدسې خېمې د ټول سامان خیال ساتی او د نورو بنی اسرائیلو دپاره به ذمه واری پوره کوی. (۹) لیویان د هارون او د هغه د زامنو د خدمت دپاره وقف شوی دی. (۱۰) ته به

هارون او د هغه زامن مقرر کړي چې د امامانو په توګه زمه واری پوره کړي، بل هر څوک چې مقدسې خېمې ته د ورنزدې کېدلو کوشش وکړي نو هغه به ووژلې شي.“ (۱۱) نو مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۱۲) - (۱۳) ”لیویان دې اوس زما شي. کله چې ما د مصریانو وپرومبی پیدا شوی نران ووژل، نو د بنی اسرائیلو د هر خاندان مشر زوی او ورومبی پیدا شوی خنار وقف کړی شول چې زما شي. خو اوس د بنی اسرائیلو د مشرانو زامنو په ځای لیویان به زما شي. زه مالک خدای یم.“

د لیویانو مردم شماری

(۱۴) مالک خدای د سینا په بیابان کېنې موسی ته حکم وکړو (۱۵) چې د لیویانو د قبیلو او کورنو نومونه ولیکي، هغه هر یو نر دې وشمېری چې عمر یې د یوې میاشتې یا د دې نه زیات وي، (۱۶) او موسی د مالک خدای د حکم په مطابق د هغوی نومونه ولیکل. (۱۷) - (۲۰) د لیوی درې زامن وو، جیرسون، قهات او مراری، هغوی د هغه قبیلو پلار نیکه وو کومې قبیلې چې د هغوی په نومونو یادېږي. د جیرسون دوه زامن وو، لبنی او سمعی. د قهات څلور زامن وو، عُمَرام، اِضهار، حبرون او عزی اېل، او د مراری دوه زامن وو، محلی او موشی. هغوی د هغه قبیلو پلار نیکه وو چې د هغوی په نومونو یادېږي. (۲۱) لبنی او سمعی دواړه د جیرسون قبیلې وې. (۲۲) هغه ټول نران په شمېر کېنې اووه زره او پینځه سوه کسان وو چې عمر یې یوه میاشت یا د دې نه زیات وو. (۲۳) جیرسونیانو نمرېبواته طرف ته د مقدسې خېمې نه وروستو خېمې ودرولې، (۲۴) د الیاسف سره چې د لا اېل زوی او د جیرسون قبیلې مشر وو. (۲۵) هغوی د مقدسې خېمې دننې پرېږدي، پاسنی پرېږدي، د ننوتلو دروازې د پرېږدي د خیال ساتلو زمه وار وو، (۲۶) د هغه پرېږدو چې د خېمې د دربار او د قربان ګاه نه ګېرچاپېره وې او دربار ته د ننوتلو د دروازې پرېږدي. هغوی د هغه ټول خدمت زمه وار وو چې د دې څیزونو سره یې تعلق لرلو. (۲۷) عُمَرام، اِضهار، حبرون او عزی اېل څلور واړه خاندانه د قهات د قبیلې نه وو. (۲۸) د هغه ټولو نرانو شمېر اته زره او شپږ سوه کسان وو چې د هغوی عمر یوه میاشت یا د دې نه

زیات وو. (۲۹) قُهاټیانو د مقدسې خېمې جنوبی طرف ته خېمې ودرولې، (۳۰) د الیصفن سره چې د عُزی اېل زوی او د قبیلې مشر وو. (۳۱) د هغوی زمه واری د دې څیزونو خیال ساتل وُو یعنې د لوظ صندوق، مېز، دیوت، قربانگاه، د هغه لوبښو چې امامان یې په مقدس ځای کېښي استعمالوی او زیات مقدس ځای ته د ننوتلو پرده. هغوی د هغه ټول خدمت زمه وار وُو چې د دې څیزونو سره یې تعلق لرلو. (۳۲) د لیویانو مشر د هارون امام زوی اِلی عزرو وو. د هغه مشري په هغه کسانو باندې وه چې کومو په مقدس ځای کېښي کار کولو. (۳۳) د محلی او موشی دواړه خاندانه د مراری د قبیلې نه وې. (۳۴) د هغه ټولو نارانو شمېر شپږ زره او دوه سوه کسان وُو چې د هغوی عُمر یوه میاشت یا د دې نه زیات وو. (۳۵) مراریانو د مقدسې خېمې شمالی طرف ته خېمې ودرولې، د صوری اېل سره چې د ابی خېل زوی او د قبیلې مشر وو. (۳۶) هغوی د مقدسې خېمې د چوکاټونو، دُرشلو، ستنو، پښو او د دې په نورو ټولو څیزونو زمه وار مقرر شول. هغوی د هغه ټول خدمت زمه وار وُو چې د دې څیزونو سره یې تعلق لرلو. (۳۷) هغوی د ستنو، پښو، موږو او د دربار د بهرنی رسو د خیال ساتلو زمه وار وُو. (۳۸) موسی، هارون او د هغه زامنو نمرخاته طرف ته د مقدسې خېمې په مخکېښي خېمې ودرولې. هغوی د هغه خدمت زمه وار وُو چې د بنی اسرائیلو دپاره په مقدس ځای کېښي کېدلو. بل هر چا چې د دې د کولو کوشش کړی وې نو هغه به وژلې شو. (۳۹) د مالک خدای په حُکم باندې چې موسی او هارون د لیویانو کوم شمېر وکړو هغه ټول نران دوویش زره وُو چې د هغوی عُمر یوه میاشت یا د دې نه زیات وو.

د لیویانو د مشرانو زامنو په ځای مقرر کېدل

(۴۰) - (۴۱) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”د بنی اسرائیلو ټول مشران زامن زما دی. نو د اسرائیلو د هر مشر زوی نوم ولیکه، چې عُمر یې یوه میاشت یا د دې نه زیات وی. خو د هغوی په ځای زه دا د دعوی سره وایم چې ټول لیویان زما دی. زه مالک خدای یم. زه

دا هم وایم چې د ټولو وړومبو پېدا شوو څاروو په ځای د لیویانو څاروی زما دی. (۴۲) موسی هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم کړی وو او د بنی اسرائیلو ټول مشران زامن یې وشمېرل (۴۳) چې د هغوی عمر یوه میاشت یا د دې نه زیات وو، هغوی ټول په شمېر کښې دوویشته زره دوه سوه او درې اويا کسان وو. (۴۴) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۴۵) ”اوس د بنی اسرائیلو د ټولو مشرانو زامنو په ځای لیویان وقف کړه چې زما شی او د بنی اسرائیلو د وړومبو پېدا شوو څاروو په ځای د لیویانو څاروی وقف کړه. زه مالک خدای یم. (۴۶) خو د بنی اسرائیلو مشران زامن د لیویانو نه دوه سوه او درې اويا کسان زیات دی، نو ته به هغه زیات زامن واپس اخلي. (۴۷) د هر یو دپاره د منلې شوی معیار په مطابق پینځه د سپینو زرو سیکې ورکړه، (۴۸) او دا پېسې هارون او د هغه زامنو ته ورکړه. (۴۹-۵۰) موسی هم هغه شان وکړل او د سپینو زرو سیکې یې واخستلې چې یو زر درې سوه او پینځه شپېته وې (۵۱) او د مالک خدای د فرمان په مطابق یې هغه هارون او د هغه زامنو له ورکړې.

د قهات د قبیلې د لیویانو ذمه واری

۴ (۱) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل چې، (۲) ”د لیویانو مردم شماری وکړه چې هغوی قهاتیان دی. هغوی دې قبيله په قبيله او خاندان په خاندان وشمېرلې شی، (۳) او د هغه ټولو سړو نومونه دې ولیکلې شی چې د هغوی عمر د دېرشو کالو نه تر پنځوسو کالو پورې وی او چې د مالک خدای د حضور په مقدسه خېمه کښې کار کولې شی. (۴) د هغوی خدمت به د ډېرو مقدسو څیزونو خیال ساتل وی. (۵) مالک خدای موسی ته دا اصول وښودل. کله چې د کهمپ د وړلو وخت شی، نو هارون او د هغه زامن به مقدسې خېمې ته ننوځي، د لوظ د صندوق په مخکښې پرده به راکوزه کړي او د لوظ صندوق به ورباندې پټ کړي. (۶) هغوی به په دې باندې د څرمنې یوه ښه ټوټه واچوي، د آسماني رنگ کپړه به دپاسه ورباندې خوره کړي او د وړلو دپاره به بازوگان

وردننه کړی. (۷) هغوی به په مېز باندې د آسماني رنگ کپړه خوره کړی چې په کوم
 مېز باندې د مالک خدای روتی وی او په دې به لوبی، د خوشبویی جامونه، د نذرانو
 جامونه او د خېښلو نذرانو دپاره منگی کېږدی. په مېز به همېشه روتی پرته وی. (۸)
 هغوی به په دې هر څه باندې یوه سره کپړه خوره کړی، د څرمنې یوه ښه ټوټه دې
 ورباندې واچوی او د وړلو دپاره به بازوگان وردننه کړی. (۹) هغوی به د آسماني رنگ
 یوه کپړه واخلي او ډیوت، ډیوپ، سرپوښونه، مجمعی او د زیتونو تېلو ټول لوبی به
 ورباندې پټ کړی. (۱۰) هغوی به دا او د دې ټول څیزونه د څرمنې په یوه ښه ټوټه کښې
 تاو کړی او په وړونکي چوکاټ به یې کېږدی چې په کوم باندې وړلې شی. (۱۱) بیا به
 هغوی د سرو زرو په قربانگاه باندې د آسماني رنگ کپړه خوره کړی، د څرمنې یوه ښه
 ټوټه به ورباندې واچوی او د وړلو دپاره بازوگان به وردننه کړی. (۱۲) هغوی به په
 مقدس ځای کښې هغه ټول لوبی واخلي چې په خدمت کښې استعمالېږي، د آسماني
 رنگ په یوه کپړه کښې به یې تاو کړی، د څرمنې یوه ښه ټوټه به پرې واچوی او په
 وړونکي چوکاټ باندې به یې کېږدی. (۱۳) هغوی به د قربانگاه نه ایره لرې کړی او په
 قربانگاه به د کاسني رنگ کپړه خوره کړی. (۱۴) هغوی به په دې باندې هغه ټول سامان
 کېږدی چې د قربانگاه په خدمت کښې استعمالېږي. لکه د اور لوبی، د غوښې دپاره
 درې غاښی، بېلچې او ښانکونه. بیا به هغوی په دې باندې د څرمنې یوه ښه ټوټه واچوی،
 د وړلو دپاره به بازوگان وردننه کړی. (۱۵) کله چې د خېمو د وړلو وخت راشي او
 هارون او د هغه زامن دا او د دې ټول سامان راوځاري نو قُهاټیان به د مقدس سامان
 وړلو دپاره راشي. قُهاټیان به مقدس سامان له گوتې نه وروړي، گنې مړه به شی. دا هغه
 څیزونه دی چې د هغې د وړلو ذمه واری د قُهاټیانو ده، په کوم وخت کښې چې مالک
 خدای د حضور خېمه وړلې شی. (۱۶) د هارون امام زوی الی عزرب به د ټولې مقدسې
 خېمې او د ډیوو دپاره د تېلو، د خوشبویی، د غلې نذرانو، د غوړولو تېلو او په خېمه
 کښې د نورو ټولو څیزونو ذمه وار وی کوم چې مالک خدای ته وقف شوی دی. (۱۷) بیا
 مالک خدای موسی او هارون ته وفرمائیل چې، (۱۸) ”قُهاټیان مه پرېږدئ (۱۹) چې ډېرو

مقدسو څيزونو ته نزدې راشي هسې نه چې مړه شي. د هغوئ د بچ كېدو د خاطره هارون او د هغه زامن به دننه ځي او هر سړي ته به خپل كار حواله كوي چې څه څيز به وړي. (۲۰) خو كه قهاتيان مقدسې خېمې ته دننه لاړل او امامان يې وليدل چې د مقدسو څيزونو د وړلو تيارې كوي، نو دوي به مړه شي.

د جيرسونيانو د قبيلې ذمه واري

(۲۱) بيا مالک خدائ موسی ته وفرمائيل چې، (۲۲) ”د هغه ليويانو مردم شماری وکړه چې جيرسونيان دي، هغوئ دې قبيله په قبيله او خاندان په خاندان وشمېرلې شي، (۲۳) او د هغه ټولو سړو نومونه دې وليکلې شي چې عمر يې د دېرشو کالو نه تر پنځوسو کالو پورې وي او چې د مالک خدائ د حضور په مقدسه خېمه کېنې کار کولې شي. (۲۴) هغوئ به د دې سامان د وړلو ذمه وار وي يعنې (۲۵) مقدسه خېمه، د دې دننه او بهر پرده، د دې دپاسه د ښې څرمنې ټوټه، د مقدسې خېمې پرده، (۲۶) د مقدسې خېمې او قربانگاه نه گېرچاپېره د دربار پردې او رسي، دربار ته د ننوتلو د دروازې پردې او هغه ټول سامان چې د دې په ودولو کېنې استعمالېږي. هغوئ به هغه ټولې ذمه واري سر ته رسوي چې د دې څيزونو سره تعلق لري. (۲۷) موسی او هارون به جيرسونيانو ته د خدمت کولو هدايت ورکوي او د هغوئ کارونه به گوري چې هغه څه يې سر ته رسولي دي که نه کوم چې هارون او د هغه زامنو ورته حواله کړي دي. (۲۸) په مقدسه خېمه کېنې د جيرسونيانو ذمه واري دا دي، هغوئ به دا د هارون امام زوي اتمر د ښودنې لاندې تر سره کوي.“

د مراريانو قبيلې ذمه واري

(۲۹) مالک خدائ موسی ته وفرمائيل چې، ”د هغه ليويانو مردم شماری وکړه چې د مراريانو قبيلې دي، هغوئ قبيله په قبيله او خاندان په خاندان وشمېره، (۳۰) او د هغه

ټولو سړو نومونه وليکه چې د هغوی عمر د دېرشو نه تر پنځوسو کالو پورې وی او چې د مالک خدای د حضور په خېمه کېنې کار کولې شی. (۳۱) هغوی به د مقدسې خېمې د چوکاټونو، دُرشلو، ستنو او د پښو وړلو ذمه وار وی، (۳۲) او د ستنو، پښو، موږو او د خېمې د گېرچاپېره د دربار د پردو رسو، سره د هغه ټول سامان د وړلو ذمه وار وی چې د دې په ودرولو کېنې استعمالیږي. هر یو سړی به د هغه څیزونو ذمه وار وی کوم چې ورته حواله شوی وی. (۳۳) دا د مراریانو د مقدسې خېمې د خدمت ذمه واری دی، هغوی به د هارون امام زوی اتمر د بنودنې لاندې دا کار تر سره کوي.

د لیویانو مردم شماری

(۳۴) - (۴۸) موسی، هارون او د بنی اسرائیلو نورو مشرانو د مالک خدای حکم ومنلو او لیویان یې قبيله په قبيله او خاندان په خاندان وشمېرل، چې معلوم کړی چې څومره سړی شته چې عمر یې د دېرشو کالو نه تر پنځوسو کالو پورې وی او چې په مقدسه خېمه کېنې کار کولې شی. دوه زره اووه سوه او پنځوس قهاتیان وو، دوه زره شپږ سوه او دېرش جیرسونیان وو او درې زره او دوه سوه مراریان وو. دا ټول په شمېر کېنې اته زره پینځه سوه او اتیا کسان وو. (۴۹) هر یو سړی د هغه حکم په مطابق وشمېرلې شو چې مالک خدای موسی ته کړې وو، او د هغه حکم په مطابق چې مالک خدای موسی له ورکړې وو نو هر یو ته د وړلو او خدمت کولو ذمه واری حواله شوې.

ناپاکه خلق

۵ (۱) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲) ”بنی اسرائیلو له حکم ورکړه چې هر هغه څوک چې د جذام بیماری لری یا یې د بدن د یو ځای نه اوبه ځی او هر څوک چې د مړی سره د لگېدلو په وجه ناپاک شوی وی نو هغوی دې هغه د خېمو نه وشړي. (۳)

نر يا بنځه چې ناپاڪه وي نو هغوى بهر ولېږه، چې خېمې پليټې نه كړي، چرته چې زه د خپلو خلقو په مينځ كېنې اوسېږم.“ ﴿٤﴾ بنى اسرائيلو هم هغه شان وكړل او داسې خلق يې د خېمو نه بهر كړل.

د جرم په وجه جرمانه كېدل

﴿٥﴾ بيا مالِك خُداى موسى ته وفرمائيل چې، ﴿٦﴾ ”بنى اسرائيلو ته دا اصول وښايه. كله چې يو نر يا بنځه د چا خلاف جرم وكړي نو هغه د مالِك خُداى نافرمانى كوي نو هغه كس به قصوروار وي، ﴿٧﴾ هغه دې خامخا د خپلې گناه اقرار وكړي او چې د چا خلاف يې جرم كړې وي نو هغه كس له دې پوره تاوان وركړي او شل فيصده دې زيات هم وركړي. ﴿٨﴾ كه د مظلوم كس نږدې خپلوان نه وي چې د جرم تاوان ورته ملاو شي، نو د جرم تاوان به د مالِك خُداى په نوم امام له وركړې شي، د دې سره به د مجرم د كفارې دپاره يو گډ هم وي. ﴿٩﴾ اسرائيليان چې هره يوه خاص برخه مالِك خُداى ته پېش كوي نو هغه به د امام وي. ﴿١٠﴾ هر يو امام هغه ټولې نذرانې د ځان دپاره ساتلې شي چې كومې هغوى ته وركړې شوې وي.“

يو شكمن خاوند

﴿١١﴾ بيا مالِك خُداى موسى ته حُكم وكړو ﴿١٢﴾-﴿١٤﴾ چې بنى اسرائيلو ته دا اصول وښائي. كه يو سړى شكمن شي چې خپلې بنځې ورسره بې وفائى كړې ده او د بل سړي سره يې زنا كړې ده او د خپل ځان بې عزتى يې كړې ده، خو كه د خاوند يقين پوخ نه وي، او كېدې شي چې د هغه بنځې دا خبره پته ساتلې وي، گواه هم نه وي او په دې كار پورې نيولې شوې هم نه وي، يا داسې وشي چې يو خاوند په خپله بنځه باندې هسې شكمن شي، كه هغې بې وفائى هم نه وي كړې. ﴿١٥﴾ په داسې دواړو حالتونو كېنې سړى به خپله بنځه امام له بوځي. هغه به يو كلو د اورېشو اوږه هم يوسى، خو هغه به په دې

باندې د زیتونو تېل نه اچوی او نه به ورباندې خوشبوئی اچوی، ځکه چې دا نذرانه د شکمن خاوند د طرف نه ده، دا د دې دپاره پېش کېږي چې حقیقت څرگند شی. (۱۶)

۱۷ هغه به په کنډول کېنې څه مقدسې اوبه و اچوی او د مالک خدای د حضور مقدسې خېمې د دربار نه به لږه خاوره واخلي او په اوبو کېنې به یې و اچوی چې ترخې شی. (۱۸)

بیا به هغه د بشې وېسته خواره کړي او د اوږو نذرانه به د هغې په لاس کېنې کېږدي.

۱۹ امام به هغه جام په خپلو لاسونو کېنې ونیسي چې ترخې اوبه په کېنې دی. دا د دې دپاره چې په هغه کس باندې لعنت راولي چې کوم گناهگار وي. (۲۰) بیا به امام هغه بشه دې ته راضي کړي چې داسې قسم و خوري، "که تا زنا کړې نه وي، نو چې دا اوبه کوم لعنت راولي نو هغه به تا ته نقصان نه رسوي. (۲۰) خو که تا زنا کړې وي، (۲۱) نو مالک خدای دې ستا نوم ستا په خلقو کېنې لعنتي کړي. تا دې شنډه کړي او ستا خېټه دې وپرسوي. (۲۲) دا اوبه به ستا خېټې ته ننوځي او ستا خېټه دې وپرسوي او تا دې شنډه کړي." نو بشه به په جواب کېنې داسې ووائی، "آمین. هم داسې دې وشي." (۲۳) بیا به امام دا لعنت په یو طومار ولیکي او دا لیکل به د ترخو اوبو په جام کېنې ووينځي. (۲۴)

د هغې نه مخکېنې چې په بشه باندې دا اوبه وڅېنې، کوم چې سخت درد راولي، (۲۵) امام به د بشې د لاسونو نه د اوږو د شک نذرانه واخلي، مالک خدای ته وقف کولو دپاره به یې پورته کړي او په قربانگاه باندې به یې پېش کړي. (۲۶) بیا به امام د دې نه یو موټي واخلي، دا به د نذرانې د یوې نېنې په شان وي او په قربانگاه باندې به یې وسوزوي. په آخر کېنې به هغه په بشه باندې اوبه وڅېنوي. (۲۷) که هغې زنا کړې وي، نو اوبه به په هغې باندې سخت درد راولي، د هغې خېټه به وپرسېږي او هغه به شنډه شي. او د هغې نوم به په خپلو خلقو کېنې لعنتي شی. (۲۸) خو که هغه بېگناه وي، نو نقصان به ورته نه رسېږي او د هغې به بچي پېدا شي. (۲۹-۳۰) دا قانون د داسې واقعو دپاره دی که چېرې یو سړی غېرت وکړي او شکمن شي چې د هغه بشې زنا کړې ده. بشه به د مالک خدای په حضور کېنې د قربانگاه په مخکېنې ودرولې شي او امام به دا رسم ادا

کړی. (۳۱) خاوند به د گناه نه خلاص وی، خو که ښځه گناهگاره وی، نو هغې ته به خامخا د خپلو بدو سزا ملو شى.

د نذیر په حیثیت وقف کېدو دپاره اصول

۶ (۱) بیا مالک خدای موسی ته حکم وکړو (۲) چې بنی اسرائیلو ته دا اصول وښائی. که یو سړی یا ښځه د خاص مقصد دپاره د خپل ځان د نذیر په حیثیت وقف کولو قسم وکړی او خپل ځان مالک خدای ته وقف کړی (۳) نو هغوی به د میو نه او شرابو نه ځان وساتي. هغوی به داسې یو قسم رس هم نه څښی چې د انگورو نه جوړ وی او نه به کچه انگور او نه اوچ انگور خوری. (۴) چې تر کومې پورې هغوی د نذیر په حیثیت وقف شوی وی، نو هغوی به داسې یو څیز هم نه خوری چې د انگورو د باغ نه راځی، د انگورو پوستکې یا تخم به هم نه خوری. (۵) چې تر کومې پورې هغوی د نذیر په حیثیت د قسم لاندې وی، نو وېښته به نه واړه کوی. ترڅو چې د هغوی د قسم نیټه پوره شوې نه وی، هغوی مالک خدای ته وقف دی او وېښته به پرېږدی چې لوی شى. (۶) - (۷) د هغوی وېښته د دې نښه ده چې هغوی مالک خدای ته وقف دی، نو هغوی به مړی ته نږدې کېدو په وجه خپل ځانونه نه ناپاکوی، که هغه یې پلار، مور، ورور یا خور هم وی. (۸) چې تر کومې پورې هغوی د نذیر په حیثیت د قسم لاندې وی، نو هغوی مالک خدای ته وقف دی. (۹) که د هغه وقف شوی وېښته داسې ناپاک شى چې هغه د یو داسې کس په خوا کېښي وی چې ناڅاپه مړ شى، نو هغه به خامخا اووه ورځې انتظار وکړی او بیا به خپل وېښته کل کړی، او هغه به پاک شى. (۱۰) په اتمه ورځ به هغوی دوه گوگوستکې یا دوه کونترې د مالک خدای د حضور مقدسې خېمې په دروازه کېښي امام له راوړی. (۱۱) امام به یوه د گناه د نذرانې په توگه پېش کړی او بله د سوزېدونکې نذرانې په توگه او د هغوی دپاره به کفار ه ادا کړی ځکه چې هغوی مړی ته د نږدې کېدو په وجه گناه کړې ده. هم په هغه ورځ به د هغوی وېښته بیا پاک شى (۱۲) او خپل وخت به مالک خدای ته

د نذیر په حیثیت وقف کړی. تېر شوې وخت نه حسابیږي، ځکه چې د هغوی وقف شوی وېبسته ناپاک شوی وو. د گناه د تاوان د نذراني دپاره به هغوی د یو کال گډوډۍ راوړي. (۱۳) د قانون په مطابق کله چې هغه کس د نذیر په حیثیت خپل قسم پوره کړی، نو هغوی به دا رسم ادا کوي. هغوی به د مقدسې خېمې دروازې ته ورشي (۱۴) او مالک خدای ته دې درې داسې ځناور قرباني کړي چې هیڅ عیب په کېنې نه وي، د سوزېدونکې نذراني دپاره یو کلن گډوډۍ، یوه کلنه گډوډۍ د گناه نذراني دپاره او د سلامتي نذراني دپاره یو گډ. (۱۵) هغوی به د پتیرې روتی یوه پکه ټوکرۍ هم پېش کړي، د اوږو ډېلې روتی چې د زیتونو تېل په کېنې گډ وي او نری نری روتی چې د زیتونو تېل ورباندې لگولې شوی وي او د دې نه علاوه د غلې او د څښلو نذراني به هم ورسره وي. (۱۶) امام به دا ټولې مالک خدای ته حاضرې کړي او د گناه نذرانه او سوزېدونکې نذرانه به پېش کړي. (۱۷) هغه به گډ د سلامتي نذراني په توگه مالک خدای ته قرباني کړي او د هغه پتیرې روتی سره به یې پېش کړي کومه چې په ټوکرۍ کېنې ده، هغه به د غلې او د څښلو نذراني هم حاضرې کړي. (۱۸) هغه د نذیر په حیثیت کس به د مقدسې خېمې په دروازه کېنې خپل وېبسته کل کړي او په هغه اور کېنې به یې واچوي چې په کوم د سلامتي نذرانه سوزولې شي. (۱۹) بیا کله چې د گډ د اوږې غوښه ویشولې شي، امام به دا راواخلي او په ټوکرۍ کېنې چې کومې روتی دی د یوې ډېلې او د یوې نری روتی سره به یې د هغه د نذیر په حیثیت کس په لاسونو کېنې کېږدي چا چې قسم کړې وو. (۲۰) بیا به امام دا د یوې خاص تحفې په توگه مالک خدای ته پېش کړي، دا د امام دپاره یوه مقدسه نذرانه ده، د دې نه علاوه د گډ سینه او پټون د قانون په مطابق د امام دی، نو بیا، هغه کس چې د نذیر په حیثیت یې قسم خوړلې وو، مې څښلې شي. (۲۱) دا اصول د هغه کس دپاره دی کوم چې د نذیر په حیثیت مالک خدای ته قسم وکړي. د دې نه علاوه نورې نذراني هم پېش کولې شي که د هغه وس وي. خو هغوی چې کومه وعده کړې وي نو هغه به خامخا پوره کوي.

د خلقو دپاره د اِمامانو برکت

﴿٢٢﴾ بیا مالک خُدای موسیٰ ته وفرمائیل ﴿٢٣﴾ چې هارون او د هغه زامن دې د بنی اسرائیلو د برکت غوښتلو دپاره داسې وائی، ﴿٢٤﴾ ”مالک خُدای دې تاسو له برکت درکړی او ستاسو خیال دې وساتی، ﴿٢٥﴾ مالک خُدای دې د خپل مخ نور په تاسو وځلوی او په تاسو دې رحم وکړی، ﴿٢٦﴾ مالک خُدای دې ستاسو مل وی او تاسو له دې سلامتی درکړی.“ ﴿٢٧﴾ او مالک خُدای وفرمائیل، ”چې هغوی په بنی اسرائیلو باندې د برکت دپاره زما نوم اخلی، نو زه به هغوی له برکت ورکړم.“

د مشرانو نذرانې راوړل

٧ ﴿١﴾ په هغه ورځ چې کله موسیٰ د مالک خُدای د حضور مقدسه خېمه ودرول پوره کړل، هغه مقدسه خېمه او د دې ټول سامان، قربانگاه او د هغې ټول سامان په تېلو غوړ کړل او وقف یې کړل. ﴿٢﴾ بیا د بنی اسرائیلو د قبیلو مشران، کوم چې د مردم شماری مشران وو ﴿٣﴾ هغوی خپلې نذرانې مالک خُدای ته راوړلې، شپږ لوڼې گاډۍ او دولس غوای، د دوو مشرانو دپاره یوه گاډۍ او د هر مشر دپاره یو غوای. کله چې هغوی دا حاضر کړل، ﴿٤﴾ نو مالک خُدای موسیٰ ته وفرمائیل، ﴿٥﴾ ”دا تُحْفې قبولې کړه چې د مقدسې خېمې په خدمت کښې استعمال شی، دا لیویانو ته د هغه خدمت دپاره ورکړه کوم چې هغوی کوی.“ ﴿٦﴾ نو موسیٰ گاډۍ او غوایان لیویانو له ورکړل. ﴿٧﴾ هغه دوه گاډۍ او څلور غوای جیرسونیانو له ورکړل، ﴿٨﴾ او څلور گاډۍ او اته غوایان یې مراریانو له ورکړل. دا ټول خدمت د هارون زوی اِتمر د رهنمایی لاندې وشو. ﴿٩﴾ خو قُهاټیانو له یې گاډۍ یا غوایان ورنه کړل، ځکه چې هغوی د کومو مقدسو څیزونو ساتنه کوله هغه هغوی په اوږو باندې وړلې شول. ﴿١٠﴾ مشرانو د قربانگاه وقف کولو دپاره هم نذرانې راوړې. کله چې هغوی خپلې نذرانې په قربانگاه باندې پېش کولو ته تیار شول،

مَالِك خُذَائِ مُوسَىٰ تَه وَفَرْمَائِيل، ”مِشْرَانو تَه وَوَايَه چي دُولس ورځي به هره ورځ يو يو مشر د قربانگاه د وقف كولو دپاره خپلي نذراني پېش كوي.“ (۱۲-۸۳) هغوي به په دې ترتيب باندې خپلي نذراني پېش كړي. په وږومبي ورځ د يهوداه قبيلې مشر نحشون زوي د عمي ناداب، په دوېمه ورځ د يساكار قبيلې مشر ننتي ايل زوي د ضُعر، په درېمه ورځ د زبولون قبيلې مشر اِيَاب زوي د حيلون، په څلورمه ورځ د روبين قبيلې مشر اليصور زوي د شديور، په پينځمه ورځ د شمعون قبيلې مشر سلومي اېل زوي د صورشدي، په شپږمه ورځ د جاد قبيلې مشر اِيَاسف زوي د دعواېل، په اوومه ورځ د اِفرائيم قبيلې مشر اِليسمع زوي د عميهود، په اتمه ورځ د منسي قبيلې مشر گملي اېل زوي د فداهصور، په نهمه ورځ د بنيامين قبيلې مشر اِبدان زوي د جدعوني، په لسمه ورځ د دان قبيلې مشر اخيعزر زوي د عمي شدي، په يوولسمه ورځ د آشر قبيلې مشر فجعي اېل زوي د عكران، په دولسمه ورځ د نفتالي قبيلې مشر اخيرع زوي د عينان. هره يوه نذرانه چې راوړلې شوه مقدار يې دا وو، يو د سپينو زرو جام يو نيم كلو او يو د سپينو زرو ښانك اته سوه گرامه، دا د منلې شوي معيار په مطابق وو، دا دواړه د اوږو نه پك وو او تېل ورسره گډ وو، دا د غلې نذراني دپاره وو، يو د سرو زرو لوبښي يو سل او لس گرامه د خوشبويي نه پك وو، يو سڅي، يو گډ او د يو كال گډوړي، دا د سوزېدونكي نذراني دپاره وو، يو د چېلې بچي د گناه نذراني دپاره وو، او دوه غويي، پينځه گډان، پينځه چېلې او پينځه يو كلن گډوړي د سلامتې نذراني دپاره وو. ۸۴-۸۸ هغه دولسو مشرانو د قربانگاه وقف كولو دپاره هم نذراني راوړې هغه ټولې دا دي. دُولس د سپينو زرو جامونه او دُولس د سپينو زرو ښانكونه، دا ټول اته ويشت كلو وو، دُولس د سرو زرو لوبښي، دا ټول يو نيم كلو وو چې د خوشبويي نه پك وو، دُولس غويي، دُولس گډان او دُولس يو كلن گډوړي، ورسره د غلې نذراني هم يوړلې شوې، دا د سوزېدونكي نذرانو دپاره وو، دُولس چېلې د گناه نذرانو دپاره وو، او څليريشته غويي، شپېته گډان، شپېته چېلې، شپېته يو كلن گډوړي، دا د وقف كولو نذراني دپاره وو. ۸۹ كله چې موسي مقدسي خېمي ته دننه لاړو چې د مَالِك خُذَائِ سره خبرې وكړي، هغه د مَالِك خُذَائِ خبرې

واورېدلې چې د لوظ د صندوق د سر دپاسه او د دوه وزرو والا مخلوق د مينځ نه يې د هغه سره کولې.

د ډيوو کېښودل

۸ ۱) بيا مالک خدائ موسى ته وفرمائيل چې، ۲) ”هارون ته ووايه چې کله هغه اووه ډيوې په ډيوټ باندې کېږدي، نو هغه به يې داسې کېږدي چې د ډيوټ مخې ته رڼا ورکوي.“ ۳) هارون هم هغه شان وکړل او ډيوې يې داسې کېښودې چې د ډيوټ مخې ته رڼا وه. ۴) د سر نه تر بېخه پورې ډيوټ د ټکولې شوو سرو زرو نه جوړ وو، هم د هغې نقشې په مطابق چې مالک خدائ موسى ته ښودلې وه.

د ليويانو خدمت او وقف کېدل

۵) بيا مالک خدائ موسى ته وفرمائيل، ۶) ”ليويان د نورو بنی اسرائيلو نه جدا کړه او هغوی پاک کړه، ۷) طريقه دا ده، په هغوی باندې د پاکوالي اوبه وشينده او هغوی ته ووايه چې ټول بدن کل کړی او خپلې جامې ووينځي. نو هغوی به پاک شي. ۸) بيا يو سڅی او د غلې نذرانې دپاره اوږه چې د زيتونو تېل ورسره گډ وی دا به هغوی واخلي، او د گناه نذرانې دپاره به ته يو بل غوږی بوځي. ۹) بيا د بنی اسرائيلو ټول قوم راغونډ کړه او ليويان زما د حضور خېمې په مخکېښې ودروله. ۱۰) اسرائيليان دې خپل لاسونه د ليويانو په سرونو کېږدي، ۱۱) او بيا به هارون ليويان د بنی اسرائيلو نه د خاص تحفي په توگه ما ته وقف کړی، چې هغوی زما خدمت وکړي. ۱۲) ليويان به بيا خپل لاسونه د دوو غوږيانو په سرونو کېږدي، يو به د گناه نذرانې په توگه او بل د سوزېدونکې نذرانې په توگه مالک خدائ ته پېش کېږي، د دې دپاره چې د ليويانو کفار ادا شي. ۱۳) ليويان ما ته د خاص تحفي په توگه وقف کړه او هارون او د هغه زامن د هغوی مشران جوړ کړه. ۱۴) نو ليويان د نورو بنی اسرائيلو نه جدا کړه چې هغوی زما شي. ۱۵) کله چې ته

لیویان پاک او وقف کړې، نو هغوی د خدمت دپاره مقدسې خېمې ته دننه تلې شی. (۱۶)

د بنی اسرائیلو د ټولو مشرانو زامنو په ځای لیویان زما دی او هغوی صرف زما دی.

(۱۷) کله چې ما د مصر په ملک کښې ټول مشران زامن ووژل، ما د بنی اسرائیلو د هر خاندان مشر زوی او هر یو وړومبې پیدا شوې ځناور خپل ځان ته وقف کړو. (۱۸)

اوس زه د بنی اسرائیلو د ټولو وړومبو پیدا شوو زامنو په ځای لیویان اخلم، (۱۹) او لیویان د بنی اسرائیلو نه د خاص تحفی په توګه د هارون او د هغه زامنو په حواله کوم چې په مقدسه خېمه کښې د بنی اسرائیلو دپاره خدمت وکړی او هغوی به د بنی اسرائیلو دپاره کفارۀ ادا کوی چې کله هغوی مقدس ځای ته ډېر نزدې راشی نو چې وبا یې هلاک نه کړی. (۲۰) نو موسی، هارون او ټولو بنی اسرائیلو لیویان وقف کړل، هم هغه شان چې څنګه مالک خدای موسی ته حکم کړی وو. (۲۱) لیویانو خپل ځانونه پاک کړل او جامې یې وویځلې او هارون هغوی مالک خدای ته د خاص تحفی په توګه پېش کړل.

هارون د هغوی دپاره د پاکوالي کفارۀ ادا کړه. (۲۲) خلقو هم هغه شان وکړل چې څنګه مالک خدای د لیویانو په حقله موسی ته حکم کړی وو. نو لیویان په مقدسه خېمه کښې د خدمت کولو دپاره د هارون او د هغه زامنو د مشرۍ لاندې لاړل. (۲۳) بیا مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲۴) ”د پینځویشو کالو عمر نه واخله هر یو لیوی به زما د حضور په خېمه کښې خپله د خدمت ذمه واری ادا کوی، (۲۵) او چې عمر یې پنځوس کاله شی نو هغه به نور خدمت نه کوی. (۲۶) د هغې نه پس، هغه د خپل هغه لیوی سره مدد کولی شی کوم چې په خېمه کښې خپله ذمه واری ادا کوی، خو په خپله به هیڅ خدمت نه کوی. نو داسې به تاسو لیویانو ته ذمه واری حواله کوئ.“

د فسحې اختر په حقله اصول

۹ (۱) د بنی اسرائیلو د مصر ملک نه د وتلو نه پس، د دویم کال په اولنۍ میاشت مالک خدای د سینا په بیابان کښې د موسی سره خبرې وکړې. مالک خدای ورته

و فرمائیل، (۲) - (۳) ”د دې میاشتي په څوارلسمه ورځ، د نمرپرېواتو په وخت، اسرائیلیان به د ټول قانون او اصولو په مطابق د فسحې اختر کوی.“ (۴) نو موسی بنی اسرائیلو ته و فرمائیل چې هغوی د فسحې اختر وکړی، (۵) او د اولنې میاشتي د څوارلسمې ورځې په مابښام بنی اسرائیلو د سینا په بیابان کښې هغه هر څه وکړل چې څنگه مالک خدای موسی له حکم ورکړې وو. (۶) خو څه خلق ناپاک و او ځکه چې هغوی د مړی سره لگېدلی و او هغوی په هغه ورځ د فسحې اختر نه شو کولې. هغوی موسی او هارون له لارل (۷) او ورته یې ووئیل، ”مونږ ناپاک یو ځکه چې مونږ د مړی سره لگېدلی یو، خو مونږ د نورو بنی اسرائیلو سره ولې نه شو شریکېدلې چې مالک خدای ته نذرانه پېش کړو؟“ (۸) موسی ورته و فرمائیل، ”تر هغې پورې صبر وکړی چې ما ته د مالک خدای نه ستاسو په حقله حکم ملاو شی.“ (۹) نو مالک خدای موسی ته و فرمائیل چې، (۱۰) ”بنی اسرائیلو ته ووايه، کله چې تاسو یا ستاسو اولاد د مړی سره لگېدلو په وجه ناپاک یی یا په لرې سفر کښې یی، خو بیا هم د فسحې اختر کول غواړئ، (۱۱) نو تاسو ته اجازت دې چې دا یوه میاشت وروستو وکړئ، یعنې د دوېمې میاشتي د څوارلسمې ورځې په مابښام. دا اختر د پتیرې روتی او ترخو بوټو سره وکړئ. (۱۲) د هغه خوراک نه هیڅ هم د بل سحر پورې مه پرېږدئ او چې د هغه قریانی د ځناورو هډوکی مات نه کړئ. د فسحې اختر د ټولو اصولو په مطابق وکړئ. (۱۳) خو چې څوک پاک وی او لرې سفر کښې نه وی او هغه د فسحې اختر ونه کړی، نو هغه به نور زما د خلقو نه نه شی گڼلې، ځکه چې هغه ما ته په مقرر وخت باندې نذرانه پېش نه کړه. هغه ته به خامخا د خپلې گناه سزا ملاو شی. (۱۴) ستاسو سره چې کوم مسافر اوسپړی که هغوی د فسحې اختر کول غواړی، نو هغوی به دا د ټول قانون او اصولو په مطابق کوی. هر څوک چې د بل ملک وی یا په دې ملک کښې پیدا شوې وی نو د دواړو دپاره یو شان قانون دې.“

د وريځي ستن او د اور ستن

(۱۵-۱۶) په کومه ورځ چې د مالک خدای د حضور خېمه ودرولې شوه، نو وريځ راغله او خېمه يې پټه کړه. وريځ به د شپې د اور په شان ښکارېده. (۱۷) چې کله به هم وريځ د خېمې نه اوچته شوه، نو اسرائيليان به روان شول او بيا به يې په هغه ځای کېنې خېمې ودرولې چرته به چې وريځ راکوزه شوې وه. (۱۸) بنی اسرائيلو به د مالک خدای په حکم خېمې وړلې او د هغه په حکم به يې ودرولې. تر کومې پورې به چې وريځ په مقدسه خېمه باندې ولاړه وه، نو هغوی به په خپلو خېمو کېنې ايسار و. (۱۹) کله به چې وريځ په مقدسه خېمه باندې د ډېر وخت دپاره ولاړه وه، نو هغوی د مالک خدای حکم منلو او د هغه ځای نه به نه تلل. (۲۰) کله کله به وريځ صرف يو څو ورځې د خېمې دپاسه ايساره وه، نو په هر حالت کېنې، هغوی د مالک خدای د حکم په مطابق په خپلو خېمو کېنې ايسارېدل يا به يې سفر کولو. (۲۱) کله به وريځ صرف د مابښام نه واخله تر سحره پورې ايساره وه، چې څنگه به وريځ اوچته شوه نو هغوی به سفر شروع کړو. (۲۲) که وريځ به دوه ورځې، مياشت، کال، يا زياته د مقدسې خېمې دپاسه ولاړه وه، نو هغوی به سفر نه کولو، خو چې کله به وريځ اوچته شوه، نو هغوی به سفر کولو. (۲۳) کوم حکمونه چې مالک خدای د موسی په ذريعه ورکړي و او هغوی د هغې په مطابق خېمې ودرولې او وړلې.

د سپينو زرو بيگل

۱۰. (۱) بيا مالک خدای موسی ته وفرمائيل، (۲) ”د ټکېدلي شوو سپينو زرو نه دوه بيگلې جوړې کړه چې د خلقو په يو ځای راغونډولو او د خېمو د وړلو د خبر دپاره استعمالېږي. (۳) کله چې دواړه بيگلې وغږېږي، نو ټول قوم به زما د حضور د مقدسې خېمې په دروازه کېنې ستا نه گېرچاپېره راغونډ شي. (۴) خو چې کله صرف يو بيگل

وغږېږي، بيا به صرف د قبيلو مشران ستا نه راغونډيږي. (۵) كله چې بيگل په لنډ آواز وغږېږي، نو د نمرخاته په طرف قبيلې به خېمې وږي. (۶) كله چې په دوېم ځل بيگل وغږېږي، نو د جنوب طرف ته قبيلې به خېمې يوسي. چې بيگل په لنډ آواز وغږېږي نو خېمې به وړلې شي، (۷) د قوم د راغونډولو د خبر دپاره به بيگلې غږولې شي. خو دا آواز به لنډ نه وي. (۸) د هارون امامان زامن به بيگل غږوي. دا قانون به په راتلونكي ټولو وختونو كېنې منلې شي. (۹) كله چې ستاسو په ملك كېنې جنگ وي او دشمن په تاسو باندې حمله كوي، نو په لنډ آواز به د خطرې بيگل وغږوي. زه، مالک خدائ ستاسو خدائ پاك، به ستاسو مدد وكړم او ستاسو د دشمنانو نه به مو بچ كړم. (۱۰) د خوشحالي په ورځو كېنې، د مياشتې په ليدو او ستاسو په نورو مقررو اخرونو كېنې، كله چې تاسو سوزېدونكې نذرانې او خپلې د سلامتۍ نذرانې پېش كوي نو تاسو به دې باندې بيگلې غږوي. د بيگل آواز به ما ته ستاسو سره لوظ راپه ياد كړي چې زه مالک خدائ ستاسو خدائ پاك يم.

د بني اسرائيلو د سينا بيابان نه سفر شروع كول

(۱۱) د دوېم كال د دوېمې مياشتې په شلمه ورځ د هغې نه پس چې اسرائيليان د مصر ملك نه راوتلي وو، د مالک خدائ د حضور د خېمې نه وريخ اوچته شوه، (۱۲) او اسرائيليان د سينا د بيابان نه په سفر روان شول. وريخ د فاران په صحرا كېنې ايساره شوه. (۱۳) هغوي د موسي په ذريعه د مالک خدائ د حكم په مطابق سفر شروع كړو، (۱۴) او هر ځل چې هغوي تلل، نو هغوي به هم په هغه ترتيب باندې وو. څوك چې د يهوداه قبيلې د لېسکر د جنډې لاندې وو هغوي قبيله په قبيله اول روان شول، د هغوي مشر نحشون زوي د عمي نداب وو. (۱۵) ننني ايل زوي د ضعر د يساكار قبيلې مشر وو، (۱۶) او الياب زوي د حيلون د زبولون قبيلې مشر وو. (۱۷) بيا به خېمه راکوزه كړې شوه او د جيرسون او مراري قبيلې به روانې شوې، چې هغوي به خېمه وړله. (۱۸) بيا، څوك چې د روبين قبيلې د لېسکر د جنډې لاندې وو، هغوي به قبيله په قبيله روان شول،

د هغوی مشر الیصور زوی د شدیور وو. (۱۹) د شمعون قبیلې مشر سلومی اېل زوی د صوری شدي وو، (۲۰) الیاسف زوی د دعواېل د جاد قبیلې مشر وو. (۲۱) بیا به قُهاټیان روان شول، هغوی به مقدس سامان وړلو. چې هغوی به کوم وخت د خېمو بل حای ته ورسېدل، نو خېمه به بیا ودرولې شوې وه. (۲۲) بیا، څوک چې د افرایم قبیلې د لښکر د جنې لاندي و، هغوی به قبيله په قبيله روان شول، د هغوی مشر الیسمع زوی د عمیهود وو. (۲۳) د منسی قبیلې مشر گملی اېل زوی د فداهور وو، (۲۴) او د بنیامین قبیلې مشر اېدان زوی د جدعونی وو. (۲۵) په آخر کښې، څوک چې د دان قبیلې د لښکر د جنې لاندي و، چا چې د ټولو لښکرو د وروستو نه حفاظت کولو، هغوی قبيله په قبيله روان شول، د هغوی مشر د عمی شدي زوی اخیعزر وو. (۲۶) د آشر قبیلې مشر فجعی اېل زوی د عکران وو، (۲۷) او د نفتالی قبیلې مشر اخیرع زوی د عینان وو. (۲۸) نو داسې، اسرائیلیان قبيله په قبيله، په دې ترتیب روان و، چې کله به هم هغوی خېمې وړلې او سفر یې کولو. (۲۹) موسی خپل اوښی حوټاب ته وفرمائیل چې د یثرو میدیانی زوی وو، ”مونږ هغه حای ته په سفر روانېږو چې مالک خدای فرمائیلي دی چې هغه به یې مونږ له راکړي. هغه وعده کړې ده چې هغه به اسرائیلیان مالدار کړي، نو مونږ سره لاړ شه او مونږ به تا سره ښېگړه وکړو.“ (۳۰) حوټاب وویل، ”نه، زه واپس خپل ملک ته ځم چې د خپلو خلقو سره یم.“ (۳۱) موسی ورته وفرمائیل، ”زه تا ته منت کوم چې زمونږ نه مه ځه، تا ته پته ده چې مونږ به په صحرا کښې چرته خېمې ولگوو او ته به مونږ ته لار ښايي. (۳۲) که ته مونږ سره لاړ شې، نو چې مالک خدای مونږ له څومره برکتونه هم راکوي نو په هغې کښې به ستا حصه وي.“

د خلقو سفر شروع کول

(۳۳) کله چې خلق د مالک خدای د غره سینا نه روان شول، هغوی درې ورځې سفر وکړو. د مالک خدای د لوظ صندوق به همېشه د هغوی نه مخکښې تلو چې د هغوی

دپاره د دمې کولو ځای پیدا کړی. (۳۴) چې هغوی به چرته خېمې وړلې، نو د ورځې به د مالک خدای ورپه د هغوی د پاسه وه. (۳۵) چې کله به هم د لوظ صندوق روان شو، نو موسی به وفرمائیل، ”مالک خدایه، پاڅه، خپل دشمنان خواره واره کړه او هغه خلق چې څوک ستا نه نفرت کوی هغوی دې ته مجبور کړه چې وتبستی.“ (۳۶) او چې کله به د لوظ صندوق ودرېدل، نو هغه به وفرمائیل، ”مالک خدایه، بې شمېره بنی اسرائیلو ته راواپس شه.“

د بنی اسرائیلو په بیابان کېنې شکایت کول

۱۱ نو کله چې خلقو د خپلو تکلیفونو په حقله مالک خدای ته شکایتونه شروع کړل، نو مالک خدای دا واورېدل، نو هغه سخت غصه شو او په خلقو یې اور راولېږلو او اور د هغوی خلاف بل وو او د کېمپ بهرنی اړخ یوه برخه یې وسوزوله. (۳۷) خلقو موسی ته د مدد دپاره چغې کړې، هغه مالک خدای ته سوال وکړو نو اور قلاړ شو. (۳۸) نو د هغه ځای نوم تبیعره شو، ځکه چې هلته د مالک خدای اور د هغوی په کېمپ کېنې لگېدلی وو.

د حضرت موسی اویا مشران خوښول

(۴) د پردی ملک څه مسافرو د بنی اسرائیلو سره سفر کولو. د هغوی غوښې ته ډېر زیات زړه وشو او هم داسې په خپله بنی اسرائیلو هم شکایت شروع کړو او وې وئیل، ”کاش چې لږه غوښه خو وې. (۵) په مصر کېنې چې مونږ کوم کبان غوښتل هغه مو خوړل او مونږ ته مفت ملاوېدل. هغه بادرنگ، هندوانې، گندانه، پیاز او اوږه رایاده کړی چې مونږ به خوړل؟ (۶) خو اوس مونږ د دې نه پوزې له راغلو، د خوړلو نور هیڅ نشته خو بس دا من دی چې هره ورځ زمونږ مخې ته پراته وی.“ (۷) من د دنیا د تخم په شان

واړه وُو او رنگ يې زېړ بخن وو. (۸) - (۹) دا د شپې د پرځې سره د خېمو نه گېرچاپېره پرېوتو. ورپسې سحر به خلق د دې راټولولو دپاره تلل، دا به يې په لنگرۍ کښې ټکول يا يې ترې نه په مېچن کښې اوړه جوړول او بيا به يې يشول يا به نرۍ روتۍ يې ترې نه پخولې. د دې خوند داسې وو لکه چې روتۍ د زيتونو تېلو سره پخې شوې وې. (۱۰)

موسى د ټولو خلقو شکايتونه واورېدل چې هغوى قبيلې قبيلې د خپلو خېمو په دروازو کښې ولاړ وو. هغه پرېشان وو ځکه چې مالک خدائ هغوى ته په قهر وو، (۱۱) او هغه مالک خدائ ته وفرمائيل، "ته زما سره دومره بد سلوک ولې کوې؟ ته زما نه ولې نارضا يې؟ تا د دې ټولو خلقو ذمه وارى ما له ولې راکړې ده؟ (۱۲) هغوى خو ما نه دى پېدا کړى او نه زما بچى دى. زه دې ولې د يوې خدمتگارې په شان شم چې د پيو ماشوم هغه ملک ته يوسم چې تا يې د هغوى د پلار نيکه سره وعده کړې ده؟ (۱۳) زه دې ټولو خلقو له غوښه د کوم خائ نه ورکړم؟ ځکه چې هغوى ما ته ژاړى او زما نه غوښه غواړي. (۱۴) زه يواځې د دې ټولو خلقو ذمه وارى نه شم اخستلې، دا بوج زما دپاره ډېر دروند دى. (۱۵) که ته زما سره هم دغه شان سلوک کوې، نو په ما رحم وکړه او ما ووژنه، که ته زما نه رضا يې، نو ما د خپل غم ليدلو نه وساته." (۱۶) مالک خدائ موسى ته وفرمائيل، "د بنى اسرائيلو اويا مشران راجمع کړه چې هغوى د مشرانو په توگه منلې شوى وى، هغوى ما له زما د حضور خېمې ته راوله او هغوى ته ووايه چې هغوى هلته تا سره ودرېږي. (۱۷) زه به لاندې راشم او هلته به تا سره خبرې وکړم او چې ما کوم روح تا له درکړې دى د هغې نه به لږ واخلم او هغوى له به يې ورکړم. بيا به هغوى ستا مدد کوى او چې د دې خلقو ذمه وارى واخلي، نو دا ذمه وارى به يواځې ستا په سر نه وى. (۱۸) اوس خلقو ته ووايه، چې د سبا دپاره ځانونه پاک کړئ، تاسو ته به د خوړلو دپاره غوښه ملاو شى. مالک خدائ ستاسو ژړا اورېدلې ده چې تاسو وئيل چې کاش زمونږ سره لږه غوښه وى او چې زمونږ حالت په مصر کښې ښه وو. اوس به مالک خدائ تاسو له غوښه درکړي او تاسو به يې خورئ. (۱۹) دا به تاسو نه صرف يو دوه، پينځه يا لس شل ورځې خورئ، (۲۰) بلکې ټوله مياشت به يې خورئ، چې ستاسو د پوزو نه بهر

راوځی او زړه به مو ترې موړ شی. هم داسې به وشي ځکه چې تاسو د مالک خدای
 سپکاوی کړی دے کوم چې دلته ستاسو په مینځ کښې دے او تاسو هغه ته دا شکایت
 کړی دے چې مونږ ولې مصر پرېښودلے دے. (۲۱) موسی مالک خدای ته وفرمائیل،
 ”دلته زما سره شپږ لاکه خلق دی او ته وائي چې ته به هغوی له د یوې میاشتي غوښه
 ورکړې؟ (۲۲) څاروی او گډې دې د هغوی دپاره حلالي کړی شي څه؟ ولې په سمندر
 کښې ټول کبان به د هغوی مړولو دپاره کافی وی؟“ (۲۳) مالک خدای ورته وفرمائیل،
 ”زما د طاقت څه حد شته؟ ته به زر وگورې چې ما څه وئیلی دی چې هغه کيږي او که
 نه کيږي.“ (۲۴) نو موسی بهر ووتلو او چې مالک خدای څه فرمائیلی ؤو هغه یې خلقو ته
 وفرمائیل. هغه اويا مشران راجمع کړل او د خپمې نه گېرچاپېره یې ودرول. (۲۵) بیا
 مالک خدای په ورځو کښې لاندې راغلو او د هغه سره یې خبرې وکړې. کوم روح یې
 چې موسی له ورکړې وو د هغې نه یې لږ واخستلو او هغه اويا مشرانو له یې ورکړو.
 کله چې په هغوی باندې روح نازل شو نو هغوی د لږ وخت دپاره د پېغمبرانو په شان
 خبرې کولې. خو د دې نه پس بیا داسې ونه شول. (۲۶) د هغه اويا مشرانو نه دوه
 مشران، الداد او میداد، په خپمو کښې پاتې ؤو او د مالک خدای د حضور خپمې ته تلې
 نه ؤو. او په هغوی باندې روح نازل شو او هغوی په خپمو کښې د پېغمبرانو په شان
 خبرې شروع کړې. (۲۷) یو ځوان منډه کړه چې موسی ته ووائی چې الداد او میداد په
 خپمو کښې د پېغمبرانو په شان خبرې کوی. (۲۸) بیا د نون زوی یشوع، کوم چې د
 ځوانۍ د وخت نه د موسی مدد کوونکے وو، هغه موسی ته وفرمائیل، ”زما نېکه هغوی
 منع کړه.“ (۲۹) موسی جواب ورکړو، ”ته په ما غېرت کوې څه؟ زه غواړم چې مالک
 خدای خپل روح خپلو ټولو خلقو ته ورکړي او ټول د پېغمبرانو په شان شي.“ (۳۰) بیا
 موسی او د بنی اسرائیلو مشران واپس کښې ته لاړل.

مېزان

﴿٣١﴾ ناڅاپه مالک خدای یوه هوا راوستله چې هغې د سمندر د طرف نه مړزان راوړل، چې د زمکې نه یو گز اوچت الوتل. دا په خېمو باندې او د خېمو نه گېرچاپېره هر طرف ته لرې لرې پورې کښېناستل. ﴿٣٢﴾ نو په هغه ټوله ورځ او شپه او په دوېمه ټوله ورځ، خلقو مړزان راوښول، هیچا هم د زرو کلو نه کم نه و رانیولی. هغوی دا د اوچولو دپاره د ټولو خېمو نه گېرچاپېره خواره کړل. ﴿٣٣﴾ کله چې لا د هغوی سره ښه پېره غوښه وه، نو مالک خدای خلقو ته په قهر شو او په خلقو یې یوه لویه وبا راولېږله. ﴿٣٤﴾ د هغه خدای نوم ”د لالچیانو قبرونه“ شو، ځکه چې هغوی هلته هغه خلق ښخ کړل د کومو چې غوښې ته زړه شوې وو. ﴿٣٥﴾ خلقو د هغه خدای نه حسیروت ته سفر وکړو او هلته اوسېدل.

د حضرت موسیٰ خلاف د حضرت هارون او بی بی مریم بغاوت

۱۲ ﴿١﴾ بیا موسیٰ یوه حبشی ښځه واده کړه، نو مریم او هارون په دې وجه په هغه اعتراض وکړو. ﴿٢﴾ هغوی ووئیل، ”مالک خدای صرف د موسیٰ په ذریعه خبرې کړې دی څه؟ هغه زمونږ په ذریعه خبرې نه دی کړې څه؟“ هغوی چې څه ووئیل نو مالک خدای هغه واورېدل. ﴿٣﴾ موسیٰ یو پېر عاجز سړی وو، هغه د زمکې په مخ د ټولو خلقو نه زیات عاجز وو. ﴿٤﴾ ناڅاپه مالک خدای موسیٰ، هارون او مریم ته وفرمائیل، ”تاسو درې واړه بهر زما د حضور خېمې ته لاړ شئ.“ نو هغوی لاړل، ﴿٥﴾ او مالک خدای د ورځې په ستن کښې لاندې راغلو، د خېمې په دروازه کښې ودرېدلو او هارون او مریم یې راوغوښتل. هغوی دواړه وروړاندې شول، ﴿٦﴾ او مالک خدای هغوی ته وفرمائیل، ”اوس زما خبرې په کولای غوږونو واورئ. کله چې ستاسو په مینځ کښې پېغمبران وی، نو زه خپل ځان هغوی ته په خیال کښې څرگندوم او زه د هغوی سره د هغوی په خوب کښې خبرې کوم. ﴿٧﴾ خو زه خپل خدمتگار موسیٰ سره داسې نه کوم، هغه ما د خپلو خلقو بنی اسرائیلو مشر جوړ کړی دی. ﴿٨﴾ نو زه د هغه سره مخامخ خبرې کوم، صفا او واضحه خبرې ورسره کوم، هغه زه لیدلای یم. تاسو دا جرأت څنگه کوئ چې

زما د خدمت کوونکی موسیٰ خلاف خبرې کوي؟“ (۹) مالک خدای هغوی ته په قهر شو، او هغه لارو (۱۰) او کله چې د خېمې نه وریځ اوچته شوه، نو د مريمې خرمن ناڅاپه په سخته بيماري پټه شوه او د واورې په شان سپينه شوه. کله چې هارون ورته وکتل نو وې لیدل چې د هغې خرمن په بيماري پټه وه، (۱۱) هغه موسی ته وویل، ”صاحب، زمونږ د کم عقلتوب د گناه په وجه دا سزا مونږ له مۀ راکوه. (۱۲) د مريم نه داسې څۀ مۀ جوړوه لکه چې یو ماشوم مړ پیدا شوی وی او نیمه غوښه یې نه وی.“ (۱۳) نو موسی مالک خدای ته فریاد وکړو چې، ”خدایه پاکه، هغه روغه کړه.“ (۱۴) مالک خدای ورته وفرمائیل، ”کۀ پلار ورله په مخ ټوکلې وې، نو هغې به اووۀ ورځې خپل شرم نه وو برداشت کړې څۀ؟ نو هغه دې اووۀ ورځې د خېمو نه بهر کړې شی او د هغې نه پس هغه واپس راولی.“ (۱۵) مريم اووۀ ورځې د خېمو نه بهر کړې شوه او چې تر کومې پورې هغه واپس نه وه راوستلې شوې نو خلقو سفر نه کولو. (۱۶) بیا هغوی د حصیروت نه لارل او د فاران په صحرا کښې یې خېمې ولگولې.

جاسوسان

۱۳ (۱) مالک خدای موسی ته وفرمائیل چې، (۲) ”د دولسو قبیلو د هرې یوې قبیلې نه یو یو مشر خوښ کړه او هغوی د جاسوسانو په توگه ولېږه چې د کنعان ملک وگوري، کوم چې زۀ بنی اسرائیلو له ورکوم.“ (۳) نو موسی هغوی د فاران د صحرا نه د مالک خدای د حکم په مطابق ولېږل، چې هغوی ټول د بنی اسرائیلو مشران وو. (۴) د هغوی نومونه دا وو یعنې د روبین قبیلې نه، سموع زوی د زکور، (۵) د شمعون قبیلې نه، سافط زوی د حوری، (۶) د یهوداه قبیلې نه، کالب زوی د یفنه، (۷) د یساکار قبیلې نه، اِجال زوی د یوسف، (۸) د اِفرائیم قبیلې نه، هوسیع زوی د نون، (۹) د بنیامین قبیلې نه، فطی زوی د رفو، (۱۰) د زبولون قبیلې نه، جدی اېل زوی د سودی، (۱۱) د منسی قبیلې نه، جدی زوی د سوسی، (۱۲) د دان قبیلې نه، عمی اېل زوی د جملی، (۱۳) د

آشر قبیلې نه، ستور زوئ د میکائیل، (۱۴) د نفتالی قبیلې نه، نحبی زوئ د وُفسی، (۱۵) د جاد قبیلې نه، جیواہل زوئ د ماکي. (۱۶) دا هغه سړی دی چې موسی د هغه مُلک د جاسوسی دپاره ولېږل. هغه د نون د زوئ هوسیع نوم یشوع ته بدل کړو. (۱۷) کله چې موسی هغوی لېږل، نو هغوی ته یې وفرمائیل چې، ”د دې ځای نه د صحرا په لار لاړ شی او بیا د کنعان غریزې علاقې ته ورننوځئ. (۱۸) وې گورئ چې هغه څه رنگه مُلک دے، چې کوم خلق په کښې اوسېږي، هغوی تکره دی او که کمزوری دی، لږ دی او که ډېر دی. (۱۹) وې گورئ چې هغه زمکه ښه ده او که ښه نه ده او چې هغه خلق په خېمو کښې اوسېږي یا په داسې ښارونو کښې اوسېږي چې دېوالونه ترې نه تاو وی. (۲۰) وگورئ چې هغه زمکه زرخېزه او که شاړه ده او ونې بوټي په کښې شته او که نشته. او تکره شی چې هلته کومه مېوه کیږي لږه ترې نه راوړئ.“ دا هغه موسم وو چې انګور په پخېدو شروع وو. (۲۱) نو هغه سړی د صحرا په طرف لاړل او هغه مُلک یې د صین صحرا نه واخله تر رحوب پورې وکتلو، چې د حمات درې ته نږدې دے. (۲۲) هغوی اول د هغه مُلک جنوبی برخې ته ننوتل او حبرون ته راغلل، چرته چې د اخیمان، سیسی او تلمی قبیلې اوسېدلې چې هغوی عناقیان وو او د دېوانو د نسل اولاد وو. حبرون د مصری ښار ضعن نه اووه کاله مخکښې آباد کړې شوې وو. (۲۳) هغوی د اسکال وادی ته راغلل او هلته هغوی یوه څانګه راماته کړه چې د انګورو یوه غنچه ورباندې وه او دومره درنه وه چې دا دوو سړو په یو ډانګ باندې یو خوا بل خوا راځوړنده کړه او یو یې وړله. هغوی څه انار او اینځر هم یوړل. (۲۴) په هغه وادی باندې ”اسکال“ یعنې د انګورو غنچه نوم کېښودے شو ځکه چې بنی اسرائیلو هلته د انګورو غنچه شوکولې وه. (۲۵) هغه مُلک د څلوېښتو ورځو د کتلو نه پس، جاسوسان راواپس شول (۲۶) او موسی، هارون او د بنی اسرائیلو ټول قوم ته د فاران په صحرا کښې قادیس ته راغلل. جاسوسانو هغه خبر ورله راوړو چې څه یې لیدلې وو او هغه مېوه یې ورته وښودله چې کومه یې راوړې وه. (۲۷) هغوی موسی ته وویل، ”مونږ هغه مُلک وکتلو چې زرخېز او آباد وو او دا یې لږه شان مېوه ده. (۲۸) خو د هغه ځای اوسېدونکي تکره دی او د هغوی

ښارونه غټ دي او د ښارونو نه يې دېوالونه تاو دي. او د دې نه علاوه، مونږ هلته د دېوانو اولاد هم وليدو. ﴿٢٩﴾ عماليقيان د هغه مُلک په صحرا کښې اوسېږي، حټيان، يېوسيان او اموريان د غرونو په مُلک کښې اوسېږي، او کنعانيان د مديترانې د سمندر او د اُردن سيند سره اوسېږي. ﴿٣٠﴾ کالب هغه خلق غلى کړل کومو چې د موسى خلاف شکايتونه کول او وې وئيل، ”راځئ چې په هغه مُلک حمله وکړو او وې نيسو، ځکه مونږ ښۀ تکړه يو او ورباندې برے موندے شو.“ ﴿٣١﴾ خو هغه سپرو ووئيل کوم چې د کالب سره تلى وو، ”نه. مونږ تکړه نه يو چې حمله ورباندې وکړو، هغه خلق زمونږ نه زيات طاقتور دي.“ ﴿٣٢﴾ نو هغوى د بنى اسرائيلو په مينځ کښې د هغه مُلک په حقله غلط خبر خور کړو کوم چې هغوى ليدلې وو. هغوى ووئيل، ”په هغه مُلک کښې دومره څۀ هم نه پېدا کېږي چې د هغه ځائ اوسېدونکى خلق يې وخورى. کوم خلق چې مونږ وليدل ټول لوړ لوړ وو، ﴿٣٣﴾ او هلته مونږ دېوان هم وليدل، چې د عناق اولاد دے. مونږ ته خپل ځانونه داسې معلومېدل لکه چې مُلخان يو او مونږ به هغوى ته خامخا هم داسې ښکارېدلو.“

د خلقو شکايتونه کول

١٤ ﴿١﴾ بيا ټوله شپه خلقو په چغو چغو وژړل. ﴿٢﴾ هغوى د موسى او هارون خلاف شکايت وکړو او وې وئيل، ”دا به ډېره ښۀ وے چې د مصر په مُلک کښې يا دلته په دې صحرا کښې مړۀ وے. ﴿٣﴾ مالک خدائ مونږ هغه مُلک ته ولې بوځي؟ مونږ به په جنگ کښې ووژلے شو او زمونږ ښځې او بچى به ونيولے شى. دا به ښۀ نه وى څۀ چې واپس مصر ته لاړ شو؟“ ﴿٤﴾ نو هغوى يو بل ته ووئيل، ”راځئ چې يو مشر خوښ کړو او مصر ته واپس لاړ شو.“ ﴿٥﴾ بيا موسى او هارون د هغه خلقو په وړاندې په زمکه را پرېوتل. ﴿٦﴾ او د نون زوى يشوع او کالب د يَفْنه زوى چې د نورو کسانو سره هغه مُلک کتلے وو، نو هغوى هغه دوه کسان وو چې د خفگان نه يې خپلې جامې وشلولې ﴿٧﴾ او

خلقو ته يې وفرمائيل، ”کوم مُلک چې مونږ وکتلو هغه ډېر زيات ښه مُلک دى. (۸) که مالک خدائى زمونږ نه رضا وي نو هغه به مونږ هلته بوځي، هغه مُلک ته چې زرخېز او آباد وي او مونږ له به يې راکړي. (۹) د مالک خدائى خلاف بغاوت مه کوئ او د هغه خلقو نه مه پرېږئ کوم چې هلته اوسېږي. هغوى له شکست ورکول مونږ ته آسان دى. مالک خدائى زمونږ مل دى او هغه خدایانو له يې شکست ورکړى دى چې هغوى يې بچ کول، نو مه پرېږئ.“ (۱۰) ټول قوم وئيل چې هغوى به سنگسار کړي، خو ناڅاپه خلقو وليدل چې د مالک خدائى د حضور جلال د خېمې د پاسه راڅرگند شو.

د حضرت موسى د خلقو دپاره دُعا کول

(۱۱) مالک خدائى موسى ته وفرمائيل، ”دا خلق به تر کومې پورې زما نه نفرت کوي؟ او په ما باندې به اعتماد نه کوي، اگر چې د هغوى په مينځ کښې ما ډېرې معجزې کړې دي؟ (۱۲) زه به په هغوى وبا راولم او هلاک به يې کړم، خو زه به تا د يو داسې قوم پلار نيکه جوړ کړم چې هغه به د دې خلقو نه لوى او طاقتور وي.“ (۱۳) خو موسى مالک خدائى ته وفرمائيل، ”تا د خپل طاقت سره دا خلق د مصر نه راوويستل. کله چې مصريان خبر شى چې تا د خپلو خلقو سره څه کړى دى، (۱۴) نو هغوى به د دې مُلک اوسېدونکو ته ووائى چا چې د مخکښې نه دا اورېدلى دى چې مالک خدایه، ته زمونږ مل يې، او چې کله ستا وريځ زمونږ دپاسه ولاړه وي نو ته راته مخامخ ښکارېږې او چې ته زمونږ د ورځې د وريځې په ستن کښې او د شپې د اور په ستن کښې لارښودنه کوې. (۱۵) اوس که ته خپل ټول خلق ووژنې، نو چې کومو قومونو ستا په حقله اورېدلى دى نو هغوى به ووائى (۱۶) چې تا خپل خلق په صحرا کښې ووژل ځکه چې ستا طاقت نه وو چې هغوى هغه مُلک له بوځې چې تا د ورکولو وعده کړې ده. (۱۷) نو اوس مالک خدایه، زه سوال کوم چې مونږ ته خپل طاقت او هغه څه وښايه چې تا يې د ورکولو وعده کړې ده، کله چې تا وفرمائيل، (۱۸) زه، مالک خدائى په آسانۍ سره نه غصه کېږم او زه نه

ختمېدونکې مینه او وفاداری ښایم او زیاتې او بغاوت معاف کوم. خو چې څوک گناه کوی نو د هغوی د گناه سزا به د درېم او څلورم نسل پورې جاری وی. ﴿١٩﴾ او اوس مالکۀ خُدايه، زه تا ته سوال کوم چې د خپلې لوڼې او نه بدلېدونکې مینې په مطابق د دې خلقو گناه معاف کړه، هم هغه شان څنگه چې تا هغوی د مصر د راوتلو نه تر اوسه پورې معاف کوې. ﴿٢٠﴾ مالک خُدای ورته وفرمائیل، ”ستا د وېنا په مطابق هغوی ما معاف کړل. ﴿٢١﴾ خو زما دې په خپل ذات او جلال قسم وی د کوم جلال نه چې ټوله زمکه پکه ده، ﴿٢٢﴾ چې د دې خلقو نه یو کس به هم هغه مُلک ته داخل نه شی. هغوی زما د حضور جلال او هغه معجزې هم لیدلې دی چې ما په مصر کښې او په صحرا کښې کړې دی، خو هغوی بیا بیا زما د صبر امتحان اخستې دې او زما د منلو نه یې انکار کړې دې. ﴿٢٣﴾ هغوی به هیڅکله هم هغه مُلک ته دننه نه شی د کوم چې ما د هغوی د پلار نیکه سره لوظ کړې دې. هغه هیڅ څوک به هم ورننه نه وځی چا چې زما سپکاوې کړې دې. ﴿٢٤﴾ خو زما خدمتگار کالب د نورو په شان نه دې او هغه په پوره توګه زما تابعداری کړې ده، نو زه به دې هغه مُلک له راولم کوم چې هغه لیدلې دې او هغه مُلک به د هغه د اولاد شی ﴿٢٥﴾ چې په کومو وادیانو کښې اوس عمالیقیان او کنعانیان اوسیږی. سبا واپس په صحرا کښې د بحر قُلم طرف ته روان شی.“

د شکایتونو په وجه د مالک خُدای خلقو له سزا ورکول

﴿٢٦﴾ مالک خُدای موسی او هارون ته وفرمائیل، ﴿٢٧﴾ ”دا خراب خلق به تر کومې پورې زما خلاف شکایت کوی؟ ما دا شکایتونه ډېر زیات اورېدلی دی. ﴿٢٨﴾ اوس هغوی له دا جواب ورکړه، زه ژوندې مالک خُدای په خپل ذات قسم کوم، چې زه به ستاسو دپاره هم هغه شان وکړم څه چې تاسو زما په وړاندې وئیلی دی. ﴿٢٩﴾ تاسو به مړه شی او ستاسو لاشونه به په صحرا کښې خواره واره پراته وی. ځکه چې تاسو زما خلاف شکایت کړې دې، ستاسو یو کس به هم هغه مُلک ته ورننه نه وځی چې عمر یې د شلو

کالو نه زیات وی. (۳۰) ما دا وعده کړې وه چې تاسو به هلته اوسېږئ، خو د کالب او یسوع نه بغېر به هیڅ څوک هم نه ورننه وځي. (۳۱) تاسو وئیلی وؤ چې ستاسو ماشومان به ونیولې شي، خو زه به هغوی هغه ملک ته راولم چې تاسو یې مخالفت کړې دے. (۳۲) تاسو به دلته په دې صحرا کېنې مړه شئ. (۳۳) ستاسو بچی به څلوېښت کاله په صحرا کېنې سرگردانه گرځي، ستاسو د نافرمانۍ په وجه به کړېږي، تر دې پورې چې ستاسو آخری کس هم مړ شي. (۳۴) تاسو ته به څلوېښت کاله د خپلو بدو سزا ملاوېږي، د هغه څلوېښتو ورځو د هرې ورځې دپاره به یو کال وی کومې چې تاسو د هغه ملک په کتلو کېنې تېرې کړې دي. تاسو ته به پته ولگي چې زه ستاسو خلاف یم. (۳۵) بې شکه چې زه به تاسو خرابو خلقو سره داسې وکړم چې زما خلاف راغونډ شوی یئ. په دې صحرا کېنې به تاسو تباہ شئ. زه، مالک خدای دا وایم. (۳۶) - (۳۷) موسی چې کوم سړی د هغه ملک کتلو له لېږلي وؤ چا چې غلط خبر راپور چې د هغې په وجه خلقو د مالک خدای خلاف شکایت وکړو، نو مالک خدای په دې جاسوسانو باندې وبا راوستله او هغوی مړه شول. (۳۸) په هغه دولسو جاسوسانو کېنې صرف یسوع او کالب ژوندی پاتې شول.

د ملک د نیولو وړومبۍ کوشش

(۳۹) کله چې موسی بنی اسرائیلو ته هغه څه وفرمائیل څه چې مالک خدای فرمائیلى وؤ، نو هغوی ډېر غمژن شول. (۴۰) بل سحر وختی هغوی د غرونو ملک ته روان شول، هغوی ووئیل، "اوس به مونږ هغه ملک ته لاړ شو چې د کوم په حقله مالک خدای مونږ ته فرمائیلى دی. مونږ دا منو چې مونږ گناه کړې ده." (۴۱) خو موسی ورته وفرمائیل، "نو تاسو ولې د مالک خدای نافرمانی کوئ؟ تاسو به کامیاب نه شئ. (۴۲) تاسو مه ځئ. مالک خدای ستاسو مل نه دے او ستاسو دشمنان به تاسو له شکست درکړي. (۴۳) کله چې تاسو د عمالیقیانو او کنعانیانو سره مخامخ شئ، نو تاسو به په جنگ کېنې ووژلې شئ، مالک خدای به ستاسو مل نه وی، ځکه چې تاسو د هغه د تابعداری نه انکار کړې

دے۔“ (۴۴) خو هغوی زپور روان وُو چې د غرونو مُلک ته وخېژی، اګر چې نه د مالک خُدای د لوظ صندوق او نه موسی د خېمو نه ورسره تلے وو. (۴۵) بیا عماليقيان او کنعانيان لاندې راغلل کوم چې هلته اوسېدل او هغوی له یې شکست ورکړو او د حُر مه پورې یې وزغلول.

د قربانی په حقله قانون

۱۵ (۱) مالک خُدای موسی ته وفرمائیل (۲) چې بنی اسرائیلو ته دا اصُول وښایه چې په هغه مُلک کښې پرې عمل کوی کوم یې چې هغوی له ورکولو. (۳) یو غوی، ګډه، یا یو چپلے مالک خُدای ته د سوزېدونکې نذرانې په توګه یا د یوې منښتې د پوره کولو د نذرانې، یا د رضاکارانه نذرانې یا د ستاسو په مقررو اخترونو کښې د یوې نذرانې په توګه پېش کولے شی، د دې نذرانو خوشبو په مالک خُدای باندې ښه لګی. (۴) - (۵) هر څوک چې یو ګډ یا چپلے مالک خُدای ته د سوزېدونکې نذرانې په توګه پېش کوی نو هغه به د دې هر یو ځناور سره یو کلو اوږه راوړی چې یو لیتر د زیتونو تېل ورسره ګډ وی، دا به د غلې نذرانې په توګه وی، یو لیتر مے به ورسره هم وی. (۶) کله چې یو ګډ پېش کیږی، نو دوه کلو اوږه چې یو نیم لیتر د زیتونو تېل ورسره ګډ وی، دا به د غلې نذرانې په توګه پېش کیږی، (۷) یو نیم لیتر مے به ورسره هم وی. د دې نذرانې خوشبو په مالک خُدای باندې ښه لګی. (۸) کله چې یو غوی د سوزېدونکې نذرانې په توګه یا د یوې منښتې پوره کولو د نذرانې یا د سلامتۍ د نذرانې په توګه مالک خُدای ته پېش کیږی، (۹) د درې کلو اوږو د غلې یوه نذرانه به پېش کیږی چې دوه لیتره د زیتونو تېل ورسره ګډ وی، (۱۰) دوه لیتره مے به ورسره هم وی. د دې نذرانې خوشبو په مالک خُدای باندې ښه لګی. (۱۱) دا هغه څه دی چې د هر یو غوی، ګډ، ګډوږی، یا چپلې سره به پېش کولے شی. (۱۲) د ځناورو د شمېر په مطابق به د دې څیزونو مقدار هم زیاتولے شی. (۱۳) د مُلک ټول اصلی پېدائشی خلق چې کله یوه په اور تیارېدونکې نذرانه پېش

کوی نو هغوی به داسې کوی، د دې خوشبو په مالک خدای باندې ښه لگی. (۱۴) او که ستاسو په مینځ کښې د بل ملک کس وی، که هغه د لږ وخت یا د ډېر وخت دپاره اوسېدونکې وی، نو که هغوی غواړې چې په اور تیارېدونکې نذرانه پېش کړي، چې د چا خوشبو په مالک خدای ښه لگی، نو ضرور به هغوی هم هغه شان اصول مني. (۱۵) په راتلونکي ټولو وختونو کښې، تاسو او ستاسو سره اوسېدونکي د بل ملک خلق به دا اصول مني. تاسو او هغوی د مالک خدای په نظر کښې یو شان یئ، (۱۶) ستاسو او د هغوی دپاره به یو شان قانون او اصول وی. (۱۷) مالک خدای موسی ته وفرمائیل (۱۸) چې بنی اسرائیلو ته دا اصول وښایه چې په هغه ملک کښې پرې عمل کوی کوم چې مالک خدای هغوی له ورکولو. (۱۹) کله چې تاسو د هغه ملک د فصل نه خوراک کوئ، د هغې نه به څه برخه مالک خدای ته د خاص برخې په توګه پېش کولې شی. (۲۰) کله چې تاسو روټی پخوئ، نو د نوې غلې د وړومبۍ پېرې روټی به مالک خدای ته د خاص برخې په توګه پېش کولې شی. دا به هم هغه شان پېش کولې شی چې څنګه تاسو په درمند کښې صفا شوې غله د خاص برخې په توګه پېش کوئ. (۲۱) په راتلونکي ټولو وختونو کښې، تاسو چې کومه روټی پخوئ نو دا نذرانه به مالک خدای له ورکوئ. (۲۲) خو که څوک په غلطۍ سره په دې اصولو باندې عمل کولو کښې ناکام شی کوم چې مالک خدای موسی له ورکړې دی، (۲۳) او فرض کړئ که راتلونکي نسلونه په دې هر څه کولو کښې ناکام شی چې مالک خدای یې د موسی په ذریعه حکم کړې دے، (۲۴) که یوه داسې غلطی شوې وی چې قوم ته پته نه وی لګېدلې، نو هغوی به یو غوږ د سوزېدونکې نذرانې په توګه پېش کړي، د دې خوشبو په مالک خدای باندې ښه لگی، دا به د معیاري غلې نذرانې او د څښلو نذرانې سره پېش کېږي. د دې نه علاوه، هغوی به یو چپلې د ګناه نذرانې په توګه هم پېش کوي. (۲۵) امام به د قوم دپاره کفاره ادا کړي او هغوی به معاف کړې شی، ځکه چې هغه کار په غلطۍ سره شوې وو او هغوی خپله د ګناه نذرانه په اور تیارېدونکې نذرانې په توګه مالک خدای ته راوړه. (۲۶) نو د بنی اسرائیلو ټول قوم او د هغوی سره اوسېدونکي د پردی ملک خلق به معاف کړې شی،

ځکه چې ټول په دې غلطۍ کښې شامل وو. (۲۷) که یو کس په غلطۍ سره گناه وکړي، نو هغه به د یو کال چلې د گناه نذرانې په توگه پېش کوي. (۲۸) امام به په قربانگاه باندې د هغه کس دپاره کفاره ادا کړي، چا چې په غلطۍ سره گناه کړې وي او هغه به معاف شي. (۲۹) دا اصول د هغه هر چا دپاره یو شان دی چې څوک په غلطۍ سره گناه وکړي، که هغه په حقیقت کښې اسرائیلې وي یا د هغوی سره اوسېدونکې د پردی ملک کس وي. (۳۰) خو که یو کس قصداً گناه وکړي، که هغه د خپل ملک یا د پردی ملک وي، نو د گناه په وجه هغه د مالک خدای بې عزتی کړې ده او هغه به وژلې شي، (۳۱) ځکه چې هغه د مالک خدای د وېنا سپکاوی کړې دې او قصداً یې د هغه یو حکم مات کړې دې. نو هغه د خپل مرگ په خپله زمه وار دې.

د سبت ورځې د نه منلو دپاره سزا

(۳۲) کله چې اسرائیلیان لا په صحرا کښې وو، نو یو سړې ولیدې شو چې د سبت په ورځ یې خشاک راټولولو. (۳۳) نو هغه موسی، هارون او ټول قوم ته راوستلې شو، (۳۴) او قېد کړې شو، ځکه چې دا پته نه وه چې د هغه سره څه وکړې شي. (۳۵) نو مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”هغه سړې دې خامخا ووژلې شي، ټول قوم به هغه د خېمو نه بهر سنگسار کړي.“ (۳۶) نو ټول قوم هغه د خېمو نه بهر بوتلو او سنگسار یې کړو، هم هغه شان چې څنگه مالک خدای حکم کړې وو.

په جامو د خوړندو مزو په حقله قانون

(۳۷) مالک خدای موسی ته وفرمائیل (۳۸) چې، ”بنی اسرائیلو ته ووايه، د خپلو جامو په گوټونو باندې مزی راخوړند کړئ او په هر یو مزی باندې یې یو د آسمانی رنگ تار ولگوي. داسې به تاسو په راتلونکي ټولو وختونو کښې کوئ. (۳۹) چې هر کله هم تاسو دا مزی گوري نو تاسو ته به زما ټول حکمونه دریاډیروي او عمل به پرې کوئ، نو تاسو به

زما نه نه اوږئ او د خپلو سترگو او زړه په خواهشونه پسې به نه گرځي. (۴۰) هغه مزی به تاسو ته دا دریادوی چې زما ټول حکمونه منئ او تاسو به په پوره توګه زما یئ. (۴۱) زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم، ما تاسو د مصر ملک نه راوویستلی چې ستاسو خدای پاک یم. زه مالک خدای یم.

د قورح، داتن او ابیرام بغاوت

(۱) - (۲) د اِضهار زوی قورح، چې د قُهاټیانو د قبیلې لیوې وو، هغه د موسی د مشرۍ خلاف بغاوت وکړ. د روبین قبیلې نه یې درې سړي رابېل کړل، داتن، ابیرام، چې د ایاب زامن وو او اُون چې د پلت زوی وو او ورسره دوه نیم سوه نور اسرائیلیان هم وو، دا مشهور مشران چې قوم خوښ کړی وو. (۳) هغوی د موسی او هارون په مخکښې رابېل شول او ورته یې وویل، ”تاسو د حد نه تېر شوی یئ. ټول قوم د مالک خدای مقدس خلق دی او مالک خدای زمونږ د ټولو مل دی. نو، موسی، ته ولې د مالک خدای د قوم نه ځان اوچت ګڼي؟“ (۴) کله چې موسی دا واورېدل، نو هغه د خفګان نه پر مخې پرېوتو. (۵) او قورح او د هغه ملګرو ته یې وفرمائیل، ”مالک خدای به سبا سحر مونږ ته وښائی چې څوک د هغه دی او څوک مقدس دی. او هغه به صِرف هغه کس خپل ځان ته نزدې پرېږدي چې کوم یې خوښ کړې وی. (۶) - (۷) سبا سحر ته او ستا ملګري د اور وړلو لوبښی واخلي، بل سکاره په کښې واچوئ او په هغې باندې د خوشبویۍ مصالحې واچوئ او قربانګاه ته یې یوسی. بیا به مونږ وګورو چې زمونږ نه مالک خدای څوک خوښ کړی دی. تاسو لیویان د حد نه تېر شوی یئ.“ (۸) موسی قورح ته وفرمائیل، ”اے لیویانو، واورئ. (۹) تاسو دا وړه خبره ګڼئ چې د بنی اسرائیلو خدای پاک تاسو د نور قوم نه جدا کړی یئ، چې تاسو هغه ته نزدې شئ، د مالک خدای په خېمه کښې خدمت وکړئ او چې د قوم مدد او خدمت وکړئ؟“ (۱۰) هغه تاسو او نورو لیویانو له دا عزت درکړې دے او اوس تاسو دا وایئ چې د هغه اِمامان هم شئ. (۱۱)

کله چې تاسو د هارون خلاف غورېږئ، دا په حقیقت کښې د مالک خدای خلاف

غورېدل دی او دا ستا او ستا د قبیلې سرکشی ده. (۱۲) بیا موسی داتن او ابیرام

راوغوښتل، خو هغوی وویل، ”مونږ نه درحو. (۱۳) دا څه وړه خبره ده چې مونږ تا د

هغه زرخېز او آباد ملک نه د دې دپاره راویستلی یو چې په دې صحرا کښې مو ووژني؟

ته په مونږ باندې روب اچول غواړې څه؟ (۱۴) بله دا چې تا هغه ملک ته هم رانه وستلو

چې زرخېز او آباد دے او نه دې پتی او د انګورو باغونه راکړل چې زمونږ شی. دا خلق

راندۀ دی څه چې نه پوهیږي؟ مونږ نه درحو. (۱۵) موسی پېر غصه شو او مالک خدای

ته یې وفرمائیل، ”د دوی ندراني مه قبلوه. ما دوی یو له هم څه تکلیف نه دے ورکړے، او

ما د دوی نه چرته یو خر هم نه دے بوتلے. (۱۶) موسی قورح ته وفرمائیل، ”سبا به ته

او ستا دوه نیم سوه ملګری خامخا د مالک خدای د حضور خېمې ته راشی، او هارون

دې هم راشی. (۱۷) ستاسو هر یو کس به خپل مجمر واخلي، د خوشبویۍ مصالحه به په

کښې واچوی او بیا به یې په قربانګاه باندې پېش کړی. (۱۸) نو هر یو کس خپل مجمر

واخستلو، ژوندی سکارۀ او د خوشبویۍ مصالحه یې په کښې واچوله او د موسی او

هارون سره د خېمې د دروازې په خوله کښې ودرېدل. (۱۹) بیا قورح ټول قوم راغونډ

کړو او هغوی د خېمې د دروازې په خوله کښې موسی او هارون ته مخامخ ودرېدل.

ناڅاپه د مالک خدای د حضور جلال ټول قوم ته راڅرګند شو، (۲۰) او مالک خدای

موسی او هارون ته وفرمائیل، (۲۱) ”تاسو د دې خلقو نه لرې شی، چې سمدستی یې تباہ

کړم. (۲۲) خو موسی او هارون پرمخې پرېوتل او وې فرمائیل، ”خدایه پاکه، ټولو خلقو

له ژوند ته ورکوې. کله چې یو کس ګناه وکړی، نو ته ټولو ته په قهر کېږې څه؟“ (۲۳)

مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲۴) ”خلقو ته ووايه چې د قورح، داتن او ابیرام د

خېمونه لاړ شی. (۲۵) بیا موسی داتن او ابیرام له روان شو او د بنی اسرائیلو مشران

هم ورسره شول. (۲۶) هغه خلقو ته وفرمائیل، ”د دې خرابو سړو د خېمونه لرې اوسئ

او چې د هغوی یو څیز له هم لاس ورنه وړئ. ګني، د هغوی د ټولو ګناهونو په وجه به

تباہ شی. (۲۷) نو هغوی د قورح، داتن او د ابیرام د خېمونه لاړل. داتن او ابیرام بهر

راوتلی ؤو او د خپلو خېمو د دروازو په خُلو کښې، د خپلو ښځو سره، د خپلو بچو او د خپلو وږو ماشومانو سره ولاړ ؤو. (۲۸) موسیٰ خلقو ته وفرمائیل، ”نو داسې به تاسو ته پته ولگي چې مالک خُدای زه د دې دپاره رالېږلې يم چې دا ټول کارونه وکړم او چې ما خه هم کړي دی نو هغه مې د ځان نه نه دی کړی. (۲۹) که دا سړی د خُدای پاک د سزا نه بغېر په خپل مرگ مړه شي، نو بیا به مالک خُدای زه هم نه يم رالېږلې. (۳۰) خو که مالک خُدای یو لوی عجیبه کار وکړي او زمکه وشلیږي او هغوی تېر کړي، چې هغوی قبر ته ژوندی لاړ شي، نو تاسو ته به پته ولگي چې دې سړو د مالک خُدای سپکاوی کړې دي.“ (۳۱) هغه چې څنگه خبرې ختمې کړې، نو د داتن او ابیرام لاندې زمکه وشلېدل، (۳۲) هغوی یې تېر کړل، د هغوی خاندان، سره د قورح د ټولو ملگرو او چې هغوی خه لرل هغه یې هم تېر کړل. (۳۳) نو هغوی قبر ته ژوندی لاندې لاړل، سره د هغه هر خه چې هغوی لرل. زمکه په هغوی باندې رابنده شوه او هغوی فنا شول. (۳۴) هلته چې څومره اسرائیلیان ؤو هغوی چې کله د هغوی ژړا واورېدله نو هغوی وتښتېدل. هغوی چغې وهلې، ”تښتئ. زمکه به مونږ هم تېر کړي.“ (۳۵) بیا مالک خُدای یو اور راولېږلو او هغه دوه نیم سوه سړي یې وسوزول کومو چې خوشبوئی پېش کړې وه.

د سرکشی دپاره کفار

(۳۶) بیا مالک خُدای موسیٰ ته وفرمائیل، (۳۷) ”د هارون امام زوی الی عزرت ته ووايه چې کوم سړی سوزېدلی دی چې د هغوی د اور لوبښی لرې کړی او هغه سکاره دې د اور لوبښو نه لږ لرې وولی، ځکه چې د اور لوبښی مقدس دی. (۳۸) کله چې دا لوبښی د مالک خُدای په قربانگاه باندې پېش کېدل نو مقدس شول. نو د دې سړو د اور لوبښی واخله کوم چې د خپلې گناه په وجه مړه شوی دی، وې ټکوه نری نری پتري شان ترې نه جوړ کړه او د قربانگاه پټولو دپاره سر ترې نه جوړ کړه. دا به د بنی اسرائیلو دپاره د خبرداری یوه نښه وي.“ (۳۹) نو الی عزرت امام د اور لوبښی واخستل او د ټکولو دپاره یې

ورکړل، د قربان‌گاه د پټولو د سر دپاره نری نری پتری ترې نه جوړ کړې شول. ﴿٤٠﴾ دا د بنی اسرائیلو دپاره یو خبردارۍ وو چې څوک د هارون اولاد نه وی نو بل غېر سرې به قربان‌گاه ته نزدې نه راځي د دې دپاره چې مالک خدای ته خوشبوئی وسوزوی. گنې هغه به د قورح او د هغه د سرو په شان تباہ شی. دا هر څه هم هغه شان وشول چې څنگه مالک خدای الی‌عزر له د موسی په ذریعه حکم ورکړې وو.

د حضرت هارون خلق بچ کول

﴿٤١﴾ خو په ورپسې ورځ ټول قوم موسی او هارون ته وغوړېدو او وې وئیل، ”تاسو د مالک خدای خلق وژلی دی.“ ﴿٤٢﴾ د هغې نه پس کله چې هغوی ټول د موسی او هارون خلاف راغونډ شوی وو، چې هغوی د خېمې طرف ته وکتل نو وې لیدل چې ورځې خېمه پټه کړې وه او د مالک خدای د حضور جلال راڅرگند شوې وو. ﴿٤٣﴾ موسی او هارون لاړل او د خېمې په مخکېنۍ ودرېدل، ﴿٤٤﴾ او مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ﴿٤٥﴾ ”د دې خلقو نه لرې شه او زه سمدستی هغوی تباہ کوم.“ خو موسی او هارون پرمخې پرېوتل، ﴿٤٦﴾ او موسی هارون ته وفرمائیل، ”خپل مجمر واخله، د قربان‌گاه نه په کښې ژوندی سکاره واچوه او په سکارو باندې لږه خوشبوئی واچوه. بیا خلقو له په منډه لاړ شه او د هغوی دپاره کفارہ ادا کړه. زر شه. مالک خدای په قهر دے او تباہی د مخکېنۍ نه شروع شوې ده.“ ﴿٤٧﴾ هارون ته چې څنگه وئیلې شوی وو هم هغه شان یې وکړل، خپل د اور لوبښې یې واخستلو او د راغونډو خلقو مینځ ته یې ورمندې کړه. کله چې هغه ولیدل چې تباہی شروع وه، نو هغه خوشبوئی په سکارو واچوله او د خلقو دپاره یې کفارہ ادا کړه. ﴿٤٨﴾ هغه د مرو او ژوندو په مینځ کښې ودرېدلو او تباہی بس شوه. ﴿٤٩﴾ کوم خلق چې مړه شول هغوی په شمېر کښې څوارلس زره او اووه سوه کسان وو، دا د هغې نه علاوه وو کوم چې د قورح په سرکشی کښې مړه شوی وو. ﴿٥٠﴾ کله چې تباہی بس شوه، نو هارون د خېمې د دروازې په خوله کښې موسی ته راواپس شو.

﴿۱﴾ مالک خدائ موسیٰ ته وفرمائیل چې، ﴿۲﴾ ”بنی اسرائیلو ته ووايه چې تا له دولس امساگانې درکړې چې د هرې قبیلې د مشر نه يوه يوه وی. د هر سړی نوم د هغه په امسا باندې وليکه ﴿۳﴾ او په يوه امسا باندې د هارون نوم وليکه چې کومه د لیوی قبیلې دپاره وی، د هرې قبیلې د مشر دپاره به يوه يوه امسا وی. ﴿۴﴾ دا امساگانې زما د حضور خېمې ته یوسه او د لوظ صندوق په مخکېنې پې کېږده، چرته چې زه تا سره ملاوېږم. ﴿۵﴾ بیا چې ما کوم سړی خوښ کړی وی نو د هغه امسا به زرغونه شی او زه به ستا خلاف د بنی اسرائیلو دا هر وخت غورېدل بند کړم. ﴿۶﴾ نو موسیٰ بنی اسرائیلو ته وفرمائیل چې داسې وکړئ او د هغوی هر یو مشر هغه له يوه امسا ورکړه، چې د هرې قبیلې دپاره يوه يوه وه، دا ټولې دولس وې او په دې دولسو امساگانو کېنې يوه امسا د هارون وه. ﴿۷﴾ بیا موسیٰ هغه ټولې امساگانې په خېمه کېنې د مالک خدائ د لوظ صندوق په مخکېنې کېښودې. ﴿۸﴾ په ورپسې ورځ، کله چې موسیٰ خېمې ته دننه لاړو، نو هغه د هارون امسا ولیده چې د لیوی قبیلې دپاره وه، هغه زرغونه شوې وه، دې غوتی او گلونه کړی وو او پاڅه بادام پې نیولی وو. ﴿۹﴾ موسیٰ ټولې امساگانې یوړې او بنی اسرائیلو ته پې وښودلې، هغوی ورته وکتل او هر یو مشر خپله امسا واپس واخستله. ﴿۱۰﴾ مالک خدائ موسیٰ ته وفرمائیل، ”د هارون امسا واپس د لوظ صندوق په مخکېنې کېږده. باغیانو بنی اسرائیلو ته به دا د نښې په توګه کېښودلې شی، که د هغوی غورېدل بند نه شی نو هغوی به مړه شی.“ ﴿۱۱﴾ موسیٰ هم هغه شان وکړل چې څنګه مالک خدائ حکم کړی وو. ﴿۱۲﴾ بنی اسرائیلو موسیٰ ته وفرمائیل، ”مونږ برباد یو، تباہ یو. ﴿۱۳﴾ چې څوک هم د مالک خدائ خېمې ته نږدې ورشی، نو هغه به مړ شی، نو مونږ خو ټول مړګ حال یو.“

﴿۱﴾ مالک خدای هارون ته وفرمائیل، ”تا ته، ستا زامنو او ليويانو ته به خامخا د خپلو هغه بدو سزا ملاو شی چې د هغه جرم تعلق زما د حضور خېمې د خدمت سره وی، خو د امامت په خدمت کېنې د خه گناه سزا به صرف تا او ستا زامنو ته ملاوېږي. ﴿۲﴾ د ليوې قبیلې خپل خپلوان هم د ځان سره راوله، چې تا سره په کار کېنې مدد وکړي، په هغه وخت کېنې چې ته او ستا زامن په خېمه کېنې خدمت کوي. ﴿۳﴾ هغوی به ستا او د خېمې دپاره خپلې زمه واری پوره کوي، خو هغوی دې په مقدس ځای کېنې مقدس سامان او قربان گاه ته نه ور نږدې کيږي. که هغوی داسې وکړل، نو ته او هغوی به ووژلې شی. ﴿۴﴾ هغوی به تا سره کار کوي او په خېمه کېنې به د خدمت خپلې ټولې زمه واری پوره کوي، خو چې چا ته اجازت نه وي نو هغه کس به تا سره خدمت نه شی کولې. ﴿۵﴾ یواځې ته او ستا زامن به د مقدس ځای او د قربان گاه زمه واری پوره کوي، نو داسې به زه بیا بنی اسرائیلو ته نه په قهر کېږم. ﴿۶﴾ زه هغه څوک یم چا چې ستا خپلوان ليويان ستا دپاره د یوې تحفې په توگه د بنی اسرائیلو نه خوښ کړي دی. هغوی ما ته وقف دی، چې هغوی په خېمه کېنې خپلې زمه واری تر سره کړي. ﴿۷﴾ خو یواځې ته او ستا زامن به د امامت هغه زمه واری پوره کوي کومې چې د قربان گاه او د زیات مقدس ځای سره تعلق لري. دا ستاسو زمه واری دی، ځکه چې ما تاسو له د امامت تحفه درکړې ده. هر څوک چې حقدار نه وي او نږدې راشي نو هغه به ووژلې شی.“

د امامانو برخه

﴿۸﴾ مالک خدای هارون ته وفرمائیل، ”گوره، زه تا له زما ټولې خاص برخې درکوم چې د نذرانو په توگه دې نه شی سوزولې. دا زه تا او ستا اولاد له درکوم چې د همېشه دپاره ستاسو په حواله وي. ﴿۹﴾ ډېرې مقدسې نذرانې کومې چې په قربان گاه نه سوزولې

کیري، هغه ستاسو دی، د غلې نذرانې، د گناه نذرانې، د گناه د تاوان نذرانې. هر هغه څیز چې ما ته د مقدسې نذرانې په توگه پېش کیري هغه ستا او ستا د زامنو دی. (۱۰) تاسو به خامخا دا څیزونه په یو مقدس ځای کښې خورئ او صرف نران دا خوړلې شی، دا مقدس وگنئ. (۱۱) د دې نه علاوه، اسرائیلیان چې نورې خاص برخې ما ته پېش کوی هغه به ستاسو وی. زه دا د راتلونکي ټولو وختونو دپاره تا، ستا زامنو او ستا لونیو له ورکوم. ستا د خاندان هر یو کس چې پاک وی نو هغه دا خوړلې شی. (۱۲) زه د ورومبی پېداوار بهترینه حصه تاسو له درکوم کومه چې اسرائیلیان ما ته هر کال پېش کوی لکه د زیتونو تېل، مې او غله دانه. (۱۳) دا هر څه ستاسو دی. د ستاسو د خاندان هر یو کس چې پاک وی نو هغه یې خوړلې شی. (۱۴) د بنی اسرائیلو په ملک کښې چې هر څیز ما ته بغېر د څه شرط نه وقف شوې وی نو هغه به ستاسو وی. (۱۵) هر یو ورومبی پېدا شوې ماشوم یا ځناور چې اسرائیلیان یې ما ته پېش کوی هغه به ستاسو وی. خو تاسو به خامخا هر ورومبی پېدا شوې ماشوم واپس اخلئ او هر ورومبی پېدا شوې ځناور به هم واپس اخلئ کوم چې ناپاک وی. (۱۶) چې ماشومان د یوې میاشتي شی نو هغوی به په مقرر شوی قیمت یعنې په پینځو د سپینو زرو سیکو باندې واپس اخستلې شی، دا به د منلې شوی معیار په مطابق وی. (۱۷) خو د غواگانو، گډو او چېلو ورومبی پېدا شوې بچې به واپس نه شی اخستلې، دا به په پوره توگه زما وی او دا به قربانیري. وینه یې په قربانگاه باندې وشیندئ او وازگه یې په اور تیارېدونکې نذرانې په توگه وسوزوئ، د دې خوشبو په ما باندې ښه لگی. (۱۸) د دې غوښه ستاسو ده، لکه د دې سینه او د خاص نذرانې وروستنۍ پښه. (۱۹) کومې خاص برخې چې اسرائیلیان ما ته پېش کوی هغه زه په راتلونکي ټولو وختونو کښې تا، ستا زامنو او ستا لونیو له ورکوم، دا یو نه ماتېدونکې لوظ دې چې ما تا او ستا اولاد سره وکړو. (۲۰) مالک خدای هارون ته وفرمائیل، ”تا ته به هیڅ جائیداد نه ملاوېږي چې ستا میراث شی او د بنی اسرائیلو د ملک هیڅ حصه به تا ته نه حواله کیري. زه مالک خدای، ستا دپاره کافی یم.“

﴿٢١﴾ مالک خدای و فرمائیل، ”ما لیویانو له هره لسمه حصه ورکړې ده کومه چې اسرائیلیان ما ته پېش کوی. دا د هغوی دپاره زما د حضور د خېمې د خدمت کولو مزدوری ده. ﴿٢٢﴾ نور به اسرائیلیان خېمې ته نه نژدې کیږي گنې هغوی به ځان له په خپله د مرگ سزا ورکوی. ﴿٢٣﴾ صرف لیویان به د خېمې خیال ساتي او د دې پوره ذمه واری به تر سره کوی. دا قانون به د همېشه دپاره ستاسو د اولاد دپاره هم وی. د بنی اسرائیلو په ملک کښې به لیویانو ته هیڅ زمکه نه ملاوېږي چې خپله پې شی، ﴿٢٤﴾ ځکه چې ما هغوی له لسمه حصه ورکړې ده کومه چې اسرائیلیان ما ته د خاص برخې په توگه پېش کوی. نو دا ځکه ما هغوی ته و فرمائیل چې د بنی اسرائیلو په ملک کښې به د هغوی جائیداد نه وی.“

د لیویانو لسمه حصه

﴿٢٥﴾ مالک خدای موسی ته و فرمائیل، ﴿٢٦﴾ چې لیویانو ته ووايه، ”کله چې تاسو د بنی اسرائیلو نه لسمه حصه اخلئ کومه چې مالک خدای تاسو له درکوی، نو تاسو به د دې لسمه حصه مالک خدای ته د خاص برخې په توگه پېش کوئ. ﴿٢٧﴾ دا خاص برخه به د هغې نذرانې برابره گڼلې شی کومه نذرانه چې زمیندار د نوی فصل او د انگورو د لنگرۍ نه د نوؤ شرابو نه پېش کوی. ﴿٢٨﴾ نو تاسو به مالک خدای ته یوه خاص برخه هم پېش کوئ کومه چې تاسو د بنی اسرائیلو د لسمې حصې نه اخلئ. دا برخه به تاسو د مالک خدای دپاره هارون امام له ورکوئ. ﴿٢٩﴾ چې څه تاسو ته ملاوېږي نو د هغې د ټولو نه بڼه حصه مالک خدای له ورکوئ. ﴿٣٠﴾ نو هم داسې لیویانو ته دا اصول وښايه. کله چې تاسو بڼه حصه د نذرانې په توگه پېش کوئ نو دا به تاسو دپاره داسې حساب شی لکه چې تاسو یې د خپل درمند یا د انگورو لنگرۍ نه ورکوئ. ﴿٣١﴾ تاسو او ستاسو خاندان هغه پاتې شوې برخه په هر ځای کښې خوړلې شی، ځکه چې دا ستاسو د مقدسې خېمې

د خدمت مزدوری ده. (۳۲) که چرې تاسو د دې ښه حصه مالک خدای ته پېش کړی وی او بیا تاسو دا خورئ نو تاسو ته به سزا نه ملاوېږي. هغه تحفې او قربانيانې چې قوم یې راوړي لازمی ده چې مقدسې پاتې شي خو که د دې د پېش کولو نه مخکېني تاسو دې نه کومه برخه وخوره نو وبه وژلې شئ.

د سرې غوا ايرې

۱۹

(۱) مالک خدای موسیٰ او هارون ته وفرمائیل، (۲) ”بنی اسرائیلو ته دا اصول وښايئ، چې هغوی تاسو له یوه سره غوا راوړی چې لنگتون یې نه وی کړی او هیڅ عیب په کېنې نه وی او یوې ورباندې هیڅکله هم نه وی شوې، (۳) او هغوی به هغه بیا الی عزرا امام له ورکړي. هغه به د خېمو نه بهر بوتلې شي او د هغه په مخکېنې به حلاله کړي شي. (۴) الی عزرا به بیا د هغې څه وینه واخلي او د خپلې ګوتې سره به اووه ځلې وینه خېمې ته مخامخ وشیندي. (۵) ټوله غوا، سره د څرمنې، غوښې، وینې او کولمو، به د امام په مخکېنې وسوزولې شي. (۶) بیا به هغه د دیار لرګی، څه وېلنی او یو سور تار راوړي او دا به په اور کېنې واچوی چرته چې غوا سوزېږي. (۷) د هغې نه پس، هغه به خپلې جامې ووينځي او غسل به وکړي، نو بیا هغه خېمو ته دننه راتلې شي، خو تر ماښامه پورې به ناپاک وي. (۸) چا چې غوا سوزولې وي نو هغه به خامخا خپلې جامې ووينځي او غسل به وکړي، خو هغه به هم تر ماښامه پورې ناپاک وي. (۹) بیا هغه سرې کوم چې پاک وي هغه به د غوا ايرې راغونډې کړي او د خېمو نه بهر په یو پاک ځای کېنې به یې کېږدي، هلته به دا ايرې د بنی اسرائیلو د قوم دپاره ساتلې شي چې د ناپاکۍ د لرې کولو او بو تیارولو دپاره به استعمالېږي. دا رسم به د ګناه د لرې کولو دپاره ادا کېږي. (۱۰) چا چې ايرې راټولې کړې وي هغه به خامخا خپلې جامې ووينځي او تر ماښامه پورې به ناپاک وي. دا اصول د راتلونکي ټولو وختونو دپاره دی، دا به د بنی اسرائیلو او د پردی ملک د خلقو دپاره وي چې د هغوی سره اوسېږي.

۱۱ هر څوک چې د مړی سره ولگي نو هغه به اووه ورځې ناپاک وي. ۱۲ هغه به خامخا په درېمه ورځ او په اوومه ورځ خپل ځان د پاکوالي په اوبو باندې پاک کړي، نو هغه به پاک شي. خو که هغه په درېمه ورځ او په اوومه ورځ باندې خپل ځان پاک نه کړي، نو هغه به پاک نه وي. ۱۳ هر څوک چې د مړی سره ولگي او خپل ځان پاک نه کړي نو هغه به ناپاک وي، ځکه چې په هغه باندې د پاکوالي اوبه نه دی شیندلې شوې. هغه د مالک خدای د خېمې سپکاوې کوي او هغه به نور د خدای پاک د خلقو نه نه شي گڼلې. ۱۴ که یو سړی په خېمه کېنې مړ شي، هر څوک چې د هغه د مرگ په وخت په خېمه کېنې وي یا ورننوخې نو هغه به اووه ورځې ناپاک وي. ۱۵ په خېمه کېنې هر لوبښې چې سر ورباندې نه وي هغه به هم ناپاک وي. ۱۶ که څوک داسې کس له گوتې وروړي چې قتل شوې وي یا د کور نه بهر په خپل مرگ مړ وي یا که څوک د بنی آدم هډوکي یا قبر له گوتې وروړي، نو هغه به اووه ورځې ناپاک وي. ۱۷ کومه غوا چې د گناه د لرې کولو دپاره سوزولې شوې وه د هغې نه لرې ایرې به د ناپاکۍ لرې کولو دپاره واخستلې شي او په یو لوبښې کېنې به واچولې شي او روانې اوبه په کېنې واچوئ. ۱۸ یو پاک سړی به وېلنې واخلي، په اوبو کېنې به یې پوب کړي او اوبه به په خېمه، د هغې په ټول سامان او په هغه خلقو وشیندي چې کوم هلته وي او په هغه سړی باندې به اوبه وشیندي کوم چې د بنی آدم هډوکي، مړی، یا قبر له گوتې وروړي وي. ۱۹ پاک سړی به په ناپاک سړی باندې په درېمه او په اوومه ورځ باندې اوبه وشیندي. او په اوومه ورځ به هغه ناپاک سړی پاک کړي، د نمرپرېواتو په وخت د خپلو جامو وینځلو او په ځان اوبه اچولو نه پس به پاک شي. ۲۰ هر څوک چې ناپاک شوې وي او خپل ځان پاک نه کړي نو هغه به ناپاک پاتې شي، ځکه چې په هغه باندې د پاکوالي اوبه نه دی شیندلې شوې. هغه د مالک خدای د خېمې سپکاوې کوي او نور به د خدای پاک د خلقو نه نه شي گڼلې. ۲۱ تاسو به دا اصول په راتلونکي ټولو وختونو

کښې منئ. کوم کس چې د پاکوالی اوبه شیندی نو هغه به هم خامخا خپلې جامې وینځی، هر څوک چې دې اوبو له ګوتې وروړی نو هغه به تر ماښامه پورې ناپاک وی. (۲۲) یو ناپاک کس چې څه څیز له هم ګوتې وروړی نو هغه به ناپاک وی او نور هر څوک چې هغه څیز له ګوتې وروړی نو هغه به هم تر ماښامه پورې ناپاک وی.

د بنی اسرائیلو یو ځل بیا غورېدل

۲۰ (۱) په ورومې میاشت کښې د اسرائیلو ټول قوم د صین صحرا ته راغلو او په قادس کښې یې خېمې ولګولې. مریم هلته مړه شوه او دفن شوه. (۲) چرته چې هغوی خېمې لګولې وې هلته اوبه نه وې، نو خلق په موسی او هارون باندې راغونډ شول (۳) او هغوی وغورېدل چې، ”دا به ښه وې چې مونږ د خپلو بنی اسرائیلو سره د مالک خدای د خېمې په مخکښې مړه شوی وې. (۴) تاسو مونږ دې صحرا ته د دې دپاره راوستلی یو چې دلته د خپلو څاروو سره مړه شو؟ (۵) تاسو مونږ ولې د مصر نه راوویستلو او دې خراب ځای ته مو راوستلو چې دلته هیڅ هم نه کیږی؟ نه غله دانه، نه اینځر، نه انگور او نه انار شته. د څښلو اوبه هم نشته.“ (۶) موسی او هارون د خلقو نه لرې لاړل او د خېمې د دروازې په خوله کښې ودرېدل. هغوی پرمخې د عبادت دپاره پرېوتل او د مالک خدای د حضور جلال هغوی ته راڅرګند شو. (۷) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۸) ”هغه امسا واخله چې کومه د لوظ صندوق مخې ته ده او بیا ته او هارون ټول قوم راغونډ کړئ. هلته د هغوی ټولو په مخکښې هغه ګټ ته ووايه او د هغې نه به اوبه راوځی. نو داسې ته به د خلقو دپاره د ګټ نه اوبه راوباسې او هغوی او د هغوی ځناور به یې وڅښی.“ (۹) موسی لاړو او امسا یې راواخستله، چې څنګه مالک خدای حکم کړی وو. (۱۰) موسی او هارون د ګټ په مخکښې ټول قوم راغونډ کړو او موسی وفرمائیل، ”اے باغیانو واورئ. ولې مونږ ستاسو دپاره د دې ګټ نه اوبه راوباسو څه؟“ (۱۱) بیا موسی امسا پورته کړه او دوه ځله یې هغه ګټ پرې ووهلو او ډېرې زیاتې

اوبه ترې نه راووتلې او ټولو خلقو او ځناورو وڅښلې. (۱۲) خو مالک خدای موسی او هارون ته وفرمائیل، ”تاسو په ما ایمان نه لرلو چې زما مقدس طاقت مو د بنی اسرائیلو په مخکښې څرگند کړې وي، نو اوس تاسو به هغوی هغه ملک ته بونه ځی چې ما یې د ورکولو وعده کړې ده.“ (۱۳) د دې ځای نوم د مریبه اوبه شو، ځکه چې بنی اسرائیلو د مالک خدای خلاف شکایت وکړو او هغه ورته هلته وښودل چې هغه مقدس دی.

د ادوم بادشاه بنی اسرائیل تېرېدو ته نه پرېښودل

(۱۴) موسی د قادس نه ادومی بادشاه له پیغام وړونکي ولېږل. هغوی ورته وویل، ”دا پیغام ستاسو د خپلوانو، د بنی اسرائیلو د طرف نه دی. تاسو ته پته ده چې په مونږ کوم تکلیفونه تېر شوي دي، (۱۵) چې زمونږ پلار نیکه څنگه مصر ته لاړل، هلته مونږ ډېر وخت اوسېدلو. مصریانو زمونږ د پلار نیکه او زمونږ سره بد سلوک کولو، (۱۶) او مونږ مالک خدای ته فریاد وکړو. او هغه زمونږ فریاد واوړېدو او یوه فرېسته یې راولېږله، چې د مصر نه یې راوويستلو. اوس مونږ ستاسو د علاقې سره نږدې په یو ښار قادس کښې یو. (۱۷) تاسو مهرباني وکړئ او مونږ پرېږدئ چې ستاسو د ملک نه تېر شو. مونږ او زمونږ څاروی به د لارې نه یو خوا بل خوا نه اوږو، نه به ستاسو پټو یا د انګورو باغونو ته ورننوخو او نه به ستاسو د ګوهو نه اوبه څښو. مونږ به په هغه لویه لاره روان یو او ستاسو علاقې نه به ووځو.“ (۱۸) خو ادومیانو ورته وویل، ”تاسو د دې ځای نه نه شئ تېرېدلې. که تاسو داسې وکړل، مونږ به راووځو او په تاسو به حمله وکړو.“ (۱۹) بنی اسرائیلو وویل، ”مونږ په لویه لاره روان یو او که مونږ او زمونږ څارو ستاسو اوبه وڅښلې، نو مونږ به د هغې پیسې درکړو. مونږ صرف ستاسو په ملک کښې تېرېدل غواړو نور هیڅ هم نه.“ (۲۰) خو ادومیانو بیا وویل، ”تاسو مه تېرېږئ.“ او هغوی د یو طاقتور لښکر سره په بنی اسرائیلو باندې حملې دپاره راغلل. (۲۱) ځکه چې ادومیانو بنی اسرائیل په خپله علاقه کښې تېرېدو ته نه پرېښودل، نو بنی اسرائیل په بله لار لاړل.

د حضرت هارون مرگ

﴿٢٢﴾ د بنی اسرائیلو ټول قوم د قادس نه لاپل او د حور غره ته ورسېدل، ﴿٢٣﴾ چې د ادوم په سرحد باندې دے. هلته مالک خدای موسی او هارون ته وفرمائیل، ﴿٢٤﴾ ”هارون به هغه ملک ته ورننه نه وځی د کوم چې ما بنی اسرائیلو له د ورکولو وعده کړې ده، هغه به مړ شی، ځکه چې په مریبه کښې تاسو زما د حکم نه بغاوت کړی وو. ﴿٢٥﴾ هارون او د هغه زوی الی عزرا بره د حور غره ته بوځه، ﴿٢٦﴾ او هلته د هارون نه د امامانو لباس وباسه او الی عزرا ته یې ورواچوه. هارون به هلته مړ شی. ﴿٢٧﴾ موسی هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای حکم ورکړی وو. هغوی د ټول قوم په مخکښې د حور غره ته وختل، ﴿٢٨﴾ او موسی د هارون نه د امامانو لباس وویستلو او الی عزرا ته یې ورواغوستلو. هارون هلته د غره په سر باندې مړ شو او موسی او الی عزرا د غره نه راکوز شول. ﴿٢٩﴾ د اسرائیلو ټول قوم ته پته ولگېده چې هارون مړ دے او دېرش ورځې هغوی د هغه په غم غمژن وو.

د بنی اسرائیلو کنعانیانو له شکست ورکول

٢١ ﴿٣٠﴾ کله چې د کنعان په جنوبی حصه کښې د عراد بادشاه واورېدل چې بنی اسرائیل د اتهارم په لاره راروان دی، نو هغه ورباندې حمله وکړه او څه یې ترې نه ونيول. ﴿٣١﴾ بیا بنی اسرائیلو د مالک خدای سره دا وعده وکړه، ”که تۀ مونږ په دې خلقو بریالی کړې، نو مونږ به د هغوی ښارونه پوره تباہ کړو او تا ته به وقف شی. ﴿٣٢﴾ مالک خدای د هغوی آواز واورېدو او په کنعانیانو یې بریالی کړل. نو بنی اسرائیلو هغوی او د هغوی ښارونه تباہ کړل او په هغه ځای یې حرمة نوم کېښودو.

❷ بنی اسرائیلیان د حور غره نه د بحر قلزم په لار روان شول چې د اډوم نه گېرچاپېره مزل وکړی. خو په لاره کښې خلق پېر بې صبره شول ❸ او د خدای پاک او موسیٰ خلاف یې خبرې شروع کړې. هغوی ووئیل، "تاسو مونږ ولې د مصر نه راوویستلو د دې دپاره څه چې په دې صحرا کښې مړه شو، چرته چې نه روتی شته او نه اوبه شته؟ نور مونږ دا بې کاره خوراک نه شو برداشت کولې." ❹ بیا مالک خدای په خلقو باندې زهریله ماران راولېږل او پېر اسرائیلیان یې وچپل او مړه شول. ❺ خلق موسیٰ له راغلل او ورته یې ووئیل، "مونږ دا گناه کړې ده چې د مالک خدای او ستا خلاف مو خبرې کړې دي. نو مالک خدای ته سوال وکړه چې دا ماران لږې کړی." نو موسیٰ د خلقو دپاره دعا وکړه. ❻ مالک خدای موسیٰ ته وفرمائیل چې د یو زهریله مار نمونه جوړه کړه او په یوه ډاگه یې ولگوه، نو هر څوک چې چپلې شوې وی او هغې ته وگوري نو روغ به شی. ❼ نو موسیٰ د پیتلو نه مار جوړ کړو او په یوه ډاگه باندې یې ولگولو. هر څوک به چې چپلې شوې وو او هغه به د پیتلو مار ته وکتل نو ژوندی به پاتې شو.

د بنی اسرائیلو موآب ته سفر

❶ اسرائیلیان وړاندې لاړل او په اوبوت کښې یې خېمې ولگولې. ❷ چې د هغه ځای نه لاړل نو د موآبیانو د علاقې نمرخاته طرف ته د عی عباریم په صحرا کښې یې خېمې ولگولې. ❸ بیا هغوی د زرد په وادی کښې خېمې ولگولې. ❹ هغوی د هغه ځای نه بیا لاړل او د ارنون د سیند نه پورې غاړه یې خېمې ولگولې په هغه صحرا کښې چې د اموریانو د علاقې پورې خوره وه. ارنون د موآبیانو او اموریانو په مینځ کښې د حد پوله وه. ❺ نو دا ځکه د مالک خدای د جنگونو په کتاب کښې لیکلې دی، "د سوفه په علاقه کښې د واهییب ښار او هغه وادیانې، د ارنون سیند، ❻ د وادیانو ژور ځایونه چې د عار

ښار پورې خواره دی او چې د مواب د حد پولې ته رسیږي. (۱۶) د هغې ځای نه هغوی هغه کوهی له لاپل چې د بیر په نامه یادېږي، دا هغه کوهی دی چې مالک ځدای موسی ته وفرمائیل، ”خلق راغونډ کړه او زه به هغوی له اوبه ورکړم.“ (۱۷) په هغه وخت بنی اسرائیلو دا سندره وویلله، ”کوهو، خپلې اوبه راوباسی، مونږ ورته یوه سندره وایو. (۱۸) کوهی شهزادگانو کنستلې دې او د خلقو د مشرانو سره د بادشاهی د امسا سره او د هغوی د امساگانو سره.“ هغوی د صحرا نه متنه ته لاپل، (۱۹) او د هغې ځای نه نحلې اېل ته او د نحلې اېل نه بامات ته لاپل، (۲۰) او د بامات نه د موابیانو په علاقه کښې وادی ته لاپل، د پسکه د غره د سر نه لاندې، چې مخ یې صحرا ته دی.

په سیحون بادشاه او عوج بادشاه باندې فتح موندل

(۲۱) بیا بنی اسرائیلو د اموریانو بادشاه سیحون ته پیغام وپړونکی ولېږل چې ورته ووائی، (۲۲) ”مونږ پرېږده چې ستا په ملک کښې تېر شو. او مونږ او زمونږ څاروی به د لارې نه نه اړو او نه به ستاسو پټو او د انگورو باغونو ته څو او مونږ به ستاسو د کوهو نه اوبه نه څښو، په لویه لاره به سیدها روان یو چې ستاسو علاقې نه ووځو.“ (۲۳) خو سیحون بنی اسرائیلو له اجازت نه ورکولو چې د هغه د علاقې نه تېر شی. هغه خپل ټول لښکر راجمع کړو او په صحرا کښې یهض ته ووتل او په بنی اسرائیلو یې حمله وکړه. (۲۴) خو بنی اسرائیلو په جنگ کښې ډېر دشمنان ووژل او د ارنون سیند نه واخله تر یبوق سیند پورې زمکه یې ترې نه ونيوله، خو د یبوق نه وروستو د عمونیانو د علاقې د حد پوله ډېره مضبوطه وه. (۲۵) نو بنی اسرائیلو د اموریانو ټول ښارونه چې په هغوی کښې حسبون او گېرچاپېره کلی هم شامل وو ونيول او بیا هغوی هلته اوسېدل. (۲۶) حسبون د اموریانو د بادشاه سیحون مرکزی ښار وو، سیحون د مواب پخوانی بادشاه خلاف جنگ کړی وو او د ارنون سیند پورې د هغه ټوله زمکه یې نیولې وه. (۲۷) نو دا ځکه شاعران وائی، ”د سیحون بادشاه ښار ته، حسبون ته راشه، مونږ دا آباد او ودان غواړو. (۲۸) یوه ورځ د دې ښار حسبون نه د سیحون لښکر د اور په شان لاړو، هغوی په مواب کښې د عار ښار

وران کړو او د پاسنی ارنون غرونه یې ډرې وږې کړل. (۲۹) د موآب خلقو ستاسو دپاره دا څومره خرابه خبره ده. د کموس عبادت کوونکو تاسو تباهی له راوستلې شوی یی. ستاسو خدای خلق مهاجر جوړ کړی دی او ستاسو ښځې د اموریانو د بادشاه قېدیاني شوې دی. (۳۰) خو د هغوی اولاد تباہ شوې دے، د حسبون نه واخله تر دیبون پورې، د نشیم نه واخله تر نفع پورې، چې میدبا ته نږدې دے. (۳۱) نو اسرائیلیان د اموریانو په علاقه کښې دېره شول، (۳۲) او موسی کسان ولېږل چې په یعزیر ښار باندې حمله کولو دپاره ښه لاره معلومه کړی. بنی اسرائیلو دا او گېرچاپېره ښارونه ونيول او چې کوم اموریان هلته اوسېدل هغه یې وشړل. (۳۳) بنی اسرائیل راوگرځېدل او د بسن په لاره لاړل او د بسن بادشاه عوج د خپل لښکر سره راووتلو چې په ادرعی کښې په هغوی باندې حمله وکړی. (۳۴) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”د هغه نه مۀ یرېږه. زۀ به تا په هغه باندې، د هغه په ټولو خلقو او د هغه په ملک باندې بریالۍ کړم. د هغه سره هم هغه شان کار وکړه لکه څنگه چې دې سیحون سره کړۍ وو، سیحون چې په حسبون کښې د اموریانو بادشاه وو.“ (۳۵) نو بنی اسرائیلو عوج، د هغه زامن او د هغه ټول خلق ووژل، هیڅ څوک یې ژوندی پرې نه ښودل او بیا هغوی د هغه ملک ونيولو.

د موآب بادشاه د بلعام راغوبستل

۲۲ (۱) بنی اسرائیلو مخکښې سفر کولو او د موآب په مېدانونو کښې یې د اُردن پورې غاړه یريحو ته مخامخ خېمې ولگولې. (۲) کله چې د موآب بادشاه د صفور زوی بلق خبر شو چې بنی اسرائیلو په اموریانو باندې څۀ کړی ؤو او بنی اسرائیل څومره بې شمېره ؤو، (۳) نو په هغه او د هغه په ټولو خلقو د یرې نه وېښتۀ نېغ ودرېدل. (۴) موآبیانو د میدانیانو مشرانو ته وویل، ”زر به دا لښکر زمونږ گېرچاپېره هر څۀ تباہ کړی، لکه چې یو آزاد غوږ په گیاه ورگډ شی.“ نو بلق بادشاه (۵) پېغام وړونکی ولېږل چې د بعور زوی بلعام راوغواړی، چې هغه د فرات د سیند سره نږدې په پتور کښې وو.

هغوی هغه له د بلق نه دا پېغام راوړو، ”زه غواړم چې ته خبر شي چې د مصر نه یو لوی قوم راغلی دی، هغوی د زمکې مخ پټ کړې دې او وائی چې زمونږ ملک قبضه کړی.

۶ هغوی زمونږ نه طاقتور دی، نو زه درته منت کوم چې زما دپاره په هغوی لعنت ووايه. نو کېدې شي چې هغوی له شکست ورکړو او د ملک نه یې وشړو. ما ته پته ده چې تاسو د چا دپاره برکت غواړئ نو هغه برکت مومی او چې په چا لعنت ووايي نو هغه لعنتی شي.“ ۷ نو د موآبیانو او میدیانیانو مشرانو د لعنت غوښتلو قیمت واخستلو او بلعام له لارل او د بلق پېغام یې ورته واورولو. ۸ بلعام هغوی ته وویل، ”تاسو نن شپه دلته تېره کړئ او چې مالک خدای ما ته څه هم ووايي نو هغه به سبا زه تاسو ته ووايم.“ نو د موآبیانو مشران د بلعام سره ایسار شول. ۹ خدای پاک بلعام ته څرگند شو او ورته یې وفرمائیل، ”دا تا سره خلق څوک دی؟“ ۱۰ هغه خدای پاک ته وفرمائیل، ”د موآب بادشاه بلق هغوی ما له رالېږلی دی، هغوی وائی چې ۱۱ کوم خلق چې د مصر نه راغلی دی هغوی د ټولې زمکې مخ پټ کړې دې. هغه ما ته وائی چې د هغه دپاره په هغوی لعنت ووايم، نو هغه به شکست ورکړی او وبه یې شړی.“ ۱۲ خدای پاک بلعام ته وفرمائیل، ”ته د هغوی سره مه ځه او بنی اسرائیلو دپاره لعنت مه غواړه، ځکه چې ما هغوی له برکت ورکړې دې.“ ۱۳ په ورپسې سحر بلعام د بلق پېغام وپرونکو له ورغلو او ورته یې وویل، ”واپس خپل ملک ته لاړ شي، مالک خدای زه تاسو سره تلو نه منع کړې يم.“ ۱۴ نو د موآب مشران واپس بلق له لارل او هغه ته یې وویل چې بلعام د هغوی سره د راتلو نه انکار وکړو. ۱۵ نو بلق نور مشران ورولېږل، چې هغوی د مخکښېنو نه زیات او ډېر عزتمند وو. ۱۶ هغوی بلعام له ورغلل او د بلق دا پېغام یې ورته واورولو، ”زه ستا منت کوم چې ته به خامخا ما له راځي.“ ۱۷ زه به تا له لوی انعام درکړم او چې ته څه هم وائي نو زه به یې کوم. خو لږ راشه او په دې خلقو زما د خاطره لعنت ووايه.“ ۱۸ خو بلعام جواب ورکړو، ”که بلق د خپل محل ټول سپین زر او سره زر هم ما له راکړی، نو زه به د خپل مالک خدای د یوې وړې نه وړې خبرې نافرمانی هم ونه کړم.“ ۱۹ خو نن تاسو مونږ سره شپه وکړئ، نو زه به پته ولگوم چې

مالِک خُدايَ ما ته نور خُۀ فرمائيل غواړي او كُۀ نه. (۲۰) په هغه شپه خُدايَ پاك بلعام ته څرگند شو او ورته يې وفرمائيل، ”كُۀ چرې دا سړي تا له راغلل او درته يې ووئيل چې مونږ سره لاړ شه، نو بيا ځان تيار كړه او ورسره لاړ شه، خو هغه خُۀ كوه چې خُۀ درته زۀ وايم.“ (۲۱) نو په بل سحر بلعام خپله خړه كته كړه او د موآبيانو د مشرانو سره لاړو.

په بلعام او د هغه په خړې باندې د يوې فرېستي پېښېدل

(۲۲) خُدايَ پاك د بلعام په تلو غصه وو. بلعام په خپله خړه سور وو او ورسره دوه خدمتگاران روان ؤو، نو د مالِک خُدايَ فرېسته ورته په لاره كېنې ودرېدله چې هغه ودرې. (۲۳) كله چې خړې د مالِک خُدايَ فرېسته وليده چې په لاره كېنې ولاړه وه او په لاس كېنې يې توره نيولې وه، نو خړې لاره پرېښودله او پتو ته لاړه. بلعام خړه ووهله او واپس يې لاړې ته راوستله. (۲۴) بيا د مالِک خُدايَ فرېسته ورته هلته ودرېدله چرته چې د دوو انگورو باغونو په مينځ كېنې لار تنگه وه او دواړو طرفونو ته يې د كاڼو دېوال وو. (۲۵) كله چې خړې د مالِک خُدايَ فرېسته وليده، نو خړه دېوال ته ښۀ ورنزدې شوه او د بلعام پښه يې د دېوال سره راښكله. بلعام بيا خړه ووهله. (۲۶) د مالِک خُدايَ فرېسته يو ځل بيا مخكېنې لاړه، په داسې يو تنگ ځاي كېنې ودرېدله چرته چې لاره دومره تنگه وه چې د اخوا ديخوا كېدو ځاي نه وو. (۲۷) دا ځل، چې كله خړې فرېسته وليده، نو هغه ځملاسته. بلعام غصه شو او د امسا سره د خړې په وهلو يې شروع وكړه. (۲۸) بيا مالِک خُدايَ خړې له د خبرو كولو طاقت وركړو او خړې بلعام ته ووئيل، ”ما تا سره خُۀ بد كړي دي؟ تا زۀ دا درې ځلې ولې ووهلم؟“ (۲۹) بلعام ورته ووئيل، ”ځكه چې تا زما نه كم عقل جوړ كړې دے. كُۀ زما سره توره وے، نو ما به تۀ وژلې وې.“ (۳۰) خړې ورته ووئيل، ”ولې زۀ خُۀ هغه خړه نۀ يم چې په كومه باندې تا ټول عُمُر سورلي كړې ده؟ مخكېنې ما كله تا سره داسې كار كړې دے؟“ نو هغه ورته ووئيل، ”نه.“ (۳۱) بيا مالِک خُدايَ بلعام ته فرېسته څرگنده كړه چې هلته د خپلې توري سره ولاړه وه، او بلعام ټيټ شو او سر يې په زمكه ولگولو. (۳۲) د مالِک خُدايَ فرېستي هغه ته وفرمائيل،

”تا دا درې ځلې خپله خړه ولې ووهله؟ زه ستا د ودرولو دپاره راغلې يم، ځكه چې ته څه كوي هغه زما خلاف دي.“ (۳۳) خو ستا خړې زه وليدم او زما نه درې ځلې واورېدله. كه هغه گرځېدلې نه وې، نو ما به ته وژلې وې او هغه خړه به مې ژوندۍ پرېښې وه.“ (۳۴) بلعام د مالِك خُداي فرېښتې ته ووييل، ”ما گناه كړې ده. ما ته پته نه وه چې ته زما د ايسارولو دپاره په لاره كېښې ولاړه يې، خو كه ستا خوښه نه وي نو زه به نه ځم او واپس به خپل كور ته لاړ شم.“ (۳۵) خو فرېښتې ورته وفرمائيل، ”د دې سړو سره لاړ شه، خو صرف هغه څه وايه څه چې زه درته وايم.“ نو بلعام د بلق د مشرانو سره لاړو.

د بلق بادشاه د بلعام سره ملاوېدل

(۳۶) كله چې بلق خبر شو چې بلعام راروان دې، نو هغه ورغلو چې په عار كېښې ورسره ملاو شي، دا ښار د ارنون د سيند سره د موآب په سرحد باندې وو. (۳۷) بلق هغه ته ووييل، ”ما چې په وېرومبې ځل ته راوغوښتلې نو ولې رانه غلې؟ ستا خيال دا وو څه چې زه تا له انعام نه شم دركولې؟“ (۳۸) بلعام ورته وفرمائيل، ”ولې زه تا له رانه غلم؟ زه چې څه وئيل غواړم نو د هغې اختيار نه لرم. زه به صرف هغه وايم چې څه خُداي پاك ما ته فرمائي.“ (۳۹) نو بلعام د بلق سره قريّت حُصّات ته لاړو، (۴۰) چرته چې بلق څاروي او گډې حلال كړل او څه غوښه يې بلعام او هغه مشرانو له وركړه چې د هغه سره وو.

د بلعام وېرومبې پېغام

(۴۱) په وريسي سحر بلق بلعام بره باموت بعل ته بوتلو او هلته نه ورته څه اسرائيليان ښكاره شول.

۲۳ (۱) بلعام بلق ته ووييل، ”دلته زما دپاره اووه قربان گاه جوړې كړه او ما له اووه

غَوِي او اووه گډان راوله. (۲) بلق هم هغه شان وکړل چې څنگه بلعام وئيلي وو، هغه او بلعام يو غويي او يو گډ په هره يو قربانگاه باندې پېش کړل. (۳) بيا بلعام بلق ته وويل، ”دلته د خپلې سوزېدونکې نذرانې سره ايسار شه نو زه هم چې وگورم چې مالک خدای ما ته راڅرگنديږي او که نه. چې هغه ما ته څه هم ووائي نو زه به تا ته ووايم.“ نو هغه يو خوشي غر ته لاړو، (۴) او خدای پاک هغه ته راڅرگند شو. بلعام ورته وفرمائيل، ”ما اووه قربانگاه جوړې کړې دي او يو غويي او يو گډ مې په هره يوه باندې پېش کړل.“ (۵) مالک خدای بلعام ته د وئيلو دپاره خبرې وښودلې او واپس يې بلق له ولېږلو چې هغه ته د هغه پېغام ورسوي. (۶) نو هغه واپس لاړو او وې ليدل چې بلق د خپلې سوزېدونکې نذرانې سره ولاړ وو او د مواب ټول مشران ورسره وو. (۷) بلعام دا پېغام ورکړو، ”د مواب بادشاه بلق زه راوستلې يم د آرام نه، د نمرخاته غرونو نه. هغه وويل چې، راشه او زما دپاره ووايه. په بني اسرائيلو باندې لعنت ووايه. (۸) زه پرې څنگه لعنت وایم چې هغوی خدای پاک نه وي لعنتی کړی، چې مالک خدای په څه الزام نه وي لگولې نو زه پرې څنگه الزام ولگوم؟ (۹) د لوړو کانيو نه زه هغوی گورم، د غرونو نه زه هغوی وينم. هغوی هغه خلق دي چې يواځې ژوند تېروي، هغوی ته پته ده چې دوی د نورو قومونو نه بختور دي. (۱۰) د يعقوب اولاد د شگو په شان دي، څوک داسې شته چې شگې وشمېري؟ پرېږده چې زه مړ شم د خدای پاک د خلقو په شان، پرېږده چې د صادقانو په شان په آرام مړ شم.“ (۱۱) بيا بلق بلعام ته وويل، ”دا تا څه وکړل؟ ما ته د دې دپاره راوستلې يې چې زما په دشمنانو لعنت ووايې، خو تا د هغوی دپاره صرف برکت غوښتلې دي.“ (۱۲) هغه جواب ورکړو، ”زه به صرف هغه څه وایم څه چې مالک خدای ما ته وائي.“

د بلعام دویم پېغام

(۱۳) بيا بلق بلعام ته وويل، ”ما سره يو بل ځای ته لاړ شه چې د هغه ځای نه صرف لږ

شان اسرائیلیان بنکاری. او د هغه خُائ نه تہ په هغوی لعنت ووايه. (۱۴) بلق، بلعام د
 پسگه د غرہ په سر د ضوفیم پتی ته بوتلو. هغه هلته هم اووہ قربانگاه جوړې کړې او یو
 غویۍ او یو گډ یې په هره یوه باندې پېش کړو. (۱۵) بلعام بلق ته وویل، ”د خپلې
 سوزېدونکې نذرانې سره ودرېږه او هلته به خُدای پاک ما ته راڅرگند شی.“ (۱۶) مالک
 خُدای بلعام ته راڅرگند شو، ورته یې فرمائیل چې دا خبرې به کوي او واپس یې بلق ته
 ولېږلو چې هغه ته دا پېغام ورسوي. (۱۷) نو هغه واپس لاړو او وې لیدل چې بلق د خپلې
 سوزېدونکې نذرانې سره ولاړ وو او د موآب مشران هم ورسره وو. بلق ترې نه تپوس
 وکړو چې مالک خُدای څه فرمائیلی دی، (۱۸) او بلعام دا پېغام ورکړو، ”د صفور زویه
 بلقه پاڅه، او چې زه درته څه وایم هغه واوره. (۱۹) خُدای پاک د بنی آدم په شان نه
 دے، چې دروغ ووائی، هغه بنی آدم نه دے چې خپله فېصله بدله کړي. هغه چې کومه
 وعده وکړي، نو هغه پوره کوي، هغه چې څه وائی، نو هغه کوي. (۲۰) گوره، ما ته حکم
 ملاو شو چې د هغوی دپاره برکت وغواړم، او چې کله خُدای پاک برکت ورکړي، نو زه
 برکت واپس نه شم اخستلے. (۲۱) زه د بنی اسرائیلو په راتلونکي وخت پوهېږم په هغوی
 به څه بدبختي یا مصیبت نه راځي. مالک خُدای د هغوی خُدای پاک د هغوی مل دے،
 هغوی اعلان کوي چې هغه یې بادشاه دے. (۲۲) خُدای پاک هغوی د مصر نه راویستلی
 دی، هغوی د یو ځنگلي غویۍ په شان طاقت لري. (۲۳) نه داسې جادو شته او نه داسې
 کوپې شته، چې د بنی اسرائیلو په قوم باندې وشي. خلق به اوس د بنی اسرائیلو په حقله
 ووائی، گوري، خُدای پاک د هغوی دپاره څه کړي دی. (۲۴) د بنی اسرائیلو قوم د یو
 تکره ازمری په شان دے، چې د شلولو او خرابولو نه مخکېنې په آرام نه کېښی، چې
 ترڅو یې د بنکار کړے شوی څیز وینه نه وی څښلې.“ (۲۵) بیا بلق بلعام ته وویل، ”تا
 په بنی اسرائیلو باندې د لعنت وئیلو نه انکار کړے دے، خو گوره چې برکت هم ورله ونه
 غواړې.“ (۲۶) بلعام جواب ورکړو، ”ما تا ته نه دی وئیلی څه چې زه به هم هغه شان کوم
 څه چې مالک خُدای ما ته فرمائیلی دی؟“

٢٧ ﴿﴾ بلق ووئيل، ”ما سره لار شه او زه به تا يو بل خائ ته بوخم. کېدې شي چې د خدائ پاک خوښه وي چې په هغوى باندې زما دپاره د هغه خائ نه لعنت ووائې.“ ٢٨ ﴿﴾ نو هغه بلعام د فعور غره سر ته بوتلو چې صحرا ته مخامخ دى. ٢٩ ﴿﴾ بلعام هغه ته ووئيل، ”دلته زما دپاره اووه قربانگاه جوړې کړه او اووه غويي او اووه گيان ما له راوله.“ ٣٠ ﴿﴾ بلق هم هغه شان وکړل چې څنگه يې وئيلي وو او يو غويي او يو گد يې په هره يوه قربانگاه باندې پېش کړل.

٢٢ ﴿﴾ نو بلعام ته دا پته ولگېده چې د مالک خدائ رضا دا وه چې بنى اسرائيلو له برکت ورکړي، نو هغه فال کتلو له لانه رو، لکه چې مخکېنې تلې وو. هغه د صحرا په طرف روان شو ٢٣ ﴿﴾ او اسرائيليان يې وليدل چې قبيله په قبيله يې خېمې لگولې وې. نو د خدائ پاک روح په هغه باندې راغلو، ٢٤ ﴿﴾ او هغه دا پېغام ورکړو، ”د بلعام د بعور د زوى دا دى پېغام، او د دې سړي خبرې رښتوني دي، ٢٥ ﴿﴾ د خدائ پاک خبرې څوک اورى. په غړېدلو سترگو راباندې جذبه غالبه شوه د قادر خدائ د طرف نه ما يوه رويا يعنې په وېښه خوب وليدو. ٢٦ ﴿﴾ د بنى اسرائيلو خېمې ښائسته دي، ٢٧ ﴿﴾ د کجورو اوږدو قطارونو په شان يا د سيند د غاړې د باغونو په شان، د مالک خدائ کړلى عود په شان يا د اوبو په غاړه د ديار په شان. ٢٨ ﴿﴾ دا به په اوبو مړې شي او د هغوى اولاد به لکه د زياتو اوبو په شان وي. د هغوى بادشاه به د اجاج نه لوى وي، او د هغه بادشاهي به اوچته وي. ٢٩ ﴿﴾ خدائ پاک هغوى د مصر نه راوويستل، په هغوى کېنې د ځنگلي غويي په شان طاقت شته، هغوى خپل دشمنان تباه کوي، د هغوى هېوکى ماتوى او په غشو باندې يې وولى. ٣٠ ﴿﴾ دا قوم د طاقتور ازمرى په شان دى، کله چې هغه ملاست وي، هيڅ څوک دا زړه نه شي کولې چې پايې ځوى. څوک چې بنى اسرائيلو دپاره برکت وغواړي نو هغوى به په خپله برکتى شي، او څوک چې ورباندې لعنت ووائى نو هغوى به

په خپله لعنتی شی. (۱۰) بلق د غصې نه غاښونه وچيچل او بلعام ته يې ووئيل، ”ما ته د دې دپاره راغوبستلې يې چې زما په دشمنانو باندې لعنت ووايي، خو گوره، د لعنت په ځای تا د هغوی دپاره درې ځلې برکت غوښتلې دے. (۱۱) نو ورک شه او خپل کور ته لاړ شه. زما خیال دا وو چې انعام به درکړم، خو مالک خدای دا انعام ستا په قسمت کښې نه دے لیکلے.“ (۱۲) بلعام ورته په جواب کښې ووئيل، ”کوم پېغام وړونکی چې تا ما ته رالېږلی ؤو ما هغوی ته ووئيل چې (۱۳) که ته ما له ستا په محل کښې ټول سره زر او سپين زر هم راکړې، نو زه د ځان نه څه ښه يا بد نه شم کولے، څه چې ما ته مالک خدای فرمائي نو زه به صرّف هغه کوم، زه د مالک خدای د حکم نافرمانی نه شم کولے.“

د بلعام آخری پېغام

(۱۴) بلعام بلق ته ووئيل، ”اوس زه واپس خپلو خلقو له ځم، خو د تلو نه مخکښې زه تا له خبر درکوم چې په راتلونکې وخت کښې به اسرائيليان ستا د خلقو سره څه کوی.“ (۱۵) بيا هغه دا پېغام ورکړو، ”د بلعام د بعور د زوی دا دے پېغام، او د دې سپرې خبرې رښتونی دی، (۱۶) څوک چې د خدای پاک خبرې اورې او هغه حکمت اخلي چې د خدای تعالیٰ نه راځي. په غړېدلو سترگو راباندې جذبه غالبه شوه د قادر خدای د طرف نه ما يوه رويا وليده. (۱۷) زه راتلونکے وخت وينم، زه د بنی اسرائيلو قوم وينم. د روښانه ستوری په شان، په دې قوم کښې به يو بادشاه پېدا شی. دا ستورے به د بنی اسرائيلو نه راشي. هغه به د موآب مشران هلاک کړي او هغه به د شېث ټول اولاد تباه کړي. (۱۸) هغه به په اډوم کښې په خپلو دشمنانو بريالے شی او د هغوی ملک به قبضه کړي، او اسرائيليان به مسلسل بريالی کيږي. (۱۹) اسرائيليان به هغوی د پښو لاندې کړي او په ښار کښې چې څوک ژوندی پاتې وي نو هغه به تباه کړي.“ (۲۰) بيا بلعام په خپله رويا کښې عماليقيان وليدل او دا پېغام يې ورکړو، ”عماليقيان د ټولو نه زيات تکړه قوم دے، خو په آخر کښې به د همېشه دپاره ورک شی.“ (۲۱) هغه په خپل خیال کښې قينيان

ولیدل او دا پېغام پې ورکړو، ”ستاسو د اوسېدو ځای ډېر پوخ دی، داسې پوخ لکه چې د یو کور بنیاد چې په کانیو اېښودل شوی وی، (۲۲) خو تاسو قینیان به تباہ شی کله چې اسوریان تاسو قېدیان بوځی.“ (۲۳) بلعام دا پېغام ورکړو، ”هغه څوک بچ کولای شی چې خدای پاک پې تباہ کوی؟“ (۲۴) سمندری جهازونه به د قبرص نه راشی، هغوی به اسور او عبر فتح کړی، خو په آخر کې به قبرص هم تباہ شی.“ (۲۵) بیا بلعام روان شو او واپس کور ته لاړ او بلق هم په خپله مخه لاړو.

بنی اسرائیل په فحور کېښی

۲۵ (۱) کله چې اسرائیلیان د کیکرو په وادی کېښی ډېره وؤ، نو د موآبیانو ښځو سره یې زنا شروع کړه. (۲) ښځو هغوی ته وویل چې د هغوی معبودانو ته قربانی وکړی، نو خلقو هغه قربانی وخورلې او د هغوی د معبود عبادت یې وکړو (۳) چې د فحور بعل وو. نو مالک خدای بنی اسرائیلو ته په قهر شو. (۴) او موسی ته یې وفرمائیل، ”د بنی اسرائیلو ټول مشران بوځه او د خلقو په وړاندې یې پهانسی کړه، نو بیا به زما سخته غصه د بنی اسرائیلو نه سره شی.“ (۵) موسی د بنی اسرائیلو قاضیانو ته وفرمائیل، ”ستاسو هر یو کس به د خپلې قبیلې نه هر هغه سړی وژنی څوک چې د فحور د بعل عبادت کوونکې جوړ شوی وی.“ (۶) بیا یو اسرائیلی یوه میدیانی ښځه د موسی او د ټول قوم په مخکېښې خپلې خېمې ته دننه بوتله، په هغه وخت کله چې هغوی د مالک خدای د حضور خېمې په دروازه کېښی ماتم کولو. (۷) نو چې فینحاس، د الی عزرا زوی او د هارون نمسی دا ولیدل، هغه د قبیلې نه پاڅېدو او لاړو. هغه نېزه راواخستله، (۸) او په هغه سړی او ښځې پسې خېمې ته ورننوتلو او نېزه یې د هغه سړی او ښځې د خېمې نه بل خوا وویستله. نو داسې هغه ویا بس شوه کومې چې اسرائیلیان تباہ کول، (۹) خو ویا څلیریشته زره کسان وژلی وؤ. (۱۰) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۱۱) ”فینحاس زوی د الی عزرا چې د هارون امام زوی دی هغه زما غصه د بنی اسرائیلو

دپاره ختمه کړه چې هغوی کښې هغه غېرت وکړو، نو ما د خپل غېرت په وجه بنی اسرائیل هلاک نه کړل. (۱۲) نو ورته ووايه چې زه د هغه سره د امن لوظ کوم چې د راتلونکي ټولو وختونو دپاره به وی. (۱۳) هغه او د هغه اولاد به د همېشه دپاره امامان مقررولې شي، ځکه چې هغه په ما باندې غېرت وکړو او د بنی اسرائیلو د گناه کفاره یې ادا کړه. (۱۴) کوم سرې چې د میدیاني ښځې سره وژلې شوې وو د هغه نوم زمری وو، هغه د سلو زوی وو، چې د شمعون په قبیلې کښې د یو خاندان مشر وو. (۱۵) د هغه ښځې نوم کزبی وو. د هغې پلار صور، د میدیاني قبیلو د یوې قبیلې مشر وو. (۱۶) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۱۷) ”په میدیانیانو حمله وکړه او هغوی تباه کړه، (۱۸) د هغه بد عمل په وجه، چې په فعور کښې یې په دوکه په تاسو باندې عبادت وکړو او د کزبی په وجه، چې هغه د وبا په وخت په فعور کښې وژلې شوې وه.“

دوېمه مردم شماری

۲۶ (۱) د ویا نه پس مالک خدای موسی او د هارون زوی الی عزر ته وفرمائیل چې، (۲) ”د بنی اسرائیلو د ټول قوم د کورنو په مطابق مردم شماری وکړئ، د هغو ټولو سړو چې عمر یې شل کاله یا د دې نه زیات وی او چې جنگ کولې شي.“ (۳) - (۴) موسی او الی عزر هم هغه شان وکړل او د دې عمر ټول سړي یې راوغوښتل. هغوی د اردن سیند نه پورې یريحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو کښې راغونډ شول. دا هغه اسرائیلیان وو چې د مصر ملک نه وتلي وو، (۵) د یعقوب د مشر زوی روبین په قبيله کښې دا قبیلې وې، حنوک، فلو، (۶) حصرون او کرمی. (۷) دوی په شمېر کښې درې څلوېښت زره اووه سوه او دېرش سړي وو. (۸) د فلو په اولاد کښې ایاب (۹) او د هغه زامن نمواېل، داتن، ابیرام وو. دا هغه داتن او ابیرام وو کوم چې قوم خوښ کړی وو. هغوی د موسی او هارون مخالفت وکړو او د قورح په قبيله کښې شامل شول، کله چې هغوی د مالک خدای خلاف بغاوت وکړو. (۱۰) نو زمکه وچاودله او هغوی یې تېر

کړل او کله چې اور دوه نیم سوه سپری تباہ کول نو هغوی هم د قورح او د هغه د ملګرو سره مړه شول، دا د خلقو دپاره د خبرداری یوه نښه شوه. (۱۱) خو د قورح اولاد نه وو وژلې شوې. (۱۲) د شمعون په قبيله کښې دا قبیلې وې، نواېل، یمین، یکین، (۱۳) زارح او ساؤل. (۱۴) دا قبیلې په شمېر کښې دوویشته زره او دوه سوه سپری وو. (۱۵) د جاد په قبيله کښې دا قبیلې وې، صفونی، حجی، سونی، (۱۶) ازنی، عیری، (۱۷) ارودی او ارلی. (۱۸) دا قبیلې په شمېر کښې څلوېښت زره او پینځه سوه سپری وو. (۱۹-۲۱) د یهوداه په قبيله کښې دا قبیلې وې، سیله، فارص، زارح، حصرون او حمول. د یهوداه دوه زامن عیر او اونان، د کنعان په ملک کښې مړه شوی وو. (۲۲) دا قبیلې په شمېر کښې شپږ اويا زره او پینځه سوه سپری وو. (۲۳) د یساکار په قبيله کښې دا قبیلې وې، تولع، فوه، (۲۴) یسوب او سمرون. (۲۵) دا قبیلې په شمېر کښې څلور شپېته زره او درې سوه سپری وو. (۲۶) د زیولون په قبيله کښې دا قبیلې وې، سرد، ایلون او یحلی اېل. (۲۷) دا قبیلې په شمېر کښې شپېته زره او پینځه سوه سپری وو. (۲۸) د یوسف قبیلې، د هغه دوه زامن منسی او افرائیم وو. (۲۹) دا د منسی د قبیلې اولاد دی، د منسی زوی مکیر د جلعاد قبیلې پلار نیکه جوړ شو، (۳۰) دا د جلعاد قبیلې دی، د یعزر قبيله، د حالق قبيله، (۳۱) اسری اېل، شکم، (۳۲) سمیدع او حفر. (۳۳) د حفر د زوی صلافحاد زامن نه وو، صیرف لویه یې وې، د هغوی نومونه دا دی، محلاه، نوعاه، حجاله، ملکاه او ترصاه. (۳۴) دا قبیلې په شمېر کښې دوه پنځوس زره او اووه سوه سپری وو. (۳۵) د افرائیم په قبيله کښې دا قبیلې وې، سوتلح، بکر او تحن. (۳۶) د عیران قوم د سوتلح اولاد وو. (۳۷) د افرائیم د قبیلې د قبیلو په شمېر کښې دوه دېرش زره او پینځه سوه سپری وو. دا قبیلې د یوسف اولاد دی. (۳۸) دا د بنیامین قبیلې، قبیلې دی، بالع، اشبیل، اخیرام، (۳۹) سفوفام او حوفام. (۴۰) د ارد او نعمان قبیلې د بالع اولاد دی. (۴۱) دا قبیلې په شمېر کښې پینځه څلوېښت زره او شپږ سوه سپری وو. (۴۲-۴۳) د سوحام قبيله کوم چې په شمېر کښې څلور شپېته زره او څلور سوه سپری وو دا دان د نسل نه وو. (۴۴) د آشر په قبيله کښې دا قبیلې وې، یمنه، اسوی او بریعا. (۴۵) د حبر او ملکی اېل قبیلې د بریعا اولاد وو. (۴۶)

د آشر يوه لور وه چې نوم يې سره وو. (٤٧) په دې قبيلو كښې د سړو شمېر درې پنځوس زره او څلور سوه وو. (٤٨) د نفتالې په قبيله كښې دا قبيلې وې، يحزى ايل، جونى، (٤٩) يصر او سليم. (٥٠) په دې قبيلو كښې د سړو شمېر پينځه څلوېښت زره او څلور سوه وو. (٥١) ټول اسرائيليان په شمېر كښې شپږ لاکه يو زر اووه سوه او دېرش سړى وو. (٥٢) مالک خدائ موسى ته وفرمائيل، (٥٣) ”د ميراث په توگه هغه زمكه په قبيلو باندې د سړو د شمېر په مطابق تقسيم كړئ. (٥٤) - (٥٦) پچه ورباندې واچوئ او هغه زمكه تقسيم كړئ، غټې قبيلې ته زيات ميراث وركړئ او وړې قبيلې ته لږه زمكه وركړئ.“ (٥٧) د ليوى اصلى قبيلې دا دى، د جيرسون قبيله، قُهاټ او مزارى. (٥٨) د هغوى په اولاد كښې دا وړې قبيلې هم شاملې دى، لېنى، حبرون، محلى، موشى او قورح. قُهاټ د عُمَرام پلار وو، (٥٩) هغه د ليوى لور يوكبد واده كړې وه، چې هغه په مصر كښې پېدا شوې وه. د هغې نه د عُمَرام دوه زامن، هارون او موسى او يوه لور مريم پېدا شوه. (٦٠) د هارون دا څلور زامن وو، ندب، ابيهو، الى عزرا او اِتمر. (٦١) ندب او ابيهو په هغه وخت ووژلې شول كله چې هغوى مالک خدائ ته هغه اور پېش كولو كوم چې خدائ پاك ته قبول نه وو. (٦٢) د نرانو ليويانو شمېر درويشت زره وو چې د هغوى عُمريوه مياشت يا د دې نه زيات وو. هغوى د نورو بنى اسرائيلو نه جدا وشمېرلې شول، ځكه چې هغوى ته د بنى اسرائيلو په مينځ كښې جائيداد نه ملاوېدو. (٦٣) دا ټولې قبيلې موسى او الى عزرا په هغه وخت وشمېرلې چې د اُردن سيند نه پورې يريحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو كښې يې د بنى اسرائيلو مردم شماری وكړه. (٦٤) په دې سړو كښې يو كس هم نه وو چې د سينا په بيا بان كښې موسى او هارون په وړومبى مردم شماری كښې شمېرلى وو. (٦٥) مالک خدائ فرمائيلې وو چې هغوى ټول به په صحرا كښې مړه شى، نو د يَفْنه د زوى كالب او د نون زوى يشوع نه بغير ټول مړه شول.

١ محلاه، نوعاه، حجلاه، ملكاه او ترِضاه د صِلافحاد لونه وې چې هغه زوى د جفر، زوى د جلعاد، زوى د مكير، زوى د منسى، زوى د يوسف وو. ٢ هغوى لارې او د موسى، د الى عزرا امام، د مشرانو او د ټول قوم په مخكېني د مالِك خُداى د حضور د خېمې په خوله كېني ودرېدلې او وې وئيل، ٣ ”زمونږ پلار په صحرا كېني مړ شو، د هغه زامن نشته، خو هغه د قورح د قبيلې نه نه وو، چا چې د مالِك خُداى خلاف بغاوت كړې وو، هغه د خپلې گناه په وجه مړ شوى وو. ٤ چې د هغه زامن نشته، نو د هغه نوم دې ولې د بنى اسرائيلو نه ختم شى؟ مونږ له هم لكه زمونږ د پلار د خپلوانو په شان جائيداد راکړئ.“ ٥ نو موسى د هغوى مسئله مالِك خُداى ته پېش كړه، ٦ او مالِك خُداى هغه ته وفرمائيل، ٧ ”د صِلافحاد لونه ټيك وائى، هغوى له د هغوى د پلار د خپلوانو په شان جائيداد وركړه. او د خپل پلار جائيداد دې هغوى ته ملاو شى. ٨ او ته خامخا بنى اسرائيلو ته ووايه چې د كوم سړى زوى نه وي او مړ شى، نو د هغه لور ته به جائيداد په ميراث كېني ملاوېږي. ٩ كه د هغه لونه نه وي، نو ميراث به يې د وروڼو وي. ١٠ كه د هغه وروڼه نه وي، نو ترورنه به يې ميراث اخلى. ١١ كه د هغه وروڼه يا ترورنه هم نه وي، نو بيا به د هغه نږدې خپلوان د هغه ميراث اخلى او دا به د هغوى د خپل جائيداد په شان وي. اسرائيليان به دا د قانون په توگه مني، څنگه چې ما، مالِك خُداى تاسو له حُكم دركړې دى.“

د حضرت يشوع د بنى اسرائيلو د مشر په توگه مقرر كېدل

١٢ مالِك خُداى موسى ته وفرمائيل، ”د عباړيم غرونو ته وخېژه او هغه ملك ته وگوره كوم چې زه بنى اسرائيلو له وركوم. ١٣ كله چې ته هغه وگورې، نو د هارون په شان به ته هم مړ شې، ١٤ ځكه چې تاسو دواړو د صين په صحرا كېني زما د حُكم نه بغاوت كړې وو. كله چې ټول قوم زما خلاف په مريبه كېني وغورېدو، د هغوى په مخكېني

تاسو زما مقدس طاقت څرگند نه کړو. “مريبه په قادس کښې د صين په صحرا کښې يوه چينه ده. (۱۵) موسی مالک خدای ته سوال وکړو، (۱۶) ”مالکه خدایه، ته خدای پاک یې، هر څيز له ساه ورکونکې یې، زه دا سوال کوم چې یو داسې سرې مقرر کړه چې د دې قوم لار ښودنه کوی (۱۷) او په جنگ کښې یې مشری کوی، نو ستا قوم به د داسې گډو په شان نه وی چې شپون یې نه وی. (۱۸) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ”د نون زوی یشوع بوځه ځکه چې هغه قابل سرې دې او خپل لاسونه د هغه په سر کېږده چې ستا ذمه واری ورته حواله شی. (۱۹) هغه د الی عزرا امام په مخکښې ودروله او د ټول قوم په مخکښې هغه له مشری ورکړه. (۲۰) ته هغه له څه خپل اختیارات هم ورکړه، چې ټول اسرائیلیان د هغه تابعداري کوی. (۲۱) د فېصلي کولو دپاره به هغه د الی عزرا امام نه مشوره اخلي او الی عزرا به اوریږي او تمیم زما رضا معلومولو دپاره استعمالوی. نو الی عزرا به د یشوع او د بنی اسرائیلو د ټول قوم په هر څيز کښې لار ښودنه کوی. (۲۲) موسی هم هغه شان وکړل چې څنگه مالک خدای ورته حکم کړی وو. هغه یشوع، د الی عزرا امام او د ټول قوم په مخکښې ودرولو. (۲۳) چې څنگه مالک خدای حکم کړی وو، موسی خپل لاسونه د یشوع په سر کېښودل او خپله مشری یې ورکړه.

مقررې شوې نذرانې

۲۸ (۱) مالک خدای موسی ته حکم وکړو، (۲) ”بنی اسرائیلو له حکم ورکړه چې خدای پاک ته په مقرر وختونو باندې په اور تیارېدونکې نذرانې پېش کوی، د دې خوشبو په مالک خدای ښه لگی. (۳) دا په اور تیارېدونکې نذرانې دی چې مالک خدای ته پېش کیږي، د هرې ورځې سوزېدونکې نذرانې دپاره، دوه یو کلن گډوړی چې هیڅ عېب په کښې نه وی. (۴) وږومبې گډوړې په سحر کښې پېش کوي او دوهم په ماښام کښې، (۵) هر یو به د یو کلو اوږو د غلې نذرانې سره پېش کیږي، چې یو لیتر د زیتونو ښه تېل ورسره گډ وي. (۶) دا د هرې ورځې نذرانه ده چې پوره سوزولې شی، کومه

چې مخکېنې د سینا په غره باندې په اور تیارېدونکې نذرانې په توګه پېش شوې وه، د دې خوشبو په مالک خدای باندې ښه لګی. (۷) د څښلو نذرانې په توګه د وړومبۍ ګډوډۍ سره، یو لیتر مے به په قربانګاه باندې تویولې شې. (۸) په ماښام کېنې هغه دویم ګډوډۍ پېش کړې، چې څنګه په سحر کېنې پېش شوې وو. دا به د دې د څښلو نذرانې سره پېش کېږي. دا هم یوه په اور تیارېدونکې نذرانه ده، د دې خوشبو په مالک خدای باندې ښه لګی.

د سبت د ورځې نذرانه

(۹) د سبت په ورځ دوه یو کلن ګډوډۍ چې هیڅ عېب په کېنې نه وي، د غلې نذرانې په توګه دوه کلو اوږه چې د زیتونو تېل ورسره ګډ وي او د څښلو نذرانه پېش کړې. (۱۰) دا د هر سبت ورځې سوزېدونکې نذرانه د هرې ورځې د سوزېدونکې او د څښلو نذرانې نه علاوه ده.

د میاشتې د وړومبۍ ورځې نذرانه

(۱۱) د هرې میاشتې په شروع کېنې مالک خدای ته یوه سوزېدونکې نذرانه پېش کوي، دوه سخی، یو ګډ، اووه یو کلن ګډوډۍ، چې په هر یو کېنې هیڅ عېب نه وي. (۱۲) د غلې نذرانې په توګه، اوږه پېش کړې چې د زیتونو تېل ورسره ګډ وي، د هر یو سخی سره درې کلو اوږه، دوه کلو د ګډ سره، (۱۳) او یو کلو د هر یو ګډوډۍ سره. دا سوزېدونکې نذرانې په اور تیارېدونکې نذرانې دي، د دې خوشبو په مالک خدای ښه لګی. (۱۴) د څښلو صحیح نذرانه د هر یو سخی سره دوه لیتره مے دی، یو نیم لیتر به د ګډ سره وي او یو لیتر به د هر یو ګډوډۍ سره وي. دا اصول د سوزېدونکې نذرانې دپاره د ټول کال د هرې میاشتې د وړومبۍ ورځې دپاره دی. (۱۵) او یو چپلې د ګناه د نذرانې په توګه مالک خدای ته پېش کړې، دا به د هرې ورځې د سوزېدونکې نذرانې او د څښلو د نذرانې

د پتیرې روتی د اختر نذرانې

﴿١٦﴾ د وړومبۍ میاشتي په څوارلسمه ورځ به د مالک خدای په درناوی کښې د فسحې اختر کولې شی. ﴿١٧﴾ د دې میاشتي په پینځلسمه ورځ به اختر شروع کیږي چې اووه ورځې به وی، چې په دې دوران کښې به صرف پتیره روتی خوړلې شی. ﴿١٨﴾ د اختر په وړومبۍ ورځ به تاسو د عبادت دپاره راغونډېږئ او هیڅ کار به نه کوئ. ﴿١٩﴾ په اور تیارېدونکې نذرانې په توګه مالک خدای ته یوه سوزېدونکې نذرانه پېش کوئ یعنې دوه سخی، یو ګډ او اووه یو کلن ګډوړی، چې په دې کښې هم څه عېب نه وی. ﴿٢٠﴾ د غلې صحیح نذرانه پېش کوئ چې په هغه اوږو کښې د زیتونو تېل ګډ وی، درې کلو د هر یو سخی سره، دوه کلو د ګډ سره، ﴿٢١﴾ او یو کلو د هر یو ګډوړی سره. ﴿٢٢﴾ د ګناه نذرانې په توګه یو چپلې هم پېش کوئ، چې د خلقو کفار ه ادا شی. ﴿٢٣﴾ دا ټولې نذرانې د هر سحر د سوزېدونکې نذرانې نه علاوه پېش کوئ. ﴿٢٤﴾ هم دغه شان، اووه ورځې مالک خدای ته په اور تیارېدونکې نذرانې پېش کوئ، دا خوشبو په هغه باندې ښه لګي. دا د هرې ورځې سوزېدونکې نذرانې او د څښلو نذرانې نه علاوه پېش کوئ. ﴿٢٥﴾ په اوومه ورځ د عبادت دپاره رایوځای کېږئ او کار مه کوئ.

د لو کولو اختر نذرانه

﴿٢٦﴾ د لو کولو اختر په وړومبۍ ورځ، کله چې تاسو د نوې غلې نذرانه مالک خدای ته پېش کوئ، نو تاسو به د عبادت دپاره راجمع کېږئ او هیڅ کار به نه کوئ. ﴿٢٧﴾ یوه سوزېدونکې نذرانه پېش کوئ چې د هغې خوشبو په مالک خدای باندې ښه لګي یعنې دوه سخی، یو ګډ او اووه یو کلن ګډوړی، چې هیڅ عېب په کښې نه وی. ﴿٢٨﴾ د غلې صحیح نذرانه پېش کوئ چې په اوږو کښې یې د زیتونو تېل ګډ وی یعنې درې کلو د هر

يو سخی سره، دوه کلو د گډ سره، (۲۹) او يو کلو د هر يو گډوړی سره. (۳۰) د گناه نذرانې په توگه يو چبلې هم پېش کوئ، چې ستاسو د خلقو کفاره ادا شي. (۳۱) د هرې ورځې د سوزېدونکې نذرانې او د غلې د نذرانې نه علاوه به تاسو دا نذرانې او د څښلو نذرانه پېش کوئ. او ياد ساتئ چې دا ځناور بې عېبه وي.

د نوى کال د اختر نذرانې

۲۹ (۱) د اوومې مياشتې په وړومبۍ ورځ به تاسو د عبادت دپاره راغونډېږئ او په دې ورځ به هيڅ کار نه کېږي. په هغه ورځ به بيگل وغږېږي. (۲) مالک خدائ ته يو سوزېدونکې نذرانه پېش کړئ، د دې خوشبو په مالک خدائ باندې ښه لگي، يو سڅۍ، يو گډ، اووه يو کلن گډوړی، چې په يو کښې هم هيڅ عېب نه وي. (۳) د اوږو صحيح نذرانه پېش کوئ چې د زيتونو تېل ورسره گډ وي يعنې درې کلو د سخی سره او دوه کلو د گډ سره، (۴) او يو کلو د هر يو گډوړی سره. (۵) د گناه نذرانې په توگه يو چبلې هم پېش کوئ نو په دې سره د خپل ځان کفاره ادا کوئ. (۶) او دا نذرانې د مياشتې د وړومبۍ ورځې او د هرې ورځې د سوزېدونکې نذرانې او د غلې نذرانې نه علاوه پېش کوئ، او د هرې ورځې سوزېدونکې نذرانه ورسره د دې د غلې نذرانه او د څښلو نذرانه. په اور تيارېدونکې د دې نذرانو خوشبو په مالک خدائ باندې ښه لگي.

د کفارې د ورځې نذرانې

(۷) د اوومې مياشتې په لسمه ورځ د عبادت دپاره راغونډېږئ، هيڅ څيز به نه خورئ او نه به څه کار کوئ. (۸) مالک خدائ ته يوه سوزېدونکې نذرانه پېش کوئ، د دې خوشبو په هغه باندې ښه لگي، يو سڅۍ، يو گډ، اووه يو کلن گډوړی، چې په يو کښې هم هيڅ عېب نه وي. (۹) د غلې دانې صحيح نذرانه پېش کوئ چې په اوږو کښې د زيتونو تېل

ورسره گډ وی، درې کلو اوږه د سخی سره، دوه کلو د گډ سره، (۱۰) او یو کلو د هر یو گډوړی سره. (۱۱) د گناه نذرانې په توگه یو چبله هم پېش کوئ، د هغې نه علاوه کوم چبله چې د کفارې دپاره پېش شوې وی او د هرې ورځې نذرانه د هغې د غلې نذرانې او د څښلو نذرانې سره.

د جونگرو د اختر نذرانې

(۱۲) د اوومې میاشتې په پینځلسمه ورځ د عبادت دپاره راغونډېږئ. د مالک خدای په درناوی کښې اووه ورځې دا اختر کوئ او هیڅ کار مه کوئ. (۱۳) په وړومبۍ ورځ په اور تیارېدونکې نذرانه مالک خدای ته پېش کوئ، د دې خوشبو په هغه باندې ښه لگي، دیارلس سخی، دوه گډان او څوارلس یو کلن گډوړی، چې په یو کښې هم هیڅ عېب نه وی. (۱۴) د غلې صحیح نذرانه پېش کوئ چې په اوږو کښې ورسره د زیتونو تېل گډ وی، درې کلو اوږه د هر یو سخی سره، دوه کلو د هر یو گډ سره، (۱۵) او یو کلو د هر یو گډوړی سره. (۱۶) د هرې ورځې سوزېدونکې نذرانې، د غلې نذرانې او د څښلو نذرانې نه علاوه د گناه نذرانې په توگه یو چبله هم پېش کوئ. (۱۷) په دویمه ورځ دولس سخی، دوه گډان او څوارلس یو کلن گډوړی پېش کړئ، چې په یو کښې هم هیڅ عېب نه وی. (۱۸-۱۹) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوئ چې کومې د وړومبۍ ورځې دپاره وی. (۲۰) په درېیمه ورځ یوولس سخی، دوه گډان او څوارلس یو کلن گډوړی پېش کړئ، چې په یو کښې هم هیڅ عېب نه وی. (۲۱-۲۲) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوئ چې کومې د وړومبۍ ورځې دپاره وی. (۲۳) په څلورمه ورځ لس سخی، دوه گډان او څوارلس یو کلن گډوړی پېش کړئ، چې په یو کښې هم هیڅ عېب نه وی. (۲۴-۲۵) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوئ چې کومې د وړومبۍ ورځې دپاره وی. (۲۶) په پینځمه ورځ نهه سخی، دوه گډان او څوارلس یو کلن گډوړی پېش کړئ، چې په یو کښې هم هیڅ عېب نه وی. (۲۷-۲۸) د دې سره هغه نورې ټولې نذرانې پېش کوئ چې کومې د وړومبۍ ورځې دپاره وی. (۲۹) په شپږمه ورځ اته سخی، دوه گډان او څوارلس یو کلن

گڏوڙي پېش ڪري، ڇي په يو ڪښي هم هيڻ عېب نه وي. (۳۰-۳۱) د دې سره هغه نورې ٽولي نذراني پېش ڪوي ڇي ڪومي د وږومي ورځي دپاره وي. (۳۲) په اوومه ورځ اووه سخي، دوه گڏان او څوارلس يو ڪلن گڏوڙي قرباني ڪري، ڇي په يو ڪښي هم هيڻ عېب نه وي. (۳۳-۳۴) د دې سره هغه نورې ٽولي نذراني پېش ڪوي ڇي ڪومي د وږومي ورځي دپاره وي. (۳۵) په اتمه ورځ د عبادت دپاره راغونڊپوي او هيڻ ڪار مه ڪوي. (۳۶) په اور تياريدونڪي نذراني په توگه يوه سوزيدونڪي نذرانه مالڪ خدائي ته پېش ڪري، د دې خوشبو په هغه باندې بنه لگي، يو سخي، يو گڏ، اووه يو ڪلن گڏوڙي، ڇي په يو ڪښي هم هيڻ عېب نه وي. (۳۷-۳۸) د دې سره هغه نورې ٽولي نذراني پېش ڪوي ڇي ڪومي د وږومي ورځي دپاره وي. (۳۹) دا اصول د سوزيدونڪي نذراني، د غلي داني نذراني، د خېلو نذراني او د سلامتي نذراني دپاره دي ڇي تاسو يي مالڪ خدائي ته په خپلو مقررو اخرونو ڪښي پېش ڪوي. دا د هغه نذرانو نه علاوه دي ڇي تاسو يي د يوې منبستي د پوره ڪېدو د نذرانو يا د رضاڪارانه نذرانو په توگه وركوي. (۴۰) نو موسيٰ بنی اسرائیلو ته هغه هر څه وفرمائيل ڇي مالڪ خدائي هغه ته د څه حڪم ڪري وو.

د منبستي منلو په حقله اصول

۳۰ (۱) موسيٰ د بنی اسرائیلو د قبيلو مشرانو ته دا اصول وښودل. (۲) ڪله ڇي يو سره مالڪ خدائي ته د منبستي په توگه څه څيز ومني يا سخت قسم وځوري، نو هغه به خپله وعده نه ماتوي او خامخا به يي پوره ڪوي. (۳) ڪله ڇي يوه جيني د پلار په ڪور ڪښي اوسيږي او منبسته ومني ڇي يو څيز به مالڪ خدائي له وركوي يا د څه څيز نه د ځان ساتلو وعده وڪري، (۴) هغه به خامخا هغه هر څه ڪوي ڇي هغي ڪومه منبسته منلي وي يا يي وعده ڪري وي خو ڪه د هغي پلار ترې نه خبر شي او څه اعتراض وڪري نو بيا به يي نه پوره ڪوي. (۵) خو ڇي ڪله يي پلار خبر شي او ڪه ورته ووائي ڇي دا وعده مه پوره ڪوه، نو د هغي دپاره ضروري نه ده ڇي دا وعده پوره ڪري. مالڪ خدائي

به هغه معاف کړی، ځکه چې پلار یې د دې د پوره کولو نه منع کړه. (۶) که یوه ناوله شوې بڼه یوه منښته ومنی، قصداً یا په بې خیالی کښې، یا وعده وکړی چې د څه څیز نه به ځان ساتی او بیا واده شی، (۷) نو هغې چې کومه منښته منلې وی یا یې وعده کړې وی نو هغه به خامخا پوره کوی خو که د هغې خاوند ترې نه خبر شی او څه اعتراض وکړی نو هغه به نه پوره کوی. (۸) خو که خاوند یې خبر شی او د هغه وعده پوره کولو نه یې منع کړی، نو د هغې دپاره دا ضروری نه ده چې دا وعده پوره کړی. مالک خدای به هغه معاف کړی. (۹) یوه کونډه یا طلاقه بڼه به خامخا خپل قسم پوره کوی. (۱۰) که یوه واده شوې بڼه یوه منښته ومنی، (۱۱) نو هغه به خامخا هغه هر څه کوی چې هغې منښته منلې وی. که خاوند یې خبر شی او څه اعتراض وکړی نو بیا به یې نه پوره کوی. (۱۲) خو که خاوند یې خبر شی او هغه د وعده پوره کولو نه منع کړی، نو ضروری نه ده چې دا وعده پوره کړی. مالک خدای به هغه معاف کړی، ځکه چې د هغې خاوند د دې قسم د پوره کولو نه منع کړې ده. (۱۳) د هغې خاوند دا حق لری چې هغې له دې لوظونو پوره کولو اجازت ورکړی یا ورنه کړی. (۱۴) خو که، د ورځې د تېرېدو نه پس، هغه د دې قسم نه خبر شی او څه اعتراض ونه کړی، نو هغه دې خامخا هغه هر څه وکړی چې د څه یې قسم یا وعده کړې وی. ځکه چې په کومه ورځ هغه خبر شو نو څه اعتراض یې ونه کړو نو قسم دې خامخا پوره کړی. (۱۵) خو که وروستو یې خاوند د خپلې خبرې نه واورېدو، نو د دې قسم ماتولو سزا به د هغې خاوند ته ملاو شی. (۱۶) دا هغه اصول دی کوم چې مالک خدای موسی ته وښودل کوم چې د هغه قسمونو د خوړلو په حقله دی چې یوه پېغله چې د خپل پلار په کور کښې اوسېږی یا یې یوه واده شوې بڼه وځوری.

د میدیانیانو خلاف جنگ

۳۱ (۱) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲) ”د بنی اسرائیلو سره چې میدیانیانو

خه کړی ؤو د هغې بدل ترې نه واخله. کله چې ته دا وکړې نو مړ به شې. (۳) نو موسیٰ خلقو ته وفرمائیل، ”د جنگ دپاره تیار شئ، چې تاسو په میدیانیانو حمله وکړئ او د هغوی نه د مالک خدای بدله واخلي. (۴) د بنی اسرائیلو د هرې قبیلې نه زر کسان د جنگ دپاره ولېږئ.“ (۵) نو د هرې قبیلې نه زر زر سړی خوښ کړی شول، دولس زره سړو د جنگ دپاره ملا وتړله. (۶) موسیٰ هغوی د الی عزرا امام زویٰ فینحاس د مشرۍ لاندې جنگ له ولېږل، هغه د مقدسو سامانونو او د بیگلو ذمه واری واخستله چې د اشارو دپاره غږولې شول. (۷) هغوی په میدیانیانو باندې حمله وکړه، هم هغه شان چې مالک خدای حکم کړی وو او ټول سړی یې ووژل، (۸) سره د پینځو میدیانیانو بادشاهانو چې دا ؤو، یعنې ایوی، رقم، صور، حور او ربع. هغوی د بعور زویٰ بلعام هم ووژلو. (۹) بنی اسرائیلو د میدیانیانو ښځې او ماشومان ونيول، د هغوی څاروی او رمې یې بوتلې، ټول مال یې ورله لوټ کړو، (۱۰) او د هغوی ټول ښارونه او خېمې یې وسوزولې. (۱۱) هغوی ترې نه هغه ټول مال غنیمت یوړو چې کوم یې نیولې وو، په دې کښې قېدیان او ځناور هم ؤو، (۱۲) او موسیٰ، الی عزرا او د بنی اسرائیلو ټول قوم له یې راوړل، چې هغوی د اردن سیند نه پورې یريحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو کښې ؤو.

د لښکر راواپس کېدل

(۱۳) موسیٰ، الی عزرا او د قوم ټول مشران لاړل چې د کېمپ نه بهر د لښکر سره ملاتړ شي. (۱۴) موسیٰ هغه آفسرانو ته سخت غصه وو، چې د سلگونو او زرگونو مشران ؤو او د جنگ نه راواپس شوی ؤو. (۱۵) موسیٰ د هغوی نه تپوس وکړو، ”تاسو دا ټولې ښځې ولې ژوندۍ پرېښودلې دی؟ (۱۶) یاد ساتئ چې زنانو د بلعام په نصیحت عمل وکړو او په فعور کښې یې خلق د مالک خدای نافرمانه کړل، او د دوی په وجه د مالک خدای په خلقو وبا راغله. (۱۷) نو اوس ټول هلکان ووژنئ او ورسره هغه ښځې هم ووژنئ چې پېغلې نه وی، (۱۸) خو د ځان دپاره هغه ټولې جینکې او ښځې ژوندۍ پرېږدئ چې نا

واده کړی وی. (۱۹) نو ستاسو هر یو کس چې څوک یې وژلې وی یا د یو مړی سره لگېدلې وی نو هغه به اووه ورځې د خېمو نه بهر ایسارېږي. په درېمه او په اوومه ورځ به خپل ځانونه او هغه ښځې پاکې کړي چې کومې مړيولې دي. (۲۰) تاسو به خپلې ټولې کپړې او څرمنې، د چپلو ټولې وړې او د لرګي نه جوړ شوې هر څیز پاک کړئ. (۲۱) الی عزرا امام هغه سړو ته وفرمائیل کوم چې د جنگ نه راواپس شوی وو، ”دا هغه اصول دي چې مالک خدای یې موسی ته حکم کړی وو. (۲۲-۲۳) کوم څیز چې نه سوزېږي، لکه سره زر، سپین زر، زېر، اوسپنه، قلائی، یا سیکه، نو د پاکوالي دپاره به د اور نه تېرولې شي. نور ټول څیزونه به د پاکوالي د اوبو په ذریعه پاکولې شي. (۲۴) په اوومه ورځ به تاسو خامخا خپلې جامې وینځئ، بیا به تاسو پاک شي او خېمو ته به ننوتلې شي.“

د مال غنیمت تقسیمېدل

(۲۵) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲۶) ”ته او الی عزرا د قوم د نورو مشرانو سره، هغه ټول څیزونه وشمېرئ چې کوم نيولې شوی دی، سره د قېديانو او ځناورو. (۲۷) څه څیز چې نيولې شوی وی هغه په دوه برابرې حصو کښې تقسیم کړئ، یوه حصه به د هغو کسانو دپاره وي چې جنگ له تلي وی او یوه حصه به د نور قوم وي. (۲۸) د هغه کسانو د حصې نه چې جنگ له تلي وی، د هر پینځه سوو قېديانو، څاروو، خرو، گېو او د چپلو نه په هر پینځه سوو کښې یو د مالک خدای دپاره جدا کړئ. (۲۹) دا الی عزرا امام له د مالک خدای دپاره د خاص نذرانې په توګه ورکړئ. (۳۰) کومه حصه چې نورو خلقو له ورکړې شوی وی د هغې نه، د هر پنځوسو قېديانو، څاروو، خرو، گېو او د چپلو نه د هر پنځوسو نه یو جدا کړئ. دا هغه لیویانو له ورکړې چې د مالک خدای د خېمې د خیال ساتلو ذمه وار دی.“ (۳۱) موسی او الی عزرا هم هغه شان وکړل چې څنګه مالک خدای حکم کړی وو. (۳۲-۳۵) دا هغه څه دي چې جنگ له تلو کسانو قبضه

کړی ؤو، د دې نه علاوه یې څه د خپلو ځانونو دپاره هم پرېښی ؤو، شپږ لاکه او پینځه اويا زره گډې او چېلې، دوه اويا زره څاروی، یو شپېته زره خره او دوه دېرش زره پېغلې چې نا واده شوې وې. (۳۶-۴۰) کوم کسان چې جنگ له تلی ؤو د هغوی نیمه حصه درې لاکه اووه دېرش زره او پینځه سوه گډې او چېلې وې، د دې نه د مالک خدای په برخه کښې شپږ سوه او پینځه اويا ؤو، شپږ دېرش زره څاروی د هغه کسانو دپاره چې جنگ له تلی ؤو چې د دې نه د مالک خدای په برخه کښې دوه اويا ؤو، دېرش زره او پینځه سوه خره د جنگ والا کسانو دپاره ؤو، د دې نه د مالک خدای په برخه کښې یو شپېته ؤو، او شپاړس زره پېغلې د هغه کسانو دپاره وې چې جنگ له تلی ؤو، چې د دې نه د مالک خدای په برخه کښې دوه دېرش وې. (۴۱) نو موسیٰ الی عزز له دا برخه د مالک خدای دپاره د خاص برخې په توگه ورکړه، هم هغه شان چې څنگه مالک خدای حکم کړی وو. (۴۲-۴۴) د قوم حصه هم هغه هومره وه چې څومره د هغه کسانو وه چې جنگ له تلی ؤو، درې لاکه اووه دېرش زره او پینځه سوه گډې او چېلې، شپږ دېرش زره څاروی، دېرش زره او پینځه سوه خره او شپاړس زره پېغلې. (۴۷) د دې حصې نه موسیٰ د هر یو پنځوسو قېدیانو او ځناورو نه یو یو واخستلو او چې څنگه مالک خدای فرمائیلي ؤو هم هغه شان یې دا لیویانو له ورکړل چې هغوی د مالک خدای د خېمې د خیال ساتلو ذمه وار ؤو. (۴۸) بیا هغه آفسران موسیٰ له لاپل کومو چې د لښکر مشری کړې وه (۴۹) او موسیٰ ته یې ووئیل، ”صاحب، مونږ د جنگ والا کسان وشمېرل کوم چې زمونږ د مشرۍ لاندې ؤو او یو سړی هم په کښې کم نه دی. (۵۰) نو مونږ د سرو زرو کالی، بنګړی، کړې، گوتمې، والی او هارونه راوړو چې مونږ هر یو کس اخستی دی. او مونږ یې مالک خدای ته د خپل ژوند په کفاره کښې پېش کړو، چې هغه مو بچ کړی.“ (۵۱) موسیٰ او الی عزز ترې نه هغه ټول سره زر او کالی واخستل. (۵۲) د آفسرانو پېش کړی شوې برخه تقریباً دوه سوه کلو وه. (۵۳) چې کوم کسان آفسران نه ؤو هغوی هغه لوټ شوي مال د ځان دپاره کېښودو. (۵۴) نو موسیٰ او الی عزز امام هغه سره زر خېمې ته یوړل، چې د بنی اسرائیلو د یادگیرنې دپاره د مالک خدای په حضور

د اردن نمرخاته طرف ته قبیلې

۳۲

د روبین او جاد قبیلې سره پېر څاروی ؤو. کله چې هغوی ولیدل چې د یعزیر او جلعاد زمکه د څاروو دپاره ښه وه، (۲) نو هغوی موسی، الی عزرا او د قوم نورو مشرانو له لارل او ورته یې وویل، (۳) - (۴) ”مالک خدای چې د بنی اسرائیلو په کوم ملک نیولو کښې مدد کړی وو په هغې کښې دا ښارونه ؤو، عطاروت، دیبون، یعزیر، نمراه، حسبون، الی عالی، سبام، نبو او بعون. دا زمکه د څاروو دپاره ښه ده او مونږ سره پېر څاروی دی. (۵) که ستاسو خوښه وی نو مونږ له دا زمکه راکړئ چې زمونږ میراث شی، ځکه چې مونږ ستاسو خدمتگاران یو او مونږ مه مجبوروی چې لار شو او د اردن سیند نه پورې غاړه اوسېږو.“ (۶) موسی ورته وفرمائیل، ”ستاسو وروڼه اسرائیلیان جنگ له روان دی او تاسو دلته ایسارېږئ څه؟ (۷) تاسو د بنی اسرائیلو زړونه ولې راماتوئ چې د اردن سیند نه پورې وځی او هغه ملک ته ننوځی چې کوم مالک خدای ورکړی دی؟ (۸) دغه شان ستاسو پلار نیکه هم کړی ؤو کله چې ما هغوی د قادس برنیع نه ولېږل چې هغه ملک وگوری. (۹) هغوی د اسکال وادی پورې لارل او هغه ملک یې ولیدو، خو چې کله هغوی راواپس شول، نو هغوی د بنی اسرائیلو اراده بدله کړه چې هغه ملک ته ورننه نه وځی کوم چې مالک خدای هغوی له ورکړی وو. (۱۰) مالک خدای په هغه ورځ په قهر وو او یو لوظ یې وکړو، (۱۱) ”دوی زما په لاره روان نه دی، نو زه قسم کوم چې کوم خلق د مصر نه راوتلی دی هغه یو سرې به هم هغه ملک ته ورننه نه وځی چې عمر یې شل کاله یا د دې نه زیات وی چې د کوم ملک لوظ ما د ابراهیم، اسحاق او د یعقوب سره کړی وو. (۱۲) خو صرف د یفنه زوی کالب قنزی او د نون زوی یشوع د زړه د اخلاصه په مالک خدای پسې روان ؤو.“ (۱۳) مالک خدای بنی اسرائیلو ته په قهر وو او څلوېښت کاله یې په بیابان کښې سرگردانه کړی ؤو

تر دې پورې چې هغه ټول نسل مړ شو چا چې مالک خدای نارضا کړې وو. (۱۴) او
 اوس تاسو د خپل پلار نیکه په خدای یو نوې بدکاره نسل راغلی یئ چې د مالک خدای
 سخت قهر په بنی اسرائیلو باندې بیا راولی. (۱۵) د روبین او جاد خلقو که تاسو د هغه د
 لارې نه واوړئ، نو هغه به یو ځل بیا دا ټول خلق په بیابان کښې پرېږدی او تاسو به د
 هغوی د تباهی ذمه وار یئ. (۱۶) هغوی موسی ته نزدې ورغلل او ورته یې وویل، ”اول،
 مونږ له اجازت راکړه چې دلته د خپلو گډو دپاره شپول جوړ کړو او د خپلو ښځو او
 ماشومانو دپاره ښارونه جوړ کړو. (۱۷) بیا به مونږ دې ته تیار یو چې د خپلو بنی
 اسرائیلو سره جنگ له لار شو او حمله وکړو تر دې پورې چې هغه ملک ته یې بوځو چې
 کوم به د هغوی وی. نو په هغه دوران کښې به زمونږ ښځې او ماشومان په هغه پځو
 ښارونو کښې اوسېږي، دا ښارونه به د هغه ملک د خلقو نه د حفاظت دپاره وی. (۱۸)
 مونږ به تر هغه وخت پورې خپلو کورونو ته نه راواپس کیږو چې نورو ټولو بنی اسرائیلو
 ته هغه ملک په میراث کښې حواله شوې نه وی. (۱۹) مونږ به د اردن هغه غاړې نه د
 هغوی هیڅ جائیداد هم نه اخلو، ځکه چې مونږ ته خپله حصه دلته د اردن نمرخاته طرف
 ته ملاو شوې ده. (۲۰) موسی ورته وفرمائیل، ”که تاسو هم دغه شان کوئ چې څنگه
 وایئ، نو دلته د مالک خدای په حضور کښې د جنگ دپاره تلو ته تیار شئ. (۲۱) ستاسو
 د جنگ ټول سړی به د اردن نه پورې وځي او د مالک خدای د حکم لاندې به زمونږ په
 دشمن حمله وکړي ترڅو چې مالک خدای هغوی له شکست ورکړي (۲۲) او هغه ملک
 ونیسي. بیا تاسو راواپس کېدئ شئ، ځکه چې تاسو به د مالک خدای او د خپلو بنی
 اسرائیلو سره ذمه واری پوره کړې وی. نو بیا د مالک خدای په نظر کښې دا ملک
 ستاسو دے. (۲۳) خو که تاسو خپله وعده پوره نه کړه، نو زه تاسو خبروم چې تاسو به
 د مالک خدای خلاف گناه وکړئ. چې دا غلطی ونه کړئ، گنې تاسو ته به د خپلو بدو
 سزا ملاو شي. (۲۴) خپل ښارونه جوړ کړئ او د خپلو گډو دپاره شپول جوړ کړئ، خو
 چې کومه وعده مو کړې وی هم هغه شان وکړئ. (۲۵) د جاد او د روبین سړو وویل،
 ”صاحب، مونږ به هم هغه شان وکړو چې څنگه ته حکم کوې. (۲۶) زمونږ ښځې او

ماشومان او زمونږ څاروی او گډې به دلته د جلعاد په ښار کښې پاتې شې. (۲۷) خو د مالک خدای د حکم لاندې مونږ ټول تیار یو چې جنگ له لار شو. مونږ به د اردن نه پورې واورو او جنگ به وکړو، هم هغه شان چې څنگه تا وفرمائیل. (۲۸) نو موسیٰ الی عزر، یشوع او د بنی اسرائیلو نورو مشرانو له دا حکم ورکړو، (۲۹) ”که د جاد او روبین سړی د اردن نه پورې وځی چې هغوی د مالک خدای په حکم باندې جنگ ته تیار دی او که د هغوی په مدد سره هغه ملک فتح کړی، نو بیا هغوی له د جلعاد زمکه په میراث کښې ورکړی. (۳۰) خو که هغوی د اردن نه پورې نه وځی او ستاسو سره جنگ له لار شې، نو هغوی ته به د زمکې خپله حصه د کنعان په ملک کښې ملاوېږی، لکه څنگه چې تاسو ته ملاوېږی. (۳۱) د جاد او روبین کسانو ورته وویل، ”صاحب، مونږ به هم هغه شان وکړو چې څنگه مالک خدای حکم کړی دی. (۳۲) د هغه د حکم لاندې به مونږ د کنعان ملک ته ورواورو او جنگ له به لار شو، خو زمونږ میراث به د اردن هم دې غاړې ته وی. (۳۳) نو موسیٰ د جاد او روبین او د منسی نیمې قبیلې ته د اموری بادشاه سیحون او د بسن بادشاه عوج ټوله علاقه په حواله کړه، چې په کښې ښارونه او گېرچاپېره ملک هم وو. (۳۴) د جاد قبیلې د دیبون، عطاروت او د عروعر پاڅه ښارونه بیا جوړ کړل. (۳۵) ورسره د عطروت، شوفان، یعزیر، یگبها، (۳۶) د بیت نمره او د بیت هاران ښارونه هم جوړ کړل. د هغې گېرچاپېره یې دېوالونه جوړ کړل او د خپلو رمو د ساتلو دپاره یې ځایونه هم جوړ کړل. (۳۷) د روبین قبیلې دا ښارونه بیا جوړ کړل، حسبون، الی عالی، قریتائم، (۳۸) نبو، بعل معون، (دا نومونه وروستو بدل کړی شول) او سبماه. هغوی چې کوم ښارونه بیا جوړ کړل نو نوی نومونه ورباندې کېښودل. (۳۹) د منسی زوی مکیر قبیلې د جلعاد په ملک حمله وکړه او هغه یې ونیولو او هلته چې کوم اموریان وو هغه یې ترې نه وشرل. (۴۰) نو موسیٰ د مکیر قبیلې له جلعاد ورکړو او هغوی هلته اوسېدل. (۴۱) د منسی قبیلې، یائیر حمله وکړه او څه کلی یې ونیول او د ”یائیر کلی“ نوم یې ورباندې کېښود. (۴۲) نوبح حمله وکړه او د قنات ښار او د دې کلی یې ونیول او خپل نوم ”نوبح“ یې پرې کېښود.

د بنی اسرائیلو د مصر نه موآب ته سفر

۳۳

۱ بنی اسرائیلو د لښکرو په شکل کښې په دې مرحلو کښې سفر وکړو او د موسی او هارون په مشرۍ کښې د مصر نه لاړل. ۲ د مالک خدای په حکم باندې، موسی به هر ځل د هغه ځای نوم لیکلو چرته به چې هغوی خېمې لگولې. ۳ د کال ورومبۍ میاشتې په پینځلسمه ورځ اسرائیلیان د مصر نه لاړل، دا د اول ځل د فسحې اختر پسې ورځ وه. هغوی د رعمسیس ښار نه زړور لاړل چې ټولو مصریانو ورته کتل، ۴ چا چې خپل مشران زامن ښخول چې مالک خدای وژلی وو. ځکه چې مالک خدای د هغوی د معبودانو سره انصاف کړی وو. ۵ اسرائیلیان د رعمسیس ښار نه لاړل او په سکات کښې یې خېمې ولگولې. ۶ بیا هغوی په ایتم کښې خېمې ولگولې چې د صحرا په غاړه دے. ۷ د هغه ځای نه هغوی فی‌خیروت ته واپس شول، چې د بل‌صفون نمرخاته په طرف دے او مجدال ته نزدې یې خېمې ولگولې. ۸ هغوی د فی‌خیروت نه لاړل، د سیند نه پورې وتل او د شور صحرا ته وردننه شول، د درېو ورځو مزل نه پس هغوی په ماره کښې خېمې ولگولې. ۹ د هغې ځای نه هغوی ایلیم ته لاړل، چرته چې هغوی خېمې ولگولې، ځکه چې هلته د اوبو دولس چېمې وې او د کجورو اویا ونې وې. ۱۰ هغوی د ایلیم نه لاړل او بحر‌قُلم ته نزدې یې خېمې ولگولې. ۱۱ بیا هغوی د بحر‌قُلم نه لاړل او د سین په بیابان کښې خېمې ولگولې. ۱۲ بیا هغوی د سین بیابان نه لاړل او په دغه کښې یې خېمې ولگولې، ۱۳ د دغه نه الوش ته لاړل. ۱۴ هغوی د الوش نه خېمې اوچتې کړې او په رفیدیم کښې یې ولگولې، چرته چې د خلقو دپاره د څښلو اوبه نه وې. ۱۵-۳۷ د رفیدیم نه واخله تر د حور غره پورې هغوی په دې ځایونو کښې خېمې ولگولې، د سینا په بیابان کښې، قبروت هتاوه، حصیروت، رتمه، رمون فارص، لبناه، رسه، قهیلاته، د شافر په غره کښې، حراده، مقهیلوت، تاحت، تارح، متقه، حشموه، موسیروت، بنی‌یعقان، حورالجداد، یطباته، عبرونه، عصیون جابر، د سین صحرا (چې قادس دے)، او د حور غر، چې د ادوم په لاره دے. ۳۸-۳۹ د مالک

خُدائ په حُکم باندې، هارون اِمام د حُور غرۀ ته وختلو. د يو سل درويشتو کالو په عُمَر کښې چې اِسرائيحيان د مِصر نه راوتلی ؤو د هغې په څلوېښتم کال د پينځمې مياشتې په ورومۍ ورځ هغه مړ شو. (۴۰) په جنوبي کنعان کښې د عراد بادشاه خبر شو چې اِسرائيحيان راروان دی. (۴۱-۴۹) د حُور غرۀ نه واخله تر د موآب مېدانونو پورې بنی اِسرائيلو په دې ځايونو کښې خېمې ولگولې، ضلمونه، فونون، اوبوت، د موآب په علاقه کښې عی عباريم، ديبون جاد، علمون دبلا تيم، د نبو غرۀ ته نژدې د عباريم غرونه او د اُردن سيند نه پورې يريحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو کښې، د بيت يسيموت او د کيکرو وادۍ په مينځ کښې.

د کنعان د فتح کولو دپاره د مالک خُدائ حُکم

(۵۰) د اُردن نه پورې يريحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو کښې مالک خُدائ موسی ته وفرمائيل چې، (۵۱) ”بنی اِسرائيلو ته ووايه، کله چې تاسو د اُردن نه د کنعان مُلک ته واوړئ، (۵۲) تاسو د هغه مُلک ټول اوسېدونکي وشرئ. د هغوی ټولې مجسمې او بُتان مات کړئ او د هغوی ټولې علاقائی عبادتخاني وړانې کړئ. (۵۳) هغه مُلک قبضه کړئ او په هغې کښې اوسېږئ، ځکه چې زۀ هغه تاسو له درکوم. (۵۴) هغه زمکه د پچې په ذريعه په بېلو بېلو قبيلو او قومونو باندې تقسيم کړئ. لوی قبيلې له ډېره زمکه ورکړئ او وړې قبيلې له لږه زمکه ورکړئ. (۵۵) خو که تاسو د هغه مُلک اوسېدونکي ونۀ شړل، نو هغوی به ستاسو دپاره داسې وی لکه چې په سترگو کښې تېرۀ خسنۍ او د لارې خنډ وی، چرته چې تاسو اوسېږئ نو هلته به هغوی تاسو له تکليف درکوی. (۵۶) که تاسو هغوی ونۀ شړل، نو زۀ به تاسو تباه کړم، لکه څنگه چې ما د هغوی د تباه کولو منصوبه جوړه کړې ده.“

۱) مالک خدای موسی ته وفرمائیل (۲) او د بنی اسرائیلو دپاره یې دا اصول ورته وښودل، ”کله چې تاسو کنعان ته ورننوځئ، کوم ملک چې زه تاسو له درکوم، ستاسو د علاقې حدونه به داسې وی. (۳) جنوبي سرحد به د صین صحرا او د اډوم سرحد پورې وی. دا به د نمرخاته په طرف د مالګې دریاب د جنوبي آخری سر نه شروع کیږي. (۴) بیا به دا په جنوب کښې د لړم درې طرف ته تاو وی او د صین صحرا نه واخله تر قادس برنیع پورې به وی. د هغه ځای نه به دا سرحد حصر اډار او عصمون ته ورسېږي، (۵) چرته چې دا د مصر په سرحد کښې او د مدیترانې د سمندر په آخری سر کښې د وادی طرف ته تاو وی. (۶) د مدیترانې د سمندر به یې د نمرپربواته سرحد وی. (۷) شمالي سرحد به د مدیترانې د سمندر نه شروع کیږي چې د هور غره پورې به وی، (۸) او د هغه ځای نه د حمات درې پورې به وی او صداد ته به ورسېږي (۹) او زفرون ته به هم ورسېږي او په حصر عینان کښې به ختم شی. (۱۰) د نمرخاته سرحد به د حصر عینان نه شروع کیږي چې د شفام پورې به وی. (۱۱) بیا به دا د عین نمرخاته طرف رېله ته ورسېږي او د گلیل دریاب نمرخاته غاړې غرونو ته به ورسېږي، (۱۲) بیا د اردن سیند سره د مالګې دریاب ته به ورسېږي. دا به ستاسو او د دې نه گېرچاپېره سرحدونه وی.“ (۱۳) نو موسی بنی اسرائیلو ته وفرمائیل، ”دا هغه ملک دے چې د پچې اچولو سره به تاسو ته ملاوېږي، هغه زمکه چې مالک خدای نهه نیمو قبیلو ته په حواله کړې ده. (۱۴) د روبین او جاد او د منسی نیمې قبیلې ته مخکښې خپل میراث ملاو شوې دے، چې د هغوی د کورنو په مطابق تقسیم شوې دے. (۱۵) دې دوه نیمو قبیلو ته د اردن سیند نمرخاته طرف ته یريحو ته مخامخ خپله زمکه ملاو شوې ده.“

د زمکې تقسیمولو دپاره د مشرانو دمه واری

۱۶) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۱۷) ”الی عزرا امام او د نون زوی یشوع به په

خلقو باندې زمکه تقسیم کړی. (۱۸) د هرې قبیلې نه یو یو مشر سرې هم خوښ کړه چې د دې په تقسیمولو کېنې د هغوی مدد وکړی. “(۱۹) - (۲۸) دا هغه سړی دی چې مالک خدای خوښ کړل، د یهوداه قبیلې نه کالب زوی د یفنه، د شمعون قبیلې نه شلومیئیل زوی د عمیهود، د بنیامین قبیلې نه الیداد زوی د کسلون، د دان قبیلې نه بقی زوی د یجلی، د منسی قبیلې نه حنی ایل زوی د ایفود، د افرائیم قبیلې نه قموابل زوی د سفتان، د زبولون قبیلې نه الیصفن زوی د فرناح، د یساکار قبیلې نه فلطی ایل زوی د عزان، د آشر قبیلې نه اخیهود زوی د شلومی او د نفتالی قبیلې نه فدهیئیل زوی د عمیهود. (۲۹) دا هغه کسان دی چې مالک خدای د کنعان په ملک کېنې په خلقو باندې د زمکې تقسیمولو دپاره مقرر کړل.

د لیویانو دپاره ښارونه

۳۵ (۱) د اردن نه پورې یریحو ته مخامخ د موآب په مېدانونو کېنې مالک خدای موسی ته وفرمائیل، (۲) “بنی اسرائیلو ته ووايه چې کوم میراث هغوی ته ملاو شوې دې د هغې نه به خه ښارونه د اوسېدو دپاره او د ښارونو نه گېرچاپېره د څرن زمکه خامخا لیویانو له ورکوی. (۳) دا ښارونه به د لیویانو وی او هلته به اوسېږي. د څرن زمکه به د هغوی د څاروو او نورو ځناورو دپاره وی. (۴) د څرن زمکه به د ښار دېوالونو نه بهر پینځه سوه گزه په هر طرف خوره وی، (۵) چې هغه علاقه څلور واړو طرفونو ته تقریباً زر گزه وی او ښار یې په مینځ کېنې وی. (۶) تاسو به لیویانو له د پناه دپاره شپږ ښارونه ورکوی که چېرې یو سړی یو کس په غلطی سره ووژنی نو هلته به تېستی. د دې نه علاوه، هغوی له دوه څلوېښت ښارونه ورکړی (۷) د څرن د زمکې سره، د هغوی به ټول اته څلوېښت ښارونه وی. (۸) په هره قبيله کېنې د لیویانو د ښارونو شمېر دې د هغې علاقې د غټوالی یا وړوکوالی په اندازه معلوم کړی شی.”

٩) مالک خدای موسی ته وفرمائیل، ١٠) ”بنی اسرائیلو ته ووايه، کله چې تاسو د اردن سيند نه پورې غاړه واوړئ او د کنعان ملک ته ورننوځئ، ١١) نو تاسو به د پناه ښارونه خوښ کړئ چې يو سر په غلطۍ سره څوک مړ کړی نو چې هلته تېښتېدلې شي. ١٢) هلته به د مړي د خپلوانو نه په حفاظت کېښې وی څوک چې بدل اخستل غواړي. چې په چا باندې د قتل الزام وی نو هغه به تر هغه پورې نه شي وژلې چې جرگې ته پېش شوې نه وي. ١٣) شپږ ښارونه خوښ کړئ، ١٤) چې درې د اردن دې غاړې ته وی او درې د کنعان په ملک کېښې وی. ١٥) دا ځايونه به د بنی اسرائیلو او د مسافرو دپاره د پناه ښارونه وی چې هغوی د پردی ملک وی يا په مستقلة توگه اوسېدونکی وی. هر څوک چې په غلطۍ سره څوک ووژني نو هغه به دې ښارونو ته تېښتېدلې شي. ١٦) - ١٨) خو، که څوک د وسلې، کاني، يا د لرگي سره څوک ووژني، نو هغه قاتل دې، وبه وژلې شي. ١٩) دا به د مړ شوی کس د نژدې خپلوانو زمه واری وی چې قاتل مړ کړی. چې کله يې هم پېدا کړی، نو وبه يې وژني. ٢٠) که څوک د چا سره کينه لري او د هغه د مرگ منصوبه جوړوي، په څه يې وولی او يا دیکه ورکړی نو دا يې قصداً وژني ٢١) يا يې په سوک ووهي، نو هغه د قتل مجرم دې او هغه به وژلې شي. د مړي د نژدې خپلوانو دا زمه واری ده چې قاتل مړ کړی. هغوی يې چې کله هم پېدا کړی، نو وبه يې وژني. ٢٢) خو که يو کس په غلطۍ سره څوک ووژني چې د هغه سره يې کينه نه وي، که په څه يې وولی او يا دیکه ورکړی، ٢٣) يا چې د چا خيال نه وي او يو کاني وولی او څوک ورباندې مړ شي اگر چې هغه له يې د تکليف رسولو اراده نه وي او دشمن يې هم نه وي، ٢٤) نو په داسې حالاتو کېښې به جرگه د هغه کس په حق کېښې فېصله کوي د چا نه چې مړې شوې وي، نه چې د هغه مړ کس د خپلوان په حق کېښې چې بدل اخستل غواړي. ٢٥) جرگه به د مړي د خپلوان نه هغه کس بچ کوي چې په غلطۍ سره د قتل مجرم وي او هغوی به هغه واپس د پناه ښار ته بوځي کوم ته چې تېښتېدلې وي. هغه به هلته تر هغې پورې ايساريږي چې مشر امام مړ نه وي. ٢٦) چې کوم کس په غلطۍ سره د قتل مجرم

وی که هغه د پناه د ښار نه لار شی کوم له چې ورتښتېدلې وی (۲۷) او د مړی خپلوان هغه پیدا کړی او وې وژنی، نو د دې بدل اخستلو په وجه هغه گناهگار نه دی. (۲۸) کوم کس چې په غلطۍ سره د قتل کولو مجرم وی هغه به خامخا د پناه په ښار کښې تر هغه وخته پورې پاتې کیږی چې تر کومې پورې مشر امام مړ نه وی، خو د هغې نه پس هغه واپس کور ته تلې شی. (۲۹) دا قانون به ستاسو او ستاسو د اولاد دپاره وی چې په هر ځای کښې اوسېږئ. (۳۰) چې په چا باندې د قتل الزام وی نو هغه به صرف په هغه وخت مجرم گڼلې شی او مړ کولې به شی چې په هغه باندې دوه کسان یا دوو نه زیات گواهان گواهی ورکړی، د یو کس گواهی د قتل د الزام ثابتولو دپاره کافی نه ده. (۳۱) قاتل به خامخا وژلې شی. هغه د دې سزا نه په دې نه شی خلاصېدلې چې د صلحې پېسې ورکړی. (۳۲) که څوک د پناه ښار ته تښتېدلې وی، نو هغه دې ته مه پرېږدئ چې د مشر امام د مرگ نه مخکښې د صلحې پېسې ورکړی د دې دپاره چې کور ته واپس راشی. (۳۳) هغه ملک مه پلټوئ چې چرته تاسو اوسېږئ، ځکه د وینې تویول د هغه ملک پلټول دی او چې په کومه زمکه باندې وینه توئ شی نو د هغې کفاره نه شی ادا کېدلې، زمکه د هغه کس د وینې تویولو نه بغیر نه پاکېږی چا چې وینه توئ کړې وی. (۳۴) هغه ملک مه پلټوئ چرته چې تاسو اوسېږئ، ځکه چې زه مالک خدای یم او د بنی اسرائیلو په مینځ کښې اوسېږم.

د واده شوو ښځو میراث

۳۶ (۱) د جلعاد د قبیلې د کورنو مشران، د مکیر زوی او د منسی نمسې چې د یوسف زوی وو، موسی او د بنی اسرائیلو نورو مشرانو له لارل. (۲) هغوی ووئیل، "صاحب، مالک خدای تا ته حکم درکړې دی چې زمکه د پچې په ذریعه په بنی اسرائیلو تقسیم کړه. مالک خدای دا حکم هم کړې دی چې زمونږ د خپلوان صلافحاد جائیداد د هغه لونیو له ورکړه. (۳) خو دا خبره یاده ساته. که هغوی د بلې قبیلې سړو سره ودونه

وکرل، نو د هغوی جئیداد به د هغه قبیلې شی او زمونږ برخه به کمه شی. (۴) د واپس ورکولو په کال کښې، کله چې کوم جئیداد خرڅ شوې وی او هغه واپس خپل اصلی مالک ته ملاوېږي، نو د صِلافحاد د لونیو جئیداد به د همېشه دپاره هغه قبیلې ته ورکړې شی چې په کومه کښې واده شوې وی او دا به زمونږ د قبیلې دپاره د تاوان خبره وی.

(۵) نو موسی بنی اسرائیلو ته د مالک خدای دا حکمونه واورول. هغه وفرمائیل، ”د منسی قبیلې چې خه وائی هغه ټیک دی، (۶) او مالک خدای فرمائی چې د صِلافحاد لونیو آزادي دی چې د چا سره هم واده کول غواړي خو په خپله قبیلې کښې به پې کوی.

(۷) د یوې بنی اسرائیلی قبیلې جئیداد به بلې قبیلې ته نه شی ورکولې. (۸) هره یوه ښځه چې په کومه بنی اسرائیلی قبیلې کښې میراث اخلي نو هم د هغه قبیلې د سپری سره به واده کوی. نو داسې ټولو بنی اسرائیلو ته به د خپل پلار نیکه په جئیداد کښې میراث ملاوېږي، (۹) او د یوې قبیلې جئیداد به بلې قبیلې ته نه ملاوېږي. هره بنی اسرائیلی قبیلې به خامخا خپله د میراث زمکه لري.“ (۱۰-۱۱) نو د صِلافحاد لونیو، محلاه، ترضاه، حجله، ملکاه او نوعاه هم هغه شان وکرل چې څنگه مالک خدای موسی له حکم ورکړې وو او هغوی خپلو د ترونو زامنو سره ودونه وکرل. (۱۲) هغوی د یوسف زوی منسی قبیلې په کورنو کښې ودونه وکرل او د هغوی جئیداد د هغوی د پلار په قبیلې کښې پاتې شو. (۱۳) دا هغه اصول او قانون دے کوم چې مالک خدای د موسی په ذریعه د موآب په مېدانونو کښې د اردن نه پورې یريحو ته مخامخ بنی اسرائیلو له ورکړو.